Învățături spirituale. Așa cum sunt gândurile noastre, așa este și viața noastră. „Să-I mulțumim Domnului”

- Prefaţă
- Învățături spirituale
- Viața Părintelui Tadeu (1914-2003)
- Să-i mulțumim Domnului
- Precum gândurile noastre, așa și viața noastră

Prefaţă

Despre cel mai luminat călugăr

Am auzit prima dată despre Părintele Tadeu la mijlocul anilor 1980, la o prelegere la Facultatea de Teologie din Belgrad, de la faimosul nostru psihiatru și psihoterapeut Vladet Jerotic, profesor de psihologie pastorală la aceeași facultate. Profesorul Jerotic l-a numit odată pe Părintele Tadeu cel mai luminat călugăr din Serbia. Firește, am vrut imediat să merg să-l întâlnesc pe cel mai luminat călugăr din Serbia. Am aflat că monahul locuia în mănăstirea Vitovnica, lângă Petrovac pe Mlava, în estul Serbiei, și într-o zi din mai 1993 m-am dus acolo cu prieteni care îl vizitaseră deja pe Părintele Tadeu la Vitovnica de mai multe ori.

În timp ce călăream spre mănăstire, mi-au trecut prin minte multe povești pe care le auzisem despre acest călugăr, despre cazuri de vindecare, despre sfaturile și instrucțiunile pe care le dădea. Curiozitatea mi-a fost stârnită și mai mult de conversațiile tovarășilor mei despre întâlnirile lor personale cu starețul Tadeu.

Când am ajuns la mănăstire, începea slujba de seară, iar în fața conacului am întâlnit un călugăr în vârstă, îmbrăcat într-o sutană veche, care s-a oprit să ne salute. Nu-l cunoșteam pe acest călugăr și nu aveam niciun motiv să întreb de el. Ne-am apropiat de el, ne-am închinat și i-am sărutat mâna. Spre surprinderea mea, „bătrânul” ne-a sărutat pe fiecare dintre noi pe creștetul capului și ne-a binecuvântat, apoi a spus că ar fi mai bine să mergem acum la biserică, pentru că liturghia deja începuse. La scurt timp după noi, a intrat starețul mănăstirii - mi-am dat seama de asta după hainele lui și după demnitatea specială care se simțea, mai ales, în mersul său. După sfârșitul slujbei, mi s-a spus că acesta era Părintele Tadeu, starețul mănăstirii. M-am apropiat de el și i-am sărutat mâna,

cerându-mi o binecuvântare, fără să-mi dau seama că era același călugăr pe care îl întâlnisem când ajunseserăm la mănăstire. Mi se părea complet diferit de acel călugăr modest și prietenos. Acum stătea în fața mea un bărbat de statură mică, puternic, puternic și extraordinar. Am petrecut trei zile în mănăstire. Ne-am trezit devreme dimineața și ne-am dus direct din pat la slujba de dimineață la sunetul clopotului. Puritatea aerului și a locului aveau un efect uimitor asupra noastră, a oamenilor de la oraș. „Bătrânul” ne tot spunea, râzând, să ne plimbăm și să „respirăm aerul”. Am fost surprinși de ceea ce ni se întâmpla: în prima zi de la sosirea noastră, sute de probleme ni se înghesuiau în cap. A doua zi - nu mai mult de trei, iar în a treia zi a mai rămas o singură întrebare. Ne-am calmat și ne-am resemnat, am simțit că toate grijile s-au retras și, cel mai important, că ne descurcăm bine aici, în mănăstire. Mi-a luat mai mult de doi ani de mers la Vitovnica ca să înțeleg cât de important este să ai o minte smerită.

Am ajuns în timpul războiului din Croația, Bosnia și Herțegovina. Existau sancțiuni economice ale ONU, locurile de muncă erau rare, foametea și sărăcia erau iminente, oamenii erau anxioși și speriați, în special cei cu copii mici și venituri limitate. Exista pericolul unor ciocniri în Serbia, iar noi, cei din orașe precum Belgrad și Novi Sad, păream să fim chiar mai speriați decât alții. Incertitudinea era ceea ce ne chinuia cel mai mult. Și unul dintre cele mai importante motive pentru care mulți oameni veneau la mănăstire era speranța de a primi răspunsuri la întrebările lor de la Părinte, sau cel puțin un indiciu despre ce îi aștepta. Părintele Tadeu era considerat „clarvăzător” și avea un dar divin de a vedea trecutul și viitorul. Am auzit că mulți oameni veneau aici să-l întrebe pe acest călugăr cum să trăiască mai departe: țărani și orășeni, oameni simpli, analfabeți și cu studii superioare, credincioși și cei confuzi și care nu înțeleg clar în ce cred și cei care nu cred în nimic. Se spune că părintele nu a refuzat pe nimeni, ci i-a primit pe toți și i-a binecuvântat cu dragoste pentru călătorie.

A fi „iradiat” de Părintele Tadeu însemna a primi întărire și consolare. De la el ni se transmitea o substanță invizibilă, pe care omul nu o simte până nu o consumă, sau cel puțin până nu se îndepărtează de tatăl său. Atunci înțelegi că a fi în pace și îndrăgostit de sine și de întreaga lume este starea noastră naturală, nu de natură decăzută, ci de divinul etern, care este creat în noi după chipul lui Dumnezeu. Zi de zi ne simțeam mai calmi și mai liberi, iar problemele noastre se rezolvau treptat într-un fel sau altul. Părintele strălucea de pace și iubire și mi se părea că în conversațiile noastre, ca într-o mare furtunoasă, ne urcam pe spatele Părintelui pentru a nu ne îneca. Din când în când, în conversația noastră cu el, în profunzimea vorbirii sale, simțeam indiscutabilitatea credinței și a adevărului pur, care era verificată de experiența vieții, pentru că atunci când tatăl meu vorbea, nu vorbea din „memoria sa omenească”, ca oamenii obișnuiți, ci vorbea din adâncul experienței pure.

Învățăturile Părintelui Tadeu

Părintele nu rata niciodată ocazia de a sublinia importanța „gândului” în conversație. Poate că aceasta este tema centrală în jurul căreia pare să se învârtă învățătura sa. În caietul părintelui Tadeu, în care nota traduceri ale operelor sfinților creștini, am găsit următoarele rânduri:

Ai grijă la gândurile tale.

Totul vine din gând, atât binele, cât și răul.

Gândul precede acțiunea.

Legile pământești nu pedepsesc gândurile, ci doar faptele.

Legile cerești pedepsesc gândurile, nu doar faptele.

Ai grijă la gândurile tale.

Dacă sursa este curată, apa va fi curată.

Dacă gândurile tale sunt pure, luminoase și sănătoase,

tot ceea ce faci va fi binecuvântat.

Ai grijă la gândurile tale.

Însuși Tatăl, parcă citindu-ne gândurile, ne-a spus că mult timp nu a putut înțelege ce este o forță a gândului și că totul este accesibil gândirii. Când se adună, precum razele de lumină în focalizare, au o mare putere de influență și nici distanța, nici materia sub nicio formă nu le împiedică. Gândul este mai rapid decât lumina... Omul nu știe cu adevărat ce se poate realiza prin puterea gândului.

Părintele Tadeu ne-a învățat să adunăm, să păstrăm și să cultivăm gânduri bune în inimile noastre și să ne smerim. „Așa se îmbunătățește omul”, spune el. „Ce gânduri ne sunt, așa este viața noastră.” Și mai departe: „Oamenii nu știu ce poartă în ei. În comunicarea dintre două persoane, totul se transmite foarte ușor de la una la alta. Adesea, o conversație, dintr-un motiv inexplicabil, ne devastează complet, ne epuizează toate puterile. Și nu numai atât. În timpul unei conversații, diverse gânduri și idei dezgustătoare intră în câmpul gândurilor noastre. Și ne conectăm treptat la un anumit câmp mental, a cărui sursă ne este necunoscută (dar, de fapt, este cunoscută). De asemenea, nu știm ce altceva se află în acel câmp care a lăsat o urmă mentală negativă și o reacție negativă.”

Și Părintele Tadeu mai spune: „Trupul se hrănește cu hrană, iar spiritul cu gânduri”.

Cel mai important lucru (pentru o persoană) este pacea și bucuria. Pacea ca smerenie a spiritului, calm pașnic și veselie. Aceasta arată cât de amabili suntem. Melancolia este opusul bunătății, nu doar pentru că ne risipește puterile, ci și pentru că ne atrage într-o stare de necredință, mândrie și vanitate.

Și, de fapt, o stare de liniște pașnică este imposibilă fără o „descoperire a credinței”, iar înțelegerea este imposibilă fără experiență și, mai ales, fără comunicarea cu o persoană cu adevărat credincioasă, ca și cum am deschide o fereastră în propria casă pentru a lăsa lumina să intre.

Nu doar spiritul Occidentului este de vină pentru faptul că astăzi începem să înțelegem că Dumnezeu a abandonat lumea. Evenimente oribile au început deja, în special războaie, crime în masă oribile în aproape toate colțurile lumii în secolul al XX-lea și la începutul noului secol, care au dus la pierderea credinței chiar și în rândul creștinilor tradiționali. Mult mai puțini sunt cei care, asemenea lui Viktor Frankl, trecând prin teribila experiență a lagărelor, au găsit în sfârșit sensul vieții și înțelegerea. Trebuie să ne amintim constant că Dumnezeu l-a creat pe Adam în libertate și iubire și și-a reînnoit legământul cu omul după Potop (Vechiul Testament) - și ca o mărturie a celei mai înalte iubiri, și-a trimis Fiul în lume.

Dumnezeu nu ne va abandona, firea noastră păcătoasă este cea care ne îndepărtează de El. Acum Domnul cheamă puțini (foarte puțini) oameni. Lumea este ocupată cu ea însăși. Din când în când, câte o mare nenorocire ne face să căutăm sens în adâncul ființei noastre („Fără robie nu există pelerinaj”), și apoi din nou suntem convinși cât de greu este să păstrăm flacăra credinței de vântul vieții lumești, care caută să o stingă.

Odată, în timpul unei călătorii comune la mănăstire, eu și tatăl meu stăteam în konakul mănăstirii și discutam despre diverse subiecte. Unul dintre prietenii noștri l-a întrebat dacă se poate ruga pentru vecinii săi. „Poți să te rogi, dar trebuie să te întorci cu grijă cu spatele”, a răspuns tatăl meu, aplecându-se în scaun, ca și cum ar fi cărat ceva greu în spate. „Nu știi ce duce altul, dar vrei să-i iei povara. Trebuie să te uiți cu atenție la ce povară duce aproapele tău și cât poți purta tu. Dacă vrei, roagă-te în ciuda acestui lucru, dar apoi pregătește-te cu grijă să-ți întorci spatele. Când dorești binele cuiva, o persoană trebuie să se uite cu atenție în jur și să se gândească la toate, astfel încât eforturile și grijile sale să nu se transforme în rău în loc de bine. Astfel, dorind binele, o persoană își poate face rău mare dacă nu a atins un grad suficient de dezvoltare spirituală. Dacă cineva intră în acest proces conștient, atunci știe ce va trebui să îndure și să

sufere”, conchide tatăl meu. Răspunsul l-a surprins nu numai pe prietenul nostru, ci pe toți. Și mi-am amintit cum în primele noastre lecții de fizică am studiat legea vaselor comunicante.

„A fost odată ca niciodată, un om bogat a venit la o mănăstire mare și a fost bine primit. Când a plecat, a dat fiecărui călugăr câte un ducat ca să se roage pentru el, și toți au luat câte un ducat. Un călugăr, care a luat și banii, tot nu s-a rugat pentru bogat și, după un timp, a visat o vacă într-un câmp imens, acoperit de spini. Și a auzit o voce: «Ce mai aștepți? Apucă-te de treabă cum trebuie.» Acest vis i s-a repetat iar și iar și a decis să se adreseze părintelui său duhovnic. «Dar ai luat ducatul de la bogat și nu te rogi pentru el», i-a răspuns duhovnicul. «Aceasta este pajiștea lui care trebuie curățată, ai luat plata, dar nu faci nimic.» Data viitoare când bogatul a venit la mănăstire, acest călugăr a venit la el și i-a spus: «Mulțumesc, dar ia-ți ducatul înapoi», a încheiat părintele, râzând, ca și cum ne-ar fi spus cea mai bună glumă a lui.

Câțiva dintre prietenii noștri care vizitau această mănăstire de mult timp ne-au spus că uneori părintele, fără niciun motiv, începea brusc să povestească întâmplări și exemple din viață. Mai târziu, cineva de față spunea că părintele i-a povestit cazul sau i-a răspuns la întrebarea presantă.

Cei mai mulți dintre noi aveam sentimentul că stăteam din nou în fața părintelui nostru, care ne iubea și ne înțelegea enorm, căruia trebuia să-i spunem despre păcatul și suferința noastră. Conștiința ne ardea și ne era teribil de rușine de noi înșine, ca și cum ar fi venit ceasul judecății de apoi, când retragerea era imposibilă, și apoi, ca și cum o ușă s-ar fi deschis și ne-am trezit dintr-un colț întunecat într-o lume frumoasă și pură. Personal, trebuie să recunosc, în acele minute am simțit că ceea ce emana din acest călugăr, Părintele Tadeu, nu emana doar din el, ci se răspândea din spatele lui și de deasupra lui. Ca și cum niște porți s-ar fi deschis către un spațiu atemporal, către o realitate care depășește realitatea noastră șovăielnică și începătoșată. Am avut un sentiment inexprimabil că aici credeam cu adevărat. Și nu numai atât, am simțit că acesta era locul nașterii și al destinului nostru.

Cuvintele cu care tatăl meu ne mustra aveau o greutate și un impact deosebit. Am văzut oameni care veneau la tatăl meu ca niște păsări bătute după un uragan și care plecau cu fețe luminate, luminoase, mereu calmi. Chiar și cei care primeau răspunsuri pe care nu le doreau acceptau sfaturile fără ceartă sau nemulțumire. Nu am auzit niciodată de la nimeni că tatăl meu ar fi greșit în raport cu cineva, cunosc oameni care au continuat să trăiască ca înainte, neacceptând nimic sau aproape nimic din ceea ce cereau. Și, la urma urmei, nimeni nu venea la mănăstire cu întrebări inutile. Dacă nu-i socotim pe cei care întrebau când și cum să se căsătorească, sau să se căsătorească, sau cum să se comporte în

cutare sau cutare drum al vieții. Majoritatea veneau cu probleme speciale, dificile. Veneau atât oameni cu adevărat bolnavi mintal, cât și oameni cu conversații dificile, dificile, de o importanță vitală. Într-o singură zi, un vizitator putea întâlni o mare varietate de oameni, ca și cum cineva ar fi trimis reprezentanți ai tuturor claselor sociale, diferitelor vârste, niveluri de educație și cultură. Țăranii veneau dintr-un sat îndepărtat să ceară sfaturi despre cum să-și căsătorească fiul. Îl întrebau pe tată fără nicio jenă: „Iată-l pe fiul tău, dă-mi un răspuns". Puteau exista și oameni foarte educați, deoarece majoritatea oamenilor proveneau din orașe mari precum Belgrad și Novi Sad. Erau scriitori, profesori universitari și oameni care veneau cu copiii lor pentru a se relaxa puțin (Vitovnica are locuri minunate). În acest sens, tatăl meu ne-a spus: este dificil să lucrezi cu oamenii, trebuie să știi, trebuie să ai multă dragoste, omul trebuie să aibă putere. Tatăl meu a spus că probabil Dumnezeu îi dă puterea să facă tot ce este necesar. Odată mi-a povestit pe scurt cum în 1932 a venit la mănăstire, când medicii i-au promis doar 5 ani de trăit din cauza stării plămânilor. Totuși, nu era sortit să moară atunci. A supraviețuit atât celui de-al Doilea Război Mondial, cât și multor ani după acesta. Ne-a spus că a trăit întotdeauna în singurătate și că din 1975, când au început să sosească oamenii, a avut parte de o perioadă foarte grea. „În sinea mea, m-am împotrivit cu tărie acestui lucru și m-am rugat Domnului să mă ajute și să mă elibereze de asta. Și Domnul m-a ajutat, iar apoi a venit stăteția (conducerea mănăstirii)." (Părintele Tadeu a fost ales stareț al mănăstirii de 9 ori și până în ziua de azi spune că nu a fost niciodată capabil să iubească această putere). Părintele Tadeu ne citea de obicei gândurile și, în fiecare caz, a putut spune ceva inteligibil. Odată, când autoritatea Părintelui în cercul nostru a fost pe deplin stabilită, ne-a spus ceva care m-a frapat. Legând toți oamenii care veneau la mănăstire de ispitele sale personale, Părintele a spus: „Niște tipi au venit într-o zi la mănăstire și au vrut să mă întrebe despre ceva. Dar am văzut că unul dintre ei avea gânduri dezgustătoare, nu am vrut să-l primesc, dar nu am spus nimic. Toți au intrat unul câte unul și au întrebat despre ale lor, iar când au terminat cu toții, am văzut că cel care nu-mi plăcea dispăruse. Gândindu-mă la asta, am simțit că am încălcat ospitalitatea. Eu însumi, cu gândurile mele„L-am alungat pe băiatul acela", a instruit părintele, fără să se cruțe. „Asta e puterea gândului: o altă persoană va simți instantaneu cum ești dispusă față de ea. Nu există obstacole sau bariere pentru gânduri. Dacă n-aș fi avut astfel de gânduri față de el care l-au afectat, ar fi venit la mine și m-ar fi întrebat ce îl frământă", a concluzionat părintele Tadeu.

Părintele Tadeu a avut multe responsabilități, în ciuda vârstei sale înaintate (peste 80 de ani), și, în același timp, aproape întotdeauna s-a bucurat de viață. În ultimul an, în ciuda crizei economice, în ciuda numărului imens de oameni care veneau la mănăstire, în ciuda anilor, a reușit să construiască un nou mare konak mănăstiresc. Și despre stareția sa spunea adesea așa: „Mi se pare că încă mă opun în interior acestui lucru. Odată l-am văzut pe Domnul în vis (și tatăl meu

descrie în detaliu cum era îmbrăcat Domnul). Și Domnul mi-a spus: «Încă te lupți, dar nu vrei să slujești». Nu știu un alt caz în care să se fi opus atât de mult numirii sale și să i se fi oferit-o iar și iar. Imaginați-vă un director care nu vrea să fie director și este ales în această funcție de 8 ori", râde el. Ne întreba mereu cum trăim și care era situația la Belgrad, iar când îi răspundeam că era obositor și greu să trăiești la Belgrad, tatăl meu spunea că era din „câmpul gândurilor": Prea multe gânduri rele, asta creează o atmosferă proastă.

Spre sfârșitul timpurilor

Am vizitat mănăstirea în perioada 1993-1997. Inutil să mai spun că al treilea mileniu este la limită. Și acest lucru aduce o premoniție specială chiar și în starea de spirit a oamenilor obișnuiți, cu înclinații religioase. Există multe secte diferite și așa-zise învățături care încețoșează mintea, ca să nu mai vorbim de așteptarea sfârșitului lumii. Și apoi francmasonii, noua ordine mondială, „noua eră" și așa mai departe. Pe lângă toate acestea, poporul sârb s-a confruntat cu o altă mare încercare în acest secol. „Va fi un sfârșit la asta?" Părintele Tadeu a vorbit mult despre totalitatea acestor probleme în timpul întâlnirilor noastre. Să le enumerăm pe scurt:

· Poluarea mediului. Părintele ne-a atras atenția asupra poluării constante și în continuă creștere a mediului natural, de la stratul de ozon până la râuri și mări. El a subliniat creșterea constantă a temperaturii și pericolul unor schimbări majore, inclusiv topirea ghețarilor, care ar duce la o creștere a mortalității umane.

· Din când în când, oamenii se simt letargici, deprimați, prost dispuși, obosesc repede și nu pot înțelege motivele imediate ale acestui lucru. Nu numai că radiațiile solare au crescut (din cauza protecției slabe a stratului de ozon), dar și radiațiile radioactive emise de electronii nucleari au crescut. Tatăl a spus că aceste radiații se răspândesc la suprafața apei, precum petele de petrol. „Am observat", a spus tatăl, „că după niște ploi, toate ființele vii par să-și piardă din putere. Abia se mișcă. Această ploaie a adus radioactivitate și numai atunci când vântul bate și o duce în altă parte, atunci toate ființele vii și omul se vor simți mai bine. Această cantitate de radiații nu poate fi complet distrusă. Se învârte, deplasându-se dintr-un loc în altul."

· Marile companii multinaționale împiedică în mod deliberat apariția de noi cunoștințe și de noi tehnologii curate.

· Teritoriul iugoslav, în special Bosnia, a devenit un teren de testare pentru ciocniri între mari forțe strategice.

O nouă armă teribilă este pregătită în secret, despre care oamenii nu știu nimic.

· În sfera spirituală, o persoană se confruntă cu tot mai multe ispite care sunt foarte greu de depășit. Devine din ce în ce mai greu să suporte tensiunea nervoasă, graba și sentimentul subiectiv al accelerării timpului.

· Cât despre Serbia, americanii ne vor prelua și nu va fi atât de rău din punct de vedere economic, dar ne vom pierde libertatea.

· Anticristul domnește din 1992. Dar încă nu a domnit, ci acționează prin intermediul asistenților săi.

Diavolul caută să oprească liturghia în mănăstirile masculine. „Aceasta este singura noastră putere împotriva răului", a spus părintele.

· Va veni vremea când copiii se vor juca pe stradă cu timbre și dolari, și chiar cu bijuterii, pentru că toate acestea își vor pierde sensul. (Tatăl a sfătuit să nu economisim bani, ci să-i investim în imobiliare, în case, în terenuri).

Tatăl meu a spus că tot răul vine din Triunghiul Bermudelor, care cumva s-a concentrat acolo.

În Occident, impunerea unei sigilii asupra oamenilor a început deja.

· Răul încearcă să pună stăpânire pe oameni în orice fel. Părintele a spus că nu a existat niciodată o perioadă atât de cumplită, fără a lua în considerare al Doilea Război Mondial, dar a adăugat că timpul nostru este mai cumplit din punct de vedere al gândirii. Există o presiune enormă în întreaga lume. Noi, ortodocșii, suntem amenințați în mod special, deoarece răul este îndreptat în primul rând împotriva noastră. Sihastrii ortodocși împiedică diavolul să pună stăpânire pe câmpul mental al întregii lumi, nu pentru că se opun, ci pentru că se roagă constant Domnului să ne protejeze pe toți de rău. Mai ales în timpul anului 1993, această influență a devenit și mai pronunțată. Părintele a spus că diavolul a fost deja eliberat.

· Masonii sunt prezenți peste tot. Au oamenii lor în guvernele tuturor statelor, în alte locuri importante și chiar în biserică. În Biserica Catolică, fiecare episcop este obligat să devină mason. Acest lucru afectează și Ortodoxia, în special Biserica Greacă, și chiar și în Biserica noastră Sârbă există episcopi masoni.

· Francmasonii se pregătesc să subjuge întreaga lume puterii Națiunilor Unite, sub conducerea unui singur om, Anticristul, pe care vor să-l instaleze ca președinte al ONU (până acum, cea mai înaltă funcție din cadrul ONU era deținută de Secretarul General). Datorită faptului că francmasonii controlează toate pozițiile cheie, se conturează o criză de proporții fără precedent, în

comparație cu care Marea Criză Economică din anii '30 va părea un copil mic. Această criză va distruge valoarea tuturor monedelor mondiale principale și va distruge întregi sisteme economice și financiare.

· Drept urmare, economia tuturor țărilor va fi ruinată, deoarece banii sunt la fel pentru economie precum sângele este pentru un om. Toate acestea vor duce la un haos fără precedent. Din acest haos, Anticristul va ieși pentru a „salva" lumea. „Când veți auzi că criza economică s-a răspândit în toată lumea, atunci să știți că venirea Lui este aproape."

· Se pregătesc deja mijloacele care vor ajuta la instaurarea puterii Anticristului. Părintele Tadeu a citat citate despre Fiară din „Apocalipsa" Sfântului Ioan Evanghelistul și a spus că în Belgia a fost deja creat un computer gigantic (mai multe povești) de o putere enormă, care se numește Fiara. Aceasta este una dintre fiarele „Apocalipsei". Același computer există și în America. Părintele Tadeu a spus că numerele personale ale pașapoartelor noastre provin de la acest computer și sunt introduse în el.

· Aplicarea sigiliului se va efectua prin fascicule laser invizibile. Această „ștampilă" va fi invizibilă pentru ochiul uman, dar accesibilă fasciculelor laser ale computerului. Numai cu ajutorul acestor fascicule se vor putea citi în magazin informațiile despre suma de bani existentă în cont, iar costul bunurilor achiziționate va fi calculat instantaneu. Toate tranzacțiile se vor efectua fără bani.

Familial

În învățătura creștină, existența deplină a unei familii se bazează pe reguli strict stabilite de responsabilitate și iubire.

Bărbatul este capul familiei, soția îl respectă și îl ascultă în toate, fără excepție. Femeia conduce casa, iar copiii trebuie să asculte de ambii părinți. Bărbatul este responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru toate acțiunile sale, pe care le-a săvârșit conștient sau inconștient - în cuvânt, faptă și gând. Responsabilitatea sa în acest caz este diferită de cea care revine oricărei persoane, fiind determinată de poziția sa în familie. Conform concepției creștine despre lume, suntem cu adevărat creaturi decăzute - viața noastră este imperfectă și relațiile noastre sunt imperfecte, în raport cu îndumnezeirea care poate avea loc în noi după chipul lui Iisus Hristos. Femeia, care a avut o poziție dificilă în istoria patriarhală, a fost mântuită prin ascultarea de soțul ei, prin neîmplinirea voinței sale și chiar prin renunțarea la ea și prin predarea ei și a întregii sale vieți Domnului, așa cum ni se cere, indiferent dacă trăim în lume, într-o familie sau ca monahi, într-o comunitate monahală.

Semnificația acestui lucru este multilaterală, dacă privim din perspectiva spirituală, omul trebuie să aleagă între propria voință, care îl înstrăinează de sine însuși, de ceilalți oameni și de Dumnezeu, și între voința lui Dumnezeu, care este conținută în adâncul conștiinței noastre, numai urmând această cale devenim oameni, indivizi. Și dacă alegem o altă cale, aceasta ne conduce la încercări dificile și neprevăzute și ne face un astfel de individ care nu poate cunoaște scopul vieții și nu poate atinge plenitudinea ei.

Acum, în ciuda faptului că avem exemplul vieții lui Hristos înaintea noastră de 2000 de ani, mult mai des, din păcate, vedem roadele amare ale încăpățânării unei persoane mândre. Calea creștină cere ascultare din partea copiilor, copiii sunt păstrați în har atunci când sunt ascultători de părinții lor, acest lucru este valabil chiar și atunci când părinții nu sunt ceea ce ar trebui să fie. Dar atunci părinții răspund înaintea Domnului.

Părintele Tadeu ne-a povestit cum s-a schimbat poziția familiei în vremea noastră în rândul poporului sârb. La începutul secolului, părinții își alegeau soții/soțiile copiilor la momentul potrivit, iar din câte știm, acest lucru a funcționat bine, mai ales având în vedere starea de fapt din familia modernă. Acum, aceasta este mai mult decât o întâmplare. Părintele Tadeu spunea că părinții au pierdut adevărata dragoste pentru copiii lor. Dacă o persoană iubește pe cineva profund, îl înțelege bine, știe să țină cont de caracteristicile și înclinațiile sale, dar când nu există suficientă dragoste, nu putem înțelege deloc o altă persoană, deși o cunoaștem de la naștere. (Acum vedem alienarea dintre părinți și copii, care doar locuiesc împreună, dorm, mănâncă și așa mai departe. Grija părinților pentru copiii lor se reduce la un fel de „serviciu”, dar, în același timp, nu există suficientă dragoste. Am întâlnit copii care stau cu părinții până noaptea târziu în fața televizorului, doar pentru a fi cu ei puțin timp - un fel de relație parentală surogat cu copiii).

Părintele Tadeu explică multe dintre problemele căsătoriei ca o consecință directă a „absenței binecuvântării părintești” pentru intrarea într-o uniune conjugală. Nu numai că intrarea în căsătorie contrar gândurilor, dorințelor și sfaturilor părinților stă la baza multor probleme viitoare în căsătorie, ci și lipsa unei unanimități autentice cu părinții în fiecare caz individual de nedreptate. Învățând secretele inimii umane, Părintele Tadeu ne-a arătat în repetate rânduri exemple despre cum oamenii care la prima vedere par a fi de acord cu alegerea copilului lor, în interiorul lor nu pot accepta această alegere și sunt din ce în ce mai înclinați spre gânduri neplăcute, rele. Această stare interioară devine ulterior cauza multor neînțelegeri și probleme familiale pentru copiii lor, deși la prima vedere părinții nu au împiedicat în mod direct fericirea familiei. Părintele Tadeu ne-a dat exemple concrete din viața oamenilor care au venit la mănăstire și ne erau familiari. Unii dintre ei, de la bun început, s-au străduit ca totul să meargă

bine, dar nu au primit binecuvântarea părintească și lucrurile au devenit din ce în ce mai rele. „Și nu poate fi bine până nu există o binecuvântare din partea părinților”, a spus Părintele Tadeu. Apoi ne-a dat exemple de căsătorii încheiate cu binecuvântarea sau consimțământul părinților – și totul a mers bine. „Unul dintre motive”, ne-a explicat părintele, „este că legăturile mentale dintre părinți și copii nu slăbesc atâta timp cât părinții sunt în viață. Și când părinții nu sunt de acord cu acțiunile sau dorințele noastre, apar obstacole mentale enorme. Acest lucru nu trebuie subestimat.”

Există multe situații în care oamenii la început nu își dau seama pe deplin ce simt cu adevărat și apoi, cu atât mai mult, nu pot înțelege ce implică o astfel de situație și ce consecințe poate avea. Ni se pare că acum alegem liber și din iubire, dar, de fapt, mai ales când vine vorba de oameni foarte tineri, „doi orbi” văd unul în celălalt imagini atractive pe care și le-au compus singuri, iar apoi, după un timp, după un an sau mai mult, încep să vadă lumina puțin câte puțin. Și este bine când au suficientă iubire în ei înșiși pentru a supraviețui dezamăgirii. Părinții, în special cei care își iubesc copiii, au o intuiție bună în alegerea unui soț pentru copilul lor. Este păcat că o astfel de asistență în căsătorie devine din ce în ce mai slabă și se întâmplă din ce în ce mai rar. Dacă ar fi să adunăm toate întrebările pe care i le-au adresat vizitatorii Părintelui Tadeu, sunt sigur că cele mai importante ar fi două întrebări: prima este cum să trăiești corect? A doua este cum să găsești un soț bun? Părintele ne-a repetat de mai multe ori că pentru o căsnicie reușită este necesar ca soții să aibă aceleași gânduri. „Găsiți o persoană cu aceleași gânduri și veți fi mântuiți”, ne-a spus el direct. Cel mai important lucru pentru o căsnicie bună este să găsiți o persoană cu aceleași gânduri și să obțineți binecuvântarea părinților.

Post

Există o opinie că este mai bine ca omul să facă munca care îi place. Părintele nostru duhovnic ne-a spus că altceva este mai important: să lucrezi ca și cum ai lucra pentru Domnul. Sau, cu alte cuvinte - să lucrezi pentru Domnul! Ce înseamnă asta? Atitudinea noastră față de munca pe care o facem ar trebui să fie ghidată de gândul că o facem nu pentru noi înșine, ci pentru Domnul și tot ceea ce facem, trebuie să înțelegem în numele Domnului.

Relațiile dintre oameni ar trebui să fie impregnate de bunătate, răbdare și iubire creștină. Părintele Tadeu ne-a arătat prin exemple că este necesar să ne ocupăm nu doar de cei care ne sunt plăcuți și cu care ne simțim confortabil, ci este deosebit de important să acordăm atenție celor care nu ne plac, care ne creează probleme inutile, cei pe care nu îi putem tolera. Succesul spiritual și de orice altă natură depinde de capacitatea de a depăși dificultățile și dezamăgirile. Acei oameni care de obicei ne irită sau față de care avem o aversiune interioară

au adesea ceva asemănător cu noi, pe care nu vrem să-l recunoaștem. Așadar, de fapt, nu ei ne irită, ci faptul că au ceva de-al nostru, ceea ce ne stârnește ostilitatea și anxietatea.

Hristos ne-a poruncit să ne iubim aproapele și chiar dușmanii. De ce este atât de dificil? Pentru că nu ne-am curățit de mândrie, invidie, iubire de bani și dorința de a domina o altă persoană. Așadar, ne condamnăm pe noi înșine, ne disprețuim și nu ne iubim pe noi înșine. Cum putem iubi o altă persoană? Părintele Tadeu ne-a atras întotdeauna atenția asupra faptului că ar trebui să ne privim pe noi înșine și să ne evaluăm mai întâi. Aceasta este exact opusul a ceea ce suntem obișnuiți - să-i evaluăm pe ceilalți, să le facem comentarii și să așteptăm să se corecteze conform opiniilor noastre. Când ne-am întrebat odată ce ar trebui să facem și cum să-i tratăm pe oamenii care greșesc cumva în fața noastră: fie ne-au tratat nepoliticos, fie sunt vinovați, provocându-ne pierderi materiale, Părintele Tadeu a răspuns că fiecare este responsabil pentru faptele sale. Cine face ceva rău altuia va primi același lucru în schimb sau va plăti pentru răul său în alt mod, și nu numai el, ci și familia sa, copiii săi. Singurul lucru care ni se cere în aceste cazuri este să acceptăm totul în numele Domnului și să ne predăm voinței Sale. Potrivit bătrânului, fiecare trebuie să fie responsabil pentru ceea ce gândește, simte și face.

Lume

Tatăl ne-a spus să ne rugăm pentru întreaga lume, fără excepție.

În timpul acestui ultim război, ne-a spus să ne rugăm pentru „cealaltă parte”, „ca Domnul să aibă milă de ei”. „Răul este făcut de oamenii care nu cred în Domnul”, ne-a spus părintele, „ei sunt în afara strălucirii iubirii. Noi, ca și creștini, trebuie să ne rugăm pentru ei, ca și ei să fie salvați de iadul răului și al urii care i-a cuprins”.

„Pace și iubire în inimă”, repeta mereu părintele Tadeu.

Zeljko Sheshum. Belgrad, 2003.

Învățături spirituale

Despre îngeri

Îngerii nu sunt înrobiți de lucrurile pământești, spre deosebire de noi, corupți de păcat. Noi, căzuți precum duhurile căzute, suntem captivați de obiecte și lucruri, dar rândurile îngerești nu sunt captivate. Ei sunt uniți cu Domnul cu toată inima și ființa lor, nu sunt duși de nimic aici pe pământ, sunt în plinătatea harului lui Dumnezeu, devotați Domnului și împreună cu Domnul iubesc totul.

Îngerii avertizează cel mai adesea o persoană, o ajută să evite necazurile și eșecurile care o amenință în viitorul apropiat sau care se pot întâmpla în viitor.

Fiii acestei lumi sunt mai înțelepți decât fiii luminii, dar au multă viclenie. În lumea aceasta, oamenii se înșală constant unii pe alții, spun ei, se adaptează la viață, iată, de exemplu, poate că a reușit să se îmbogățească, iar în aceasta oamenii sunt mai înțelepți decât fiii luminii, care nu sunt atât de adaptați la viața pământească, pentru că nu au viclenie, cred în liniște și pace.

Despre atmosfera raiului și atmosfera iadului

Împărăția lui Dumnezeu creează în noi atmosfera Împărăției Cerurilor, contrară atmosferei inimii, care poartă în sine iadul.

O persoană care poartă Împărăția Cerurilor în sine strălucește cu lumină divină, mentală. Creștinii sunt chemați să purifice atmosfera spirituală a lumii și să extindă atmosfera Împărăției lui Dumnezeu. Trebuie să conducem lumea păstrând atmosfera cerului în noi înșine, iar dacă nu păstrăm Împărăția lui Dumnezeu în noi înșine, nu vom putea să ne mântuim pe noi înșine sau pe alții. Cel care poartă Împărăția lui Dumnezeu în sine o transmite inconștient altora, oamenii vor fi atrași de calmul și căldura noastră, se vor apropia de noi și vor fi treptat învăluiți de atmosfera cerului. Nici nu este nevoie să le spunem oamenilor despre asta, cerul va străluci în noi atunci când tăcem sau vorbim despre subiecte obișnuite. Strălucește în noi chiar și atunci când nu suntem conștienți de asta.

O persoană care crede că știe totul nu se poate supune. Nimeni nu poate conduce o persoană neascultătoare. O persoană poate avea un singur părinte spiritual căruia i s-a hotărât să i se supună. Voia lui Dumnezeu nu poate pătrunde într-o persoană neascultătoare, pentru că aceasta se străduiește întotdeauna să-și îndeplinească doar propriile dorințe. Este imposibil să se întemeieze o altă împărăție în Împărăția Cerurilor. Aceasta este ceea ce au căutat duhurile căzute și, prin urmare, s-au îndepărtat de Domnul, Regele Slavei.

Un suflet care a căzut în captivitatea haosului mental, în atmosfera iadului sau doar a atins-o, experimentează chinuri infernale. De exemplu, răsfoiești ziare, te plimbi prin oraș și dintr-o dată simți că în interiorul tău, în sufletul tău, ceva este tulburat, simți un gol, începi să tânjești. Asta pentru că noi, citind diverse mesaje, pierdem integritatea și concentrarea minții, devenim distrați, iar atmosfera iadului ne afectează.

Despre lumea infinită

Păstrează-ți pacea interioară cu orice preț.

Nu-l schimba pentru nimic în lume.

Fă pace cu tine însuți și cerul și pământul se vor împăca cu tine.

(Sfântul Isaac Sirul)

Vedeți, ce gânduri adânci, repet asta de multe ori și până în ziua de azi nu am reușit să ajung la această înălțime.

Slavă Domnului că am trăit alături de ruși și am putut citi lucrările Sfinților Părinți. Printre Sfinții Părinți, expertul inegalabil în materie de suflet este Sfântul Isaac Sirul. El ne spune: cu toții putem deveni buni dacă ne unim din toată inima cu izvorul vieții - cu Dumnezeu. El ne va da puterea să ne iubim pe noi înșine și pe aproapele nostru. Fără Domnul, nici măcar nu ne putem iubi pe noi înșine. Mulți cad adesea în disperare, se răzvrătesc împotriva vieții lor și chiar își iau singuri viața, pentru că fără Domnul nu ne putem iubi cu adevărat pe noi înșine, ca să nu mai vorbim de rude, vecini și mai ales de dușmani. Cu El putem face totul, pentru că El este puterea și viața noastră. Nu putem da inimile noastre nimănui, iar dacă le dăm cuiva de pe pământ, ne poate face rău. Cu toții căutăm o iubire nesfârșită și neschimbată, o pace nesfârșită, dar cine ne poate da aceasta? Nici tatăl, nici mama, nici sora, nici fratele nu pot. De ce? Pentru că suntem cu toții limitați de spațiu și timp, cu toții suntem într-o luptă cu puterile de sub cer, care ne pângăriază constant gândurile și ne necinstesc.

Despre mișcarea de pelerinaj

Mișcarea de pelerinaj a apărut înainte de Primul Război Mondial.

Poporul nostru a îndurat multe suferințe, iar soldații noștri care au participat la operațiuni militare s-au rugat Domnului pentru viața lor, pentru întoarcerea lor acasă, pentru sănătatea familiilor lor.

Pelerinii erau interesați de cum trăiau călugării, preoții, episcopii, dar nu acordau aproape nicio atenție postului și nu știau nimic despre viața bisericească. Acest lucru îi îndepărta de Dumnezeu. Nici episcopii, nici călugării, nici preoții nu i-au acceptat. Pe atunci eram încă un tânăr călugăr și nu voiam să intru în nicio relație cu pelerinii. Ei spuneau că sunt oameni păgubiți. Întrucât biserica nu i-a acceptat, s-au întors din Occident, și-au întemeiat comunitatea creștină în Kragujevca, au cumpărat o tipografie și au început să publice Evanghelia, dar în loc să se roage lui Dumnezeu, au început să cheme spiritele. Apoi, episcopul Nicolae a fost trimis la ei ca un mare predicator și a depus mult efort pentru a

organiza o călătorie la Hilandar pentru liderii comunităților de pelerini. Mulți profesori de teologie au fost trimiși acolo pentru a ține prelegeri și, cu grijă, pentru a nu-i ofensa, să le explice răul spiritismului. Episcopul Nicolae a depus multe eforturi, dar din păcate nici preoții, nici călugării nu l-au înțeles, așa că acești spirituali sunt încă printre noi. Ei încearcă să invoce spirite, iar acestea sunt spirite ale răului, aceasta este o gândire eronată și dacă i-am putea convinge atunci, nu ar mai exista niciun spiritist acum. Și acum trebuie să depunem multe eforturi pentru a-i convinge, astfel încât să-și poată reveni.

Despre comuniunea cu Dumnezeu

Primul pas către comuniunea cu Dumnezeu este să te predai în întregime lui Dumnezeu.

Omul va găsi Împărăția lui Dumnezeu în sine. Coboară în inima ta și vei găsi în ea scara pentru urcușul spre Împărăția lui Dumnezeu, sfătuiește Venerabilul Isaac Sirul. Sfânta Scriptură ne învață că Împărăția lui Dumnezeu este „adevăr, pace și bucurie în Duhul Sfânt”. Primul pas către comuniunea cu Dumnezeu este să te predai în întregime lui Dumnezeu. Atunci acționează Dumnezeu Însuși, nu omul.

Comuniunea cu Dumnezeu înseamnă că Dumnezeu a intrat în noi pentru a acționa în noi, că duhul nostru este cucerit de El, că El ne controlează mintea, voința și sentimentele. Atunci devenim o armă voluntară în mâinile Sale - suntem mișcați de El în gânduri, dorințe, sentimente, cuvinte și fapte. Comuniunea cu Dumnezeu este starea normală a spiritului. Omul a fost creat pentru o astfel de viață, dar păcatul ne-a îndepărtat de ea și, prin urmare, trebuie să lucrăm din nou pentru a intra într-o stare normală, sănătoasă.

Despre o familie plăcută lui Dumnezeu

O familie plăcută lui Dumnezeu trebuie să fie plină de dragoste, noblețe, blândețe, smerenie, evlavie și rugăciune.

Dimineața, când toată lumea se trezește, nimeni nu iese din casă fără o rugăciune. Seara, toată lumea îi mulțumește lui Dumnezeu pentru o zi minunată. Membrii familiei trebuie să se asculte unii pe alții, trebuie să-și cinstească bătrânii, trebuie să postească atât în timpul posturilor, cât și miercurea și vinerea, nu trebuie să stea degeaba, trebuie să lucreze pentru a fi un exemplu pentru alții, trebuie să facă fapte bune - într-un cuvânt, trebuie să fie harnici ca albinele, înțelepți ca șerpii și simpli ca porumbeii. În fiecare duminică, cel puțin cineva din familie trebuie să fie la slujba bisericii. Dacă nu toți pot, atunci măcar unul, să aducă o binecuvântare din partea bisericii pentru întreaga familie. Este necesar

să muncești și să te străduiești neîncetat pentru a-ți îndrepta viața. Și, dacă este posibil, hrănește pe cei flămânzi, dă de băut celor însetați și fii în relații bune cu toți cei care apelează la tine. Părintele a spus: „Dacă se face aceasta în numele Domnului, soțul devine sfânt, soția - sfântă, iar copiii - îngeri”.

Despre Dumnezeu

El, Domnul nostru, este nemărginit în iubire, inexprimabil.

Trebuie să venim la El cu sinceritate și să fim cu El în permanență, pentru că El este în permanență cu noi.

Dumnezeul nostru, Iisus Hristos, este Dumnezeul perfect și omul perfect. Ca Dumnezeu perfect, El îmbrățișează totul cu dragostea Sa. Și ca om perfect, El este drag fiecărui suflet care se apropie de El. Ni se pare mereu că această dragoste a lui Dumnezeu este departe de noi, că Dumnezeu este foarte departe de noi. De fapt, noi suntem cei care ne îndepărtăm de Dumnezeu. El nu se poate despărți de noi, pentru că El este viață, El este toată dragostea. Și dacă am avea aceeași dragoste pentru El, am veni la El ca la cel mai sincer prieten al nostru. Dar noi nu venim la El în acest fel, ci cumva detașat, cumva oficial - atât când ne rugăm, cât și când încercăm să facem ceva bun, ca și cum am îndeplini îndatoriri oficiale. Dar El așteaptă de la noi acțiuni firești, simple. Ne-a arătat acest lucru când a trăit printre noi - simplu, smerit, blând. Așa cum Domnul ne-a creat, așa ar trebui să venim și noi la El. Veniți cu bunăvoință, ca niște copii.

Toate faptele noastre bune sunt plăcute Lui, Domnului. Pomana și tot ceea ce facem pentru mântuirea noastră, pentru binele aproapelui nostru și al Sfintei Biserici, toate acestea sunt plăcute și acceptabile lui Dumnezeu. Dar cel mai prețios și mai plăcut lucru lui Dumnezeu este dragostea, simplă, bună la suflet, copilărească, care se lipește de Inima Lui. Aceasta este cea mai plăcută dintre toate pe care El le așteaptă de la noi. Și fiecare suflet este capabil de aceasta... Bogații și săracii, bătrânii și tinerii...

Tatăl a tot făcut referire la acest subiect și ne-a spus cum să ne apropiem de Părintele nostru cu toată inima, cu toată ființa noastră, cum să devenim iubiți, precum îngerii și sfinții.

Există multă murdărie și impuritate în noi, dar El nu le acordă atenție. Când venim la El la chemarea inimii, El ne acceptă imediat. Când păcătuim în ceva înaintea unui părinte și ne întoarcem imediat la El cu pocăință din inimă, El ne iartă totul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Întrucât nu avem putere proprie, trebuie să ne apropiem de ea ca niște copii buni la suflet și simpli la minte. Și din toată inima Îl vom ruga să ne învețe să fim buni și să-L iubim așa cum iubesc Maica Domnului, îngerii și sfinții. El este mișcarea vieții noastre. El vrea să-L înțelegem și să-L percepem. Întreaga Sa viață pe pământ a fost naturală, de înțeles și accesibilă omului. Ne-a spus că Dumnezeu este iubire. Ne-a explicat că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât L-a dat pe singurul Său Fiu pentru mântuirea omului. Ne-a revelat taina, ne-a revelat multe. Ne-a ridicat deasupra întregii creații. Natura umană, ridicată deasupra întregii creații, este inițiată în taina sfintei și dătătoarei de viață Treimi.

Toată natura este misterioasă, de la plante la păsări și până la om, pentru că Dumnezeu este prezent în toate. El ridică puțin vălul misterului, dar numai pentru cei care Îl iubesc cu adevărat, iar acesta este, în primul rând, un om cu inimă curată. Dumnezeu este o forță de neînțeles, iar omul poartă în sine o forță de neînțeles. Când aceste două forțe sunt în armonie, ce paradis este, chiar și aici pe pământ, ce bucurie și ce iubire atotcuprinzătoare!

Există cineva pe glob care ar putea ști totul? Nu. Fiecare se perfecționează în propriul domeniu, realizează ceva și astfel devenim cu toții una. Oamenii îi venerează pe filosofi, pe diverși oameni de știință, citând constant cuvintele lor. Nimeni nu acordă atenție faptului că Dumnezeu le-a promis strămoșilor noștri că va trimite un salvator al lumii care ne va aduce la o stare primitivă. Nimeni nu știa că va fi Dumnezeu Însuși. Pentru că numai Cel care ne-a creat ne poate aduce la o stare primitivă și nimeni altcineva. Și El a venit, dar nu a fost acceptat.

Iată, am fost botezați în Hristos Domnul. Suntem creștini la chip, dar nu așa cum vrea Domnul nostru. Nu este nimic bun în noi, tot ce știm este că gândim răul și ne mâniem, și ne umilim aproapele, nu este nimic folositor în asta... Toată lumea a citit, dar nu a înțeles... Care dintre filosofii și oamenii de știință ai lumii ar putea spune despre sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”? Nimeni nu ar putea spune asta. Sau cine va spune: „Eu sunt pâinea vieții”? Cine va spune: „Cine crede în Mine are viață veșnică”? Dar oamenii sunt slabi, înțeleg puțin, își dau seama de puțin. Totul le este mai aproape, cu excepția adevărului și, mai presus de toate, a minciunii.

Lui Dumnezeu ni se arată greu când omul este ca o oglindă spartă, în care poruncile spirituale se reflectă schimbător și incoerent. Fiecare primește atât cât poate reflecta din oglinda spartă cu care se naște. Hristos a venit pe pământ pentru ca oglinda noastră să devină din nou întreagă și să-L reflecte pe Dumnezeu în sine în întregime. Desigur, mulți nu-L pot înțelege pe Dumnezeu, nu-L pot accepta pe deplin în ei înșiși. Trupul nostru, așa cum este acum, nu este capabil să perceapă Lumina. Acesta este principalul motiv pentru care sfinții s-au luptat cu ispitele toată viața lor și, după ce le-au depășit, au primit

iluminarea și destul de repede după aceea au trecut în altă lume. Bucuria lor este mare pentru că empatizează și se unesc în dragoste cu alte suflete apropiate care Îl glorifică pe Dumnezeu și, în același timp, își păstrează personalitatea, dar nu egoist, ci în același mod în care oamenii spirituali o păstrează pe pământ. Mintea, voința și inima, care sunt unite la oamenii iluminați, la o persoană simplă produc cel mai adesea numeroase dezastre în viața sa. La marii învățători spirituali, lumina exterioară, care uneori este indicată prin har, nu este la fel de prețuită ca lumina interioară mai profundă și mai constantă, care se ridică din inimă și umple întreaga persoană. Această lumină este iubirea. Numai cu iubire o persoană se poate apropia de Dumnezeu, care este iubire adevărată. Dezvoltarea umană și apropierea de Dumnezeu sunt nesfârșite, deoarece Dumnezeu nu este doar de necunoscut și de neînțeles, ci și inaccesibil. Cu toate acestea, în iubire suntem cei mai apropiați de El și cei mai de încredere cu El. Contactul Său cu spiritul este rapid ca fulgerul, în timp ce noi nu avem conceptul de ierarhii spirituale. Și aceste ierarhii există - în Evanghelie se spune: *„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri”* , în conformitate cu nivelul spiritual atins aici, vom primi o poziție corespunzătoare după moarte și afinitate cu sufletele cu care vom trăi apoi acolo. Domnul nu îndeplinește fiecare rugăciune a noastră, pentru că dacă am primi întotdeauna ceea ce ne trebuie, cine ne-ar putea convinge că există cineva mai înțelept și mai inteligent decât noi, de la care am putea accepta sfaturi. Domnul ne descoperă uneori în gândurile noastre răspunsurile la diverse întrebări și nelămuriri, iar alteori Se retrage de la noi, astfel încât să ne smerim și să ne îndreptăm către oameni pentru ajutor.

Despre darurile divine

Dacă aș vorbi în limbaj omenesc și îngeresc, dar n-aș avea dragoste, sunt un metal răsunător și un chimval zăngănitor.

Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, și chiar dacă aș avea toată credința încât să mut munții din loc, dar n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.

Și chiar dacă aș împărți toată averea mea săracilor și chiar dacă aș da trupul meu ca să fie ars, dar n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. (1 Corinteni 13:1-3)

Iubirea, bucuria și pacea sunt daruri divine, proprietăți divine. Separat, ele pot face minuni. Iubirea unește totul. Pacea strălucește și într-o persoană, dăruiește liniște, bucurie, îndepărtează poverile din sufletul omenesc: cum un suflet vesel vine la o persoană nefericită și începe să-i spună cuvinte atât de fericite, liniștite și imediat, ca și cum vremea rea din sufletul său s-ar fi risipit. Așadar, separat, iubirea, pacea și bucuria fac minuni și, luate în unitate, pot stăpâni peste toate.

Când se unesc și se întăresc în inima unei persoane, oriunde își îndreaptă gândurile, pacea va apărea peste tot, pentru că pacea izvorăște din sufletul său. Sfinții Părinți spun că sufletul poate muta munții din loc. De exemplu, pot avea loc vindecări. Domnul a arătat, așa cum a spus El, că puterea Sa divină poate face aceasta. Vor fi astfel de semne: să punem mâinile peste bolnavi și ei se vor vindeca. Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

Dar am pierdut bunătatea pe care Domnul ne-a dăruit-o, suntem încurcați în gândurile noastre ca o găină la cârlă și nu putem ieși din ea în niciun fel pentru ca pacea să se poată instaura în inimile noastre. Trebuie să fim atenți la faptul că nimic nu poate intra în inimile noastre care să tulbure pacea. Sfinții Părinți ne-au deschis calea și ne-au arătat cum să lucrăm cu ajutorul lui Dumnezeu. Domnul așteaptă să lepădăm răul cu înțelepciune și cu deplină înțelegere, astfel încât să-L primim pe El și harul Său în inimile noastre. De aceea, trebuie să ne îndreptăm către Domnul, singura sursă de viață, pentru a ne înrudi cu El, pentru că ne-am lepădat de El. Nu putem lepăda de cei mai apropiați nouă, dar adesea ne simțim înstrăinați pentru că ne-am îndepărtat de adevăratul nostru Părinte. Ne-am îndepărtat cu mintea - în gândurile noastre.

Despre Harul Divin

În Mănăstirea Milkovo am simțit odată, brusc, că iubesc totul. O bucurie minunată, inexprimabilă, mi-a cuprins întreaga ființă. Am simțit o pace inexprimabilă în mine. Iubesc totul și nu mai pot fi furios, furios, îmi pare rău pentru toți cei care suferă, sunt gata să plâng în orice moment pentru nenorocirea și suferința altcuiva. Și aceasta a continuat până când fericitul plecat Stareț Ambrozie a murit. Starea binecuvântată, care este dăruită gratuit, durează atâta timp cât atenția unei persoane este conectată din interior cu Domnul. Omul încearcă, lucrează, face totul de dragul Domnului. Și Îl caută pe Domnul peste tot, în fiecare creație, El este peste tot. El este viața. Motivatorul vieții este peste tot. El este prezent peste tot și atâta timp cât atenția unei persoane este îndreptată către Domnul și Împărăția Cerurilor, ea privește lumea în același mod. Vede că Domnul se odihnește în toate. În secret, indiferent dacă o persoană Îl onorează sau nu. Dar El este aici, în centrul vieții. El este mișcarea vieții. El este dătătorul de viață. Atâta timp cât această atenție domnește aici, în inima omului, această pace interioară și bucurie divină, care la început sunt dăruite gratuit, sunt păstrate. Și apoi, dacă atenția noastră deviază de la aceasta și se îndreaptă către ceva pământesc, fie că este vorba de obiecte neînsuflețite sau ființe vii, pacea interioară se pierde imediat - bifurcația este imposibilă aici. Obiectul către care ne-am îndreptat atenția intră imediat înăuntru și ocupă tronul Domnului, și anume, inima noastră. Poate fi glorie, și onoare, și bogăție, și frumusețe. Și odată ce ceva ajunge pe tron, atunci va trăi în noi. Cui îi acordăm atenția noastră, acela trăiește în noi.

Când o persoană își pierde harul, nu-l poate înțelege mult timp, ci tot crede că este acolo, pentru că vechile gânduri sunt încă vii în ea. Nu înțelege că s-a răcit și s-a pierdut în viața personală. În fiecare viață, se poate găsi ceva instructiv, iar în ultimul tâlhar, și putem găsi ceva instructiv în el.

Se spune că Cuviosul Macarie cel Mare, care lucrase din tinerețe și era fiu de preot, a dorit să întâlnească un anumit om asemenea lui, iar Domnul i-a arătat cu cine seamănă, spunându-i: „Semeni cu acel flautist din Alexandria care cântă la flaut pe străzi.” Macarie s-a dus la Alexandria, l-a găsit pe acest flautist și i-a spus:

– Aș vrea să vorbesc cu tine mai în detaliu despre viața ta, despre cum trăiești.

- Cum? Cânt la flaut, tată, cineva îmi dă ceva și așa trăiesc.

- Ce făceai înainte să începi să cânți la flaut?

- O, tată, n-are rost să vorbim despre cine ai fost și ce ai făcut.

„Am venit pentru că mi s-a dezvăluit că ar trebui să vorbesc cu tine, aș vrea să știu despre viața ta în general.”

- Ei bine, îți voi spune, ești un om pios, îți voi spune ca și cum m-aș spovedi. Eu, părinte, am fost tâlhar și conducător de tâlhari din tinerețe și nu am cu ce să mă laud în viața mea. Când am ajuns la bătrânețe, toți prietenii mei au dispărut, eu singur am supraviețuit. Apoi m-am întors în oraș ca să trăiesc o viață mai vrednică.

- Bine, fiule, dar aș vrea să-mi spui ceva din viața ta, poate că și tu ai avut ceva interesant.

- Nu cred, tată, fur din tinerețe și trăiesc după asta.

- Dar totuși, ai și tu ceva bun, poate îți vei aminti ceva.

– Poate că Domnul meu va socoti o faptă bună în favoarea mea. Ne-am dus să jefuim, am aflat că într-un loc locuia un om bogat, care avea mulți bani și aur, și așa mai departe. Am furat totul din belșug, apoi o fată a venit spre noi, iar prietenii mei au vrut să o ia cu forța. Și le-am spus: „Stați, nu o atingeți, ați furat tot ce vă trebuia, și acum nimeni nu îndrăznește să o atingă, și oricine se atinge de ea va muri.” Am întrebat-o: „De unde ești, fato?”, ea răspunde. Am întrebat-o: „Ești creștină?”, ea spune: „Creștină.” – „Du-te acasă și nu mai merge niciodată

singură fără prieteni, vezi ce fel de „prieteni” ai dat.” Poate că Domnul va socoti aceasta ca o faptă bună.

- Da, desigur, bine. Poate mai ai o faptă bună?

- Întrucât toți prietenii mei au murit, am rămas singur. Aveam bani, locuiam în locuri pustii. Într-o zi am văzut o femeie alergând și privind mereu înapoi, am văzut că nimeni nu o urmărea. Și a alergat și a căzut, s-a ridicat și a fugit din nou. Am ieșit, m-am oprit în fața ei și am întrebat-o:

„De ce fugi?” Și ea răspunde: „Nu întreba, soțul meu are multe datorii, a vrut să înceapă o afacere, dar a avut ghinion, s-a îndatorat și acum el și copiii sunt vânduți ca sclavi, iar dacă mă prind, mă vor vinde ca sclav.” - „Cât datorează soțul tău?” - Ea spune „302 ducați.” Îi dau 302 ducați și îi spun: „Du-te și răscumpără-ți soțul și copiii.” Poate că Domnul va accepta aceasta ca pe o faptă bună.

Bătrânul îi spune:

- O, prietene, eu nu am nimic din toate astea. Am păcătuit mult în viața mea, dar nu am astfel de fapte bune.

Altă dată, unui om din biserică i-a venit un gând și a auzit: „Sunteți ca cele două nurori din Alexandria.” Le-a căutat pe aceste nurori și le-a întrebat ce fapte bune făcuseră.

- Locuim împreună, facem toate treburile casnice. Nu cunoaștem nicio faptă bună, lucrăm aici, avem grijă de copii.

- Trăiești o viață modernă? Cum poate fi modernă dacă nu ne culcăm cu soții noștri?

- Și cum vă înțelegeți unul cu celălalt?

- Noi, ca niște surori adevărate, nu ne certăm niciodată, ca niște surori adevărate, ba chiar mai bine.

Astfel, deși mirenii nu sunt capabili să dobândească râvnă precum pustnicii singuratici, ei au mari ocazii de a câștiga harul lui Dumnezeu prin faptele lor bune.

Așadar, prin aceste exemple, Dumnezeu ne arată că fiecare ființă umană, după înclinațiile sale, are ocazia să primească harul lui Dumnezeu.

Despre lupta dintre bine și rău

De ce ne împotrivim voinței lui Dumnezeu?

Pentru că suntem într-o luptă spirituală...

Viața aici pe pământ este o luptă fizică și mentală constantă. Războiul apare mai întâi în gânduri, iar când nu mai putem rezista războiului mental, atunci ne reglam conturile unii cu alții. Suntem într-o astfel de poziție pe pământ și credem că luptăm pentru credință. Singuri, nu putem face nimic în numele credinței. Numai dacă ne unim împreună va fi putere și putere. Trebuie să luptăm pentru că suntem copiii unor părinți căzuți, iar adversarii noștri, forțele inteligente, ne conduc constant de la calea cea dreaptă. Inamicul îi învață chiar și pe copiii mici să se opună părinților lor. El știe bine că dacă copiii se opun părinților lor, atunci este ușor să-i controlezi pe ei și ființa lor de-a lungul întregii lor vieți. Recent, o mamă și un tată au venit la mine cu o fetiță de zece sau doisprezece ani. Au rugat-o pe copilă să le spună ce i se întâmplă, iar fata a spus: „Îmi iubesc tatăl și mama, iar ei mă iubesc foarte mult. Îi iubesc foarte mult, dar nu știu de ce am mereu gânduri în cap despre cum să mă împotrivesc mamei și tatălui meu, despre cum să nu-i ascult, deși nu vreau să fac asta. Vreau să-i ascult pe mama și pe tata, dar nu am pace."

Vedeți ce fac duhurile de sub cer! De aceea ne luptăm neîncetat să ne întărim credința, iar puterile cerești ne tulbură neîncetat gândurile. Un ascet a fost chinuit timp de 12 ani de gândul că nu există Dumnezeu. Se lupta singur și totuși acest gând îl chinuia, se lupta cu duhurile timp de 12 ani. Dar Domnul știa cât poate îndura și a permis ca astfel de gânduri să-l atace zi și noapte. Din toate acestea este clar că există o luptă ireconciliabilă între bine și rău. Noi vrem să fim buni, iar duhurile cerești vor să nu avem nimic bun, ci doar răutate. De aceea ne luptăm, Domnul este Războinicul nostru, Apărătorul nostru, de aceea noi înșine putem cere ajutor de la Domnul, iar El ne va ajuta. Lupta noastră mintală nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva duhurilor de sub cer. Apostolul Pavel spune: *„Am câștigat războiul cel bun și am păstrat credința* " .

De aceea, trebuie să ne prosternăm neîncetat înaintea Domnului și a Sfintei Maici. Trebuie să ne rugăm Domnului ca El să ne dea să-L iubim cu aceeași dragoste cum Sfânta Maică i-a iubit pe îngeri și pe sfinți. Pentru că Domnul este puternic și puternic, El ne poate ajuta în aceasta și ne poate face așa. El vrea să fim așa, ca să rămânem așa pentru totdeauna în dragostea și îmbrățișarea Lui. Există oameni blânzi din naștere, buni și amabili. Aceasta este răsplata lor de la Domnul. Există mult mai mulți oameni în lume care sunt inteligenți, perseverenți și încăpățânați, care vor trebui să treacă prin multe necazuri, dar cu fiecare

victorie pe care o obțin asupra răului din ei înșiși, primesc bucurie ca o minunată răsplată divină.

Despre căsătorie

Domnul îi spune mamei noastre Eva:

„Fiindcă ai ascultat de șarpe, voința ta de acum înainte va fi în puterea soțului tău.”

Domnul Însuși ne arată calea și ne descoperă Sfânta Sa Voință. Sfânta Sa Voință este descoperită prin părinții noștri. Dacă ascultăm de părinții noștri, totul va fi bine și binecuvântat, dar dacă le rezistăm, nimic nu va funcționa. Merge tot așa, dar mai mult pe dos decât pe drum. Să presupunem că îți place o fată și vrei să te căsătorești cu ea cu orice preț. Și tatăl și mama ta spun: „Dar ea nu este potrivită pentru tine”. Și, de fapt, dușmanul ți-a legat mintea, a subjugat-o... „Dar ea nu este potrivită pentru tine”, spun părinții tăi, „îți vom găsi alta”. Dar nu vrea alta, o vrea pe aceasta cu orice preț. O va lua și o va considera ideală. Se va îndrăgosti, o va testa după un timp și totul se va termina, nimic nu va rămâne. Este mai bine când părinții se înțeleg dinainte, când nu există o diferență mare de vârstă și când tinerii nu s-au văzut deloc. Este mai bine când dragostea este descoperită în căsătorie. Atunci nu intră în căsătorie cu propriile planuri, amândoi au binecuvântarea părinților. Și atunci totul merge bine... Căsătoria nu este o viață frumoasă și dulce. Este amară. Abia atunci îți dai seama că nu ești liber, ci legat, și legat așa.

Soția trebuie să fie ascultătoare de soțul ei. După cădere, Domnul i-a dat soțului o mare putere asupra soției. Domnul i-a spus strămoaicei Eva: „Pentru că ai ascultat de șarpe, voința ta de acum înainte va fi în puterea soțului tău”.

Aceasta nu este o subordonare, ci o instituție, pentru ca să nu existe dezacord între tineri, tinerii trebuie să aibă un singur duh. Biserica se roagă neîncetat: „Dă-ne nouă cu un gând, cu o singură inimă să Te slăvim, Dumnezeule.” Tinerii, ca două trupuri într-unul, sunt de un singur gând, ceea ce vrea soțul, vrea și soția și invers.

Când au aceleași gânduri - aceasta este pacea, acesta este paradisul. Eva nu l-a consultat pe Adam cu privire la propunerea șarpelui, ci a luat singură decizia.

Mamele noastre au încălcat această poruncă în sens spiritual, de aceea nu avem pace și liniște, creăm iadul în noi și în jurul nostru, și toți cei care trăiesc cu noi nu cunosc pacea. Prin acest act și-au pregătit iadul pentru ele însele, soții lor și copiii lor, așa că iadul se naște în cercul familiei. Nu există acord, nu există

unanimitate. Soțul este una, iar soția este alta. Dar dacă ai fi ascultat de porunca Domnului că voința ta este în puterea soțului tău, dacă cuvântul soțului tău, indiferent care ar fi el, ți-ar fi fost drag, Domnul ar fi rânduit ca el să devină mai bun și mai nobil pentru ascultarea ta. Nu asculți de soțul tău, ci de Domnul, pentru că aceasta este porunca Domnului. Dar mamele noastre nu știu acest lucru și nu este nimeni care să le-l poată explica. Și așa este pe tot globul, doi nu pot fi de acord, se ceartă, nu există pace, nu există calm.

În 1943, la Belgrad, un pelerin a venit la mine, a adus niște lucruri pentru mănăstire și m-a rugat să mă rog pentru o familie. Soțul și soția aveau doi copii, o fată de nouă ani paralizată, iar fiul ei slujea într-o familie belgrăduită cunoscută. Când am început să mă rog sincer pentru această femeie și cei doi copii ai ei, am început să am necazuri și ispite. Nu era pace, nici calm. Am venit la părintele meu duhovnic, m-am spovedit și i-am spus că mă rugam pentru această familie de un an și că îmi pierdusem pacea și calmul. Mi-a spus: „Roagă-te, roagă-te pentru ei.” Am continuat să mă rog, dar chiar și atunci nu era pace, nici calm. Pelerinul a venit din nou la mănăstire și am rugat-o să-mi spună mai multe despre această femeie și copiii ei. Și mi-a spus că această femeie se căsătorise cu un evreu din Bitola. Aveau un băiat, pe care l-au trimis după ce au terminat liceul să studieze pentru a deveni negustor într-o familie bogată de negustori din Belgrad. Au crezut că va învăța mai bine meseria în această familie. Fiul era un băiat bolnav, iar mama lui îl vizita des. După un timp, ea s-a angajat la același comerciant, făcând curățenie în magazin. Când s-a întors acasă, i-a spus soțului ei că a decis să-l părăsească și că nu mai poate locui cu el. Nu știa atunci că va avea un copil. El a implorat-o să rămână, pentru că trăiau mereu în armonie, fără certuri.

Era creștină, își botezase primul copil și era pe cale să-l boteze și pe al doilea. Tot ce făcuseră ea și soțul ei, făcuseră pentru copii. Acum nu-și dorea nimic mai mult decât să plece. El s-a supărat foarte tare când și-a dat seama cât de încăpățânată era și a lăsat-o să plece. În cele din urmă, a mers la Belgrad și a născut un copil în familia din Belgrad, unde slujea fiul ei. M-am dus la Belgrad, unde lucra ea, pentru a-i da împărtășania acestui copil. Fata, deși sănătoasă la minte, nu-și putea mișca brațele sau picioarele. Tot ceea ce soțul își avertizase soția s-a confirmat. Erau multe lucruri pe care nu le știam, dar Domnul ni le-a descoperit. Și acum tot ce ne mai rămâne este să lucrăm pentru a deveni buni.

Despre creșterea copiilor

Părinții au putere asupra copiilor lor, își pot trăda copiii în fața lui Dumnezeu sau a Satanei. Caracterul copilului se formează până la vârsta de cinci ani. În acest timp, părinții trebuie să-și învețe copiii ascultarea absolută, cuvântul părintelui ar trebui să devină de fapt sacru pentru ei, când un singur răspuns este posibil -

amin. Dar părinții noștri ne învață să ne opunem, să nu ne supunem. „Spune-i bunicii sau bunicii”, spun ei, „nu voi face asta”. Cu asta creștem. Spiritele cerurilor influențează copiii în toate modurile posibile. Copilul nu se poate calma. El se dezvoltă și este în continuă mișcare, iar când face ceva greșit, părinții îl ceartă, îl atacă cu furie și nu înțelege nimic. Părintele trebuie mai întâi să se calmeze singur, apoi să-i explice cu dragoste copilului ce a greșit. Când gândul este îndreptat din inimă în inimă, copilul va accepta cu siguranță sfatul, altfel nimic nu funcționează, deoarece se instalează ostilitatea mentală.

O bunică pioasă vrea să-și crească nepoții în spirit ortodox, dar copiii nu o lasă, ea întreabă ce să facă. Trebuie cu orice preț să menții pacea în casă, nimeni nu-L poate alunga pe Domnul din inima ta. Dacă nu te poți ruga în fața lor, roagă-te în tăcere, nu spune un cuvânt, ci din toată inima ta, străduiește-te pentru Domnul. Viața învață mult mai bine decât vorbele.

Despre credință

Să ne amintim cuvintele Mântuitorului adresate Apostolilor uimiți după vindecarea bolnavului: „Credința lui l-a ajutat”. Omul este doar un instrument în mâinile Domnului. De îndată ce un om se unește cu toate simțurile sale, cu toată inima sa, cu Izvorul vieții, acțiunea puterii divine începe să se manifeste. Și atunci nicio forță malefică nu poate lua în stăpânire trupul omenesc prea mult timp. Cu alte cuvinte, acestea pot rămâne în ascet o vreme, dar numai în măsura în care el însuși le permite prezența. Dar tocmai în acel moment în care credința sa devine de nezdruncinat, de la un singur cuvânt rostit de Domnul Dumnezeu, aceleași forțe sunt nevoite să se retragă imediat din om.

Sfinții Părinți spun: orice dorește credința, Domnul va împlini, dar desăvârșirea vieții creștine stă în smerenia deplină. Chiar și profetul din vechime a spus: „La cine să mă uit? Numai la cei blânzi și smeriți cu inima.” Cei blânzi și smeriți cu inima vor moșteni Împărăția Cerurilor și vă doresc tuturor să deveniți fii ai luminii, vă doresc tuturor să stăm înaintea Domnului și să-L slăvim pe Domnul în veci.

Despre furie

Furia este învinsă prin renunțarea la dorințe și la propria voință.

Cum să combatem furia? Vă voi povesti despre doi athoniți care au trebuit să reziste ispitei mâniei timp de paisprezece ani. Însuși Hristos i s-a arătat unuia dintre ei și i-a spus că furia este învinsă prin renunțarea la dorințe și la propria voință. Ne enervăm pentru că dorințele noastre nu sunt împlinite sau pentru că ne punem deasupra celui pe care suntem mânioși. Dar dacă încetăm să ne punem judecători peste oameni, nu va mai exista furie. Același lucru este valabil

și pentru certurile noastre. Gândurile noastre ostile provoacă stări instabile, anxioase la acei oameni cu care intrăm în relații. Trebuie să învățăm să ne controlăm gândurile, să le punem în ordine. Atunci gândurile ostile ale altor oameni nu ne vor putea face niciun rău. Trebuie să învățăm modestia și simplitatea lui Hristos. Dacă vrem să mergem undeva și să întâlnim pe cineva, gândiți-vă mai întâi dacă vom interveni în vizita noastră, altfel întâlnirea noastră va fi nereușită. Adesea venim cu gânduri agitate care pot avea un efect negativ asupra persoanei la care venim.

Omul se schimbă în permanență, se perfecționează în bine sau se supune răului. Știm că nimic nu este permanent până la Judecata de Apoi, așa că să încercăm să nu ne mâniem, așteptând ca Domnul Însuși să aranjeze totul. Și va fi mai bine decât ne putem imagina. Sunteți convinși de acest lucru la fiecare pas. Până când nu vom învăța să ne smerim, vom suferi boli de inimă, pentru că Domnul permite spiritelor căzute să se lupte constant cu noi sub coasta stângă, ca să putem vedea câtă ticăloșie avem acolo. Și arătăm și spunem: m-a insultat atât de mult încât nu pot ierta. Cum să nu-l ierți, când și tu ești la fel și ai înfuriat pe mulți. Învață să fii calm. Până când nu vom supraviețui bolilor de inimă, nu vom învăța smerenia.

Despre mândrie

Omul este cel care nu se iartă pe sine, nu Dumnezeu, și asta din cauza mândriei.

Mândria este cel mai mare viciu omenesc. Cum se recunoaște la o persoană? Prin nemulțumirile noastre și atitudinea noastră față de ele. De îndată ce ne simțim ofensați, insultați, când ni se spune sau ni se face ceva ce nu ne place, indiferent dacă această persoană are sau nu dreptate, suntem în puterea mândriei. Excitarea și confuzia după spovedanie sau răspunsul părintelui duhovnic indică faptul că novicele a devenit mândru, se opune sufletește părintelui duhovnic sau a sperat la el ca persoană. Și Domnul a observat acest lucru și a îngăduit ispita.

Despre păcat

Nu există păcat în lume pentru care Dumnezeu să nu audă o pocăință sinceră.

Tot felul de păcate se cuibăresc pe pământ - principalele proprietăți ale spiritelor căzute. Fiecare păcat este un gând, o forță mentală. Spiritele căzute se distrează.

Unii - mânia, alții - disperarea, alții - curvia. Între ele, există grade de rău. Dacă o persoană a fost sub puterea lor și a îndeplinit ordinele lor cât timp a fost în trup,

iar după plecarea sufletului din trup, va fi obligată să li se supună. Trebuie să fii natural și nu visător. Și dacă cineva își imaginează ceva despre sine, este clar că aceasta vine de la duhurile căzute care planează printre oameni. Sfântul Iacob Postitorul spune: „Scopul duhurilor rele este să arunce pe fiecare om în păcat trupesc, astfel încât să piardă darul vindecării și al minunilor”.

De asemenea, este necesar să știm că unii au căzut de la viața sfântă pentru că au vrut să se purifice și mai mult. O fecioară a devenit atât de mândră încât toți membrii familiei i se păreau dezgustători și josnici.

Dacă sufletul păstrează smerenia, atunci Domnul îl va purifica și mai mult. Există suflete care sunt atât de unite cu Domnul în dragoste încât nu pot avea gânduri nesfinte.

A-ți aminti de păcatul săvârșit nu înseamnă că păcatul nu este iertat. Această amintire ne avertizează din când în când să nu ne mai mândrim.

De fapt, omul însuși este cel care nu iartă, nu Dumnezeu, iar acest lucru se datorează din nou mândriei. În general, un semn sigur că un păcat este iertat este atunci când acesta nu se repetă și o persoană este împăcată în sufletul său. Modul în care trăim ultimii ani ai vieții noastre este de mare importanță. Dumnezeu este mulțumit de o viață în care bătrânețea corectează păcatele tinereții. Iar necreștinii care au trăit o viață curată și plăcută lui Dumnezeu vor fi acceptați de Dumnezeu după moarte.

Eu însumi port păcatele părinților mei, care cad asupra copiilor până la a patra generație.

Cei ce mă urăsc poartă o povară grea.

Blestemul nu îi afectează pe cei care Îi slujesc Domnului cu credință. Păcatele săvârșite de părinți nu se transferă asupra copiilor dacă aceștia Îi slujesc Domnului cu credință.

Chiar și marii păcătoși, dacă sunt transformați interior cu întreaga lor ființă, își îndreaptă liberul arbitru spre bine și o viață sublimă, pot deveni sfinți. Astfel de exemple ne conving că nu Dumnezeu a creat răul, ci omul însuși, atunci când a deviat în păcat.

Acele mame care distrug rodul pântecelui lor comit un mare păcat. Distrug viața. Și acesta este un mare păcat. Dumnezeu zămislește rodul, iar ele îl distrug. Sufletul trebuie să se schimbe în toată profunzimea lui pentru ca acest păcat să nu se mai repete. O astfel de femeie este condamnată ca ucigașă. Niciun animal

de pe pământ nu își ucide puii, doar o ființă rațională este capabilă să-și ucidă copiii. Și dacă o femeie rămâne într-o astfel de stare, va fi condamnată ca ucigașă. Va putea ea să treacă prin încercări? Nu există păcat de neiertat, cu excepția celui nepocăit.

Despre depresie

Depresia este o combinație de gânduri. O persoană combină un lucru, altul, un al treilea. Se gândește: se va întâmpla asta, se va întâmpla aia. Dar, în realitate, nimic din toate acestea nu se va întâmpla. El doar complică totul, îi strică starea de spirit. Și cineva este de vină pentru starea lui proastă. Cineva a venit și i-a stricat starea de spirit, nu el însuși, ci altcineva. Fiecare își poartă propria povară. Vii la familia ta, la persoana cea mai apropiată, dar dacă nu ești în dispoziție, nimic nu merge. Aduci această reticență a ta în casă și strici starea de spirit a vecinilor tăi. Transferi totul rudelor tale, iar după aceea altcineva este de vină înaintea ta... Tu ești de vină pe tine însuți, ți-ai stricat starea de spirit a ta și a tuturor celor din jurul tău. Tu însuți ești așa, gândurile tale radiază din tine, forța mentală transmite tot ceea ce porți în tine. De aceea oamenii spun că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi venit - a adus foc și mi-a dat foc la casă. Este mereu într-o dispoziție proastă, nu există niciodată pace în sufletul lui. Nu-și poate ține niciodată necazurile pentru el. Cum să calmezi aceste gânduri grele? E mai bine să fredonezi ceva în șoaptă decât să plângi. Cântă. Cine cântă, nu gândește la rău, - spune poporul.

Despre creaturile demonice

Cuvintele lui Iisus Hristos: *„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri”* înseamnă că există ființe cu o maturitate spirituală variată. Nu trebuie să ne gândim că aceste ființe nu sunt capabile să se materializeze și să ni se arate într-o formă sau alta pentru a ne insufla adevăruri spirituale. Firește, există și ființe demonice, posedate de rău în grade diferite. Omul, ca ființă rațională, alege și ia decizii. Ceea ce gândește și cum gândește provoacă vibrații în univers. Cu calitatea și puterea gândului său, el atrage sau respinge ființele invizibile. Spațiul este o concentrație uriașă de gânduri. Și trebuie să conținem gânduri bune în noi înșine pentru a nu lăsa loc celor rele. Ființele demonice, posedate de rău în grade diferite, după Hristos, nu pot dăuna cerului; le rămân doar pământul și omul. Omul, ca ființă rațională, alege și ia decizii. Ele influențează omul nu numai direct, ci și indirect. Uneori chiar și prin intermediul unei persoane decedate care este capabilă să servească drept un fel de conductor al influențelor demonice asupra unei persoane. Am întâlnit astfel de exemple în viața monahală.

Despre viața spirituală

Viața spirituală este viața minții, este mai presus de toate dorințele și senzațiile acestei lumi.

Cel mai important lucru în viața spirituală este să păstrezi pacea în inimă. Nu te irita sau îngrijora niciodată. Pacea, liniștea, tăcerea și calmul ar trebui să domnească în inimă. Haosul mental este starea spiritelor decăzute, a demonilor care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Mintea noastră ar trebui să fie concentrată, hotărâtă și atentă. Doar într-o singură minte poate locui singurul Dumnezeu.

Viața spirituală este o viață mentală și intelectuală, așa că trebuie să fim atenți la ceea ce se întâmplă în conștiința noastră. Trebuie să ne rugăm Domnului zi și noapte ca să ne izbăvească de tot răul, să ne curețe și să ne dea putere să alungăm sugestiile duhurilor rele. Dacă acceptăm sugestia, înseamnă că am fost de acord cu ceva și imediat începe lupta, refuzăm un lucru, iar ei ne oferă altul, un al treilea, un al patrulea. Și nu există pace pentru noi, nici odihnă. Atunci să ne întoarcem către Domnul cu inimile și cu mintea noastră: Doamne, nu am putere, nu am învățat nimic în tinerețe, am îmbătrânit în rău, răul meu a îmbătrânit odată cu mine și acum este nevoie de multă muncă pentru a-l smulge și a-l dezrădăcina din mine. Dar Tu ești puternic și puternic, învață-mă să fiu bun la suflet, simplu la inimă, blând și smerit. Dăruiește-mi calitățile Tale divine, pe care le-ai dăruit îngerilor Tăi și sfinților Tăi. Și astfel, neîncetat, în simplitatea inimii și în cuvintele ei, fiecare suflet să se întoarcă către Domnul. Pentru aceasta avem nevoie de rugăciune, oricât de scurtă ar fi ea. De îndată ce ne dăm jos din pat, să-I mulțumim imediat Domnului că ne-a îngăduit, prin mila Lui, să supraviețuim peste noapte. Când vine seara, să fim recunoscători pentru tot, căci Domnul este Dătătorul de viață, El dă totul. Prin aceasta Îi arătăm dragostea noastră, iar El, în Dragostea Lui, ne va apropia de Sine. Când sufletul iubește rugăciunea din inimă, nu poate fi despărțit de Părintele său. Este în permanență cu El, și când o persoană vorbește cu alți oameni, și când este la serviciu, și când este ocupată cu afaceri.

El este mereu cu El, se mișcă în prezența Lui, așa cum se mișcă îngerii sau sfinții. Aceasta este garanția Împărăției Cerurilor aici pe pământ.

Nicio mișcare a gândului despre vreun obiect pământesc nu poate fi în centrul sufletului. Centrul mental al iubirii este Domnul, și împreună cu Domnul iubim totul. Prin El și în El - totul. Nu îndrăznim să ne atașăm de lucrurile pământești. Cetele îngerești nu sunt înrobite mintal de creaturi. Ele văd creatura, dar nu sunt captivate mintal de ea, deoarece centrul lor mental este subordonat doar puterii divine, din care se naște adevărata iubire pentru fiecare creatură. Dar noi, când vedem ceva atractiv pentru noi, ne agățăm de el. Și dacă acest lucru continuă o vreme, devine un idol pentru noi. Iar locul lui Dumnezeu în inima noastră este ocupat de acest obiect, viu sau mort.

Despre sufletul uman

Preferă lucrurile ieftine, nepretențioase și străduiește-te pentru ceea ce este simplu și modest. Și când sufletul se maturizează, Domnul îi va trimite pace interioară. Acum Domnul privește la tine și vrea să-I dorești pacea. Până când sufletul se maturizează pentru Domnul, El îi va revela doar din când în când că El este prezent peste tot și conține în El întreaga lume și fiecare creatură. Și sufletul se bucură, este mulțumit cu toate. Dar apoi Domnul Se ascunde din nou de noi, astfel încât tânjim după El și Îl căutăm din toată inima. Marii asceți și devotați depășesc legile firii. Dar viața oamenilor obișnuiți este plină de gânduri despre cele trupești și trecătoare, sentimentele lor sunt îndreptate spre lucrurile materiale și pieritoare. Cea mai mare dovadă că sufletul uman are o putere enormă este capacitatea unor oameni de a vedea obiecte la distanțe mari, care sunt inaccesibile vederii.

Fiecare persoană are ceea ce se numește un ecran invizibil. Dacă o persoană ar fi liberă de grijile pământești, iar ecranul său mental ar fi corespunzător pur în puritatea sa, viziunea sa ar avea o acoperire mai mare. În acest caz, nu am avea nevoie de televizoare sau telefoane, pentru că avem toate acestea în noi înșine. Așadar, pentru a ne conecta la centrul care ne poate transmite energie pozitivă, trebuie să evităm toate viciile umane, cum ar fi ororile și atrocitățile războiului, dezordinea din lume, imoralitatea, într-un cuvânt, orice gând rău care aduce anxietate și distrugere. Percepând această energie negativă, nu observăm cum noi înșine ne transformăm într-un fel de „erou negativ” pe care noi înșine tocmai l-am condamnat. Pentru ca noi, asemenea unui bec electric, să ne putem conecta la adevăratul Centru și să putem ilumina tot ce ne înconjoară, trebuie, așa cum am spus de multe ori, să dobândim umilință.

Aici putem fi ajutați de post, rugăciune și ascetism. Toate acestea îl umple pe cel însetat să bea din izvorul apei vii.

Însă asceza în sine este pătrunsă de dorința unei vieți elevate, caută o viață și mai deplină decât o viață plină doar de post și rugăciune. O persoană vrea să se conecteze la un alt generator, pentru că până și cel mai mic foc se va stinge repede dacă este alimentat de o baterie mică. Astfel de oameni devin repede „orbi” spiritual, deoarece sursele lor de putere sunt atât de mici încât uneori trece puțin timp, iar această flacără mică, de scurtă durată, care strălucea pentru ei se stinge. Nu ne-a spus oare Mântuitorul: „După faptele lor îi veți cunoaște”.

Atâta timp cât sufletul este în trup, este protejat. De îndată ce părăsește trupul, devine complet lipsit de apărare, gol și slab, ca un melc care s-a târât afară din cochilie. Sufletul nostru eliberează trupul pentru ca acesta să se poată odihni, pentru că nu poate fi în permanență în mișcare. De îndată ce intră în contact cu

îngerii și sfinții, este învăluit în lumină divină. Domnul face uneori ca un suflet obișnuit să simtă acest lucru. Când nu există nicio mângâiere pentru el pe pământ, atunci Domnul Însuși trimite mângâiere celor respinși și disprețuiți, când se află în mare necaz...

Sufletele smerite și blânde sunt plăcute lui Dumnezeu, nu se mânie când sunt ofensate, sunt pline de bunătate, pline de pace. Și trebuie să lucrăm pentru a le arăta aproapelui nostru un exemplu în practică prin viața noastră, astfel încât ei, comunicând cu noi, văzându-ne, să devină buni, pașnici, blânzi, smeriți. Duhurile cerești își îndeplinesc slujba, încearcă să încline fiecare suflet spre rău, acesta este scopul lor, iar oamenii trebuie să judece ce fel de viață trăiesc aici pe pământ, pentru că prin însușirile noastre caracteristice speciale trecem de la viața pământească la viața veșnică. Însușirile noastre caracteristice ar trebui să devină însușiri ale îngerilor și sfinților. Cu ajutorul lui Dumnezeu, putem fi transformați. Domnul ne dă ceea ce avem nevoie. El are grijă de noi și de fiecare suflet.

Ce este viața?

Cei care sunt devotați lui Dumnezeu, ei înțeleg. Știm ceva, realizăm ceva, vedem ceva în mod conștient, iar subconștientul care se află în noi este puterea divină și viața divină din noi. Nu are sfârșit, nu are margini, este unicul Dumnezeu, fără început sau sfârșit, pentru că Dumnezeu se odihnește în noi și noi trebuie să lucrăm pentru a fi buni spre propriul nostru bine.

Despre egoism

Iubirea divină nu tolerează egoismul. Dar omul, când a căzut, a devenit gol, și nu există nimeni mai aproape de el decât propria sa personalitate. S-a îndreptat către personalitatea sa și o păstrează. Nu permite nimănui să-l jignească, vrea ca toată lumea să aibă o părere bună despre el, dar în același timp nu este atent la cum trăiește, ce face și cum o face. Nu este atent, pentru că este complet concentrat asupra personalității sale. Trebuie să renunțăm la noi înșine pentru dragostea Domnului, trebuie nu numai să lepădăm acest „domn Eu”, ci să-l și ucidem. Dacă nu este distrus, nu ne vom putea uni cu Domnul. Acest mare domn este mereu cu noi, nu-și poate pleca capul. Domnul ne-a arătat cum ar trebui să fim: umili, blânzi, supuși voinței Sale. Dar noi vrem să aranjăm totul după propria noastră înțelegere. Ne chinuim singuri. Suntem epuizați și nu am realizat nimic. Această lume nu va fi ceea ce ne imaginăm. Și „Domnul Eu” se enervează foarte tare când ceva nu merge așa cum a plănuit. Și cel ce s-a smerit pe sine nu se consideră ceva important, știind că nu este nimic, că este o putreziciune. Dacă Dumnezeu nu ne-ar ocroti, dacă nu ne-ar sprijini, ce s-ar întâmpla cu noi? Nimic, doar țărână.

Inima este rece când este distrată. Când sufletul nu este acasă, rătăcește, iar când este acasă, încălzește inima. De îndată ce iese afară, este imediat bătut, bătut mintal. Un gând este acceptat, altul este respins, iar inima nu-l poate suporta și se răcește. Dar când sufletul se întoarce la sine, când este împăcat cu Domnul, atunci Domnul este în centrul vieții, atunci se simte bine și cald.

Domnul privește în adâncul inimii, ce își dorește, ce năzuiește ea. Și dacă sufletul nu-și poate veni în fire, Domnul îl va curăți din nou la vremea potrivită și va atrage sufletul la Sine, iar sufletul se va smeri. Dar dacă în adâncul inimii există ceva impur, ceva care gravitează spre această lume, ceva care ne leagă de această viață, atunci rătăcirea noastră va fi de lungă durată și va trebui să îndurăm multe suferințe și necazuri în ea. Și noi, cei care ne-am întors către Domnul, avem mult mai mult decât cei care nu au. Pentru că ei nu au durerea noastră interioară, nu se gândesc la veșnicie, pentru ei totul este concentrat aici pe pământ: să se așeze, să mănânce, să bea. Atenția lor este îndreptată către aceasta, iar noi suntem dezbinați: vrem să fim cu Domnul, dar inima noastră este strâns legată și înrobită de condițiile materiale ale vieții noastre.

Este necesar să aruncăm din inimă planurile și dorințele pământești, numai atunci vom putea iubi sincer aproapele nostru împreună cu Domnul. Altfel, dragostea noastră pământească este îndreptată mai întâi către un lucru, apoi către altul. Toate acestea sunt trecătoare și nu iese nimic din ele. Și această trecătoare ne distruge, ne distruge constant. Nu percepem viața cu înțelegere, ci doar superficial.

Despre viață

Scopul vieții noastre este să ne întoarcem în îmbrățișarea Tatălui nostru Ceresc.

Ce este viața umană? Nimic! Este atât de scurtă încât este imposibil de imaginat. O persoană nu o observă în tinerețe. Mă gândesc mult la cât de nefericiți suntem aici pe pământ că nu putem supraviețui nici măcar patru miliarde de secunde (120 de ani). Și ar trebui să trăim 120 de ani. O sută de ani înseamnă trei miliarde de secunde. Și ce înseamnă o sută de ani?

Nimic! O clipă... O clipire... Trăim în veșnicie.

Toată viața mea am fost chinuit de gândul la scopul vieții. Mă întrebam la ce duce această viață. Pentru o persoană care se străduiește să obțină bunăstare materială, să mănânce, să bea, este chiar atât? Slavă Domnului, Sfântul Serafim de Sarov a explicat că scopul vieții noastre este să ne întoarcem în îmbrățișarea Tatălui nostru Ceresc, astfel încât noi, oamenii pământeni, să fim ca îngerii în ceruri, călăuziți de Duhul Sfânt.

Întrucât suntem copii ai unor părinți căzuți, ne este mult mai ușor să ne abatem de la calea cea dreaptă decât să abandonăm multe dintre obiceiurile vicioase care erau înrădăcinate în noi în cercul familial. Suntem o repetiție a părinților noștri, care erau imperfecți și nu ne-au putut da un exemplu demn. Încă din copilărie, am experimentat multe dureri de inimă și nedreptăți, așa că tindem spre perfecțiune, vrem să înțelegem care este scopul acestei vieți. Acest lucru ni se dezvăluie treptat, așa cum spun sfinții părinți, pe măsură ce credința noastră crește. Un părinte a spus așa: „Credința mea acum, când sunt deja la vârsta bătrână, îmi spune că în tinerețea mea a fost pur și simplu necredință." Credința noastră crește treptat și, atunci când este întemeiată în Domnul, devine puternică și fermă.

Se întâmplă multe în lumea de astăzi. Auzim multe despre protestanți. Ei s-au îndepărtat de Biserica Apuseană și nu au avut niciodată nimic de-a face cu Biserica Răsăriteană. Au introdus multe inovații. Protestanții muncesc și se roagă chiar mai mult decât catolicii, dar nu își dau seama, nu înțeleg că sunt sub puterea duhurilor locurilor cerești. Și toți cei pe care îi aduc la creștinism sunt atrași automat în acțiunea forțelor negative și cad sub puterea duhurilor decăzute.

Suntem făpturi dăruite de Dumnezeu, dar nu știm să trăim cu demnitate, purtăm iadul în noi și îl răspândim în jur. Episcopul Nicolae ne-a spus că un preot cerea constant să fie transferat într-un loc nou, la care episcopul a răspuns: „Părinte, aș vrea să vă transfer oriunde doriți, dacă ați suferi acolo." Și a mai spus: „Așa cum omul își face rău sieși, nici diavolul însuși nu poate face rău." Domnul ne-a dat totul și tot ce trebuie să facem este să fim buni.

Atâta timp cât suntem atenți la calitățile negative ale altor oameni care se îndreaptă către noi, nu putem găsi pace. De ce dă Domnul porunca să ne iubim dușmanii? Nu de dragul lor, ci de dragul nostru. Atâta timp cât ne gândim la ofensa pe care ne-au cauzat-o dușmanii, prietenii, rudele și cei dragi, nu avem pace și liniște, trăim într-o stare de iad. Este necesar să ne eliberăm de acest rău, să uităm de el ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, să iertăm totul. Tocmai de aceea părinții trebuie să îndure multe în viață și în familie din partea copiilor lor. Acum ne certăm copiii, dar nu avem dreptul să o facem, pentru că noi înșine nu i-am îndrumat pe calea cea dreaptă.

Totul este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu, totul este posibil atunci când ne întoarcem către Domnul din toată inima noastră. Aceasta este o forță incredibilă, de neînțeles, care ne ajută să îndurăm totul, poate opri Soarele, poate face minuni, pentru că Dumnezeu este peste tot. Și când o persoană se inspiră din izvorul vieții, tot ceea ce își dorește se împlinește.

Copiii sunt buni la suflet și simpli la minte. Un copil nu știe ce i se va întâmpla, nu se gândește cum va fi pentru el. Orice i-ai spune - amin. El crede pe deplin. Îi spui, el va crede și totul se va împlini. Toată lumea este surprinsă cum s-a întâmplat. Copiii sunt ceva excepțional. Mult depinde de mediul în care se dezvoltă. Copiii percep tot ce văd. Tot ceea ce vede un copil i se pare bun, îl iubește și îl acceptă. Copiii simt imediat o persoană cu un suflet nobil și se grăbesc spre el. Ceva îl atrage pe copil și acesta se duce la el ca la o rudă și își întinde mânuțele. Acest suflet nobil a perceput proprietăți divine prin smerenie și blândețe, iar copilul, simțind acest lucru, se întinde spre el, se întinde către Domnul.

Dacă rasa umană și-ar veni în fire și s-ar smeri, atunci o putere divină incredibil de mare s-ar revărsa asupra noastră. Oamenii sunt prea preocupați de partea materială, iar aceasta blochează mult din binele din ei. Dar Dumnezeu, care este peste tot, este viața și puterea care este dată tuturor lucrurilor. Viața este peste tot, iar rasa umană este legată de toate. Toți sunt legați unii de alții prin putere divină, dar oamenii nu observă acest lucru, nu își pot da seama. Nu putem înțelege deloc că viața noastră este conținută în aproapele nostru. Viața depinde de gândurile noastre, de dorințele noastre. Creăm armonie sau dizarmonie în jurul nostru. În cercul familiei, mult depinde de dispoziția noastră mentală. Sufletele umile, bune la suflet, simple strălucesc de bunătate, radiază bunătate incredibil de puternic.

Nu există niciun suflet care să nu se fi născut sfânt. Nu îndrăznim să facem nimic nedrept sau rău. Totul este sfânt, atât cel mic, cât și cel mare, toate acestea sunt viață, toate acestea sunt putere divină. Totul vine numai de la Dumnezeu, atât îngerii, cât și fiecare creatură. Viața este una. Fiecare ființă umană este un dar de la Dumnezeu, un templu al lui Dumnezeu. Și cine a dat dreptul oricărui judecător să ia viața unei persoane, chiar și a unui ticălos.

Puterea divină este constant activă în noi, constant cu noi. Trăim prin putere divină. Viața ne este dată prin putere divină.

Este o diferență cine face ce și pentru ce se străduiește pe pământ. O persoană spirituală se străduiește spre spiritual, se străduiește să se înalțe la cer, o persoană fizică se străduiește spre pământ. La prima vedere, pare că nu există o mare diferență între cineva care a crezut în ideea de dreptate aici pe pământ, a luptat pentru ea și chiar și-a dat viața, și cineva care a crezut într-o idee cerească și într-o dreptate cerească care nu se va realiza niciodată aici pe pământ. Cu toate acestea, diferența este enormă. Cineva care a căutat adevărul pe pământ, în ciuda credinței, onestității și sacrificiului său, continuă să dorească o dreptate umană vicioasă după moarte și se găsește în părtășie cu spiritele decăzute care au stabilit această dreptate. Spiritele înrudite se caută reciproc atât aici, cât și

acolo. Când întâlnești un suflet apropiat în credință aici, rămâi cu el, pentru că cea mai mare bucurie este să comunici cu oameni cu aceleași gânduri.

Arderea morților nu este un lucru creștin. Este un lucru al lumii moderne, de a reduce spațiul pe care îl ocupă trupul. Dar dacă o persoană a trăit cu dreptate, trupul său este sfințit prin harul Duhului Sfânt și nu poate fi ars. Dumnezeu nu a creat trupul pentru a fi ars. Se știe de la strămoșul nostru Adam că, de îndată ce sufletul părăsește trupul, este necesar să se dea țărână țărânei, este necesar să se încredințeze trupul pământului, prin urmare arderea nu este un lucru creștin.

Despre mediu

Cum ne afectează mediul nostru poluat? Se spune cât de nefericită este Serbia noastră, foarte nefericită. Se spune că este mai contaminată cu substanțe radioactive decât altele. În acest moment, Serbia are cea mai mare radiație, uriașă, insuportabilă. Nu suntem bolnavi, dar nu există prospețime. Nu merge. Nu ne putem concentra asupra gândirii. Merge greu. Oamenii sunt sănătoși, dar simt că le lipsește ceva. Iau medicamente, devine și mai rău. Și cât timp mai există măcar puțin aer curat, trebuie să-l folosim, dar chiar și acesta este deja poluat. Mai ales când suntem ocupați cu munca mentală, este necesar să respirăm des și profund, deoarece creierul și inima consumă o cantitate imensă de oxigen. Dacă nu este suficient oxigen în creier, nu putem gândi, ceva nu merge și ne întrebăm de ce. Nu este suficient combustibil, nu este suficient oxigen.

Totul este otrăvit. Nu poți cumpăra nimic la piață. Totul este frumos, dar nu îndrăznești să-l cumperi. La sfârșitul secolului trecut, un bătrân spunea: „Va veni vremea când vor produce o mulțime de produse agricole, dar nu le vor putea mânca.” Și acum a venit acel moment. Ei întreabă de ce. Pentru că mâncarea noastră este otrăvită, atât fizic, cât și spiritual. Copiii suferă, bătrânii suferă. Oamenii cred că vor trăi aici pentru totdeauna. Dar viața este scurtă.

Indiferent pentru ce protestează oamenii, totul va fi otrăvit. Inamicul numărul unu sunt gazele de eșapament ale mașinilor. După aceea, orice altceva. Fiecare fabrică emite o cantitate imensă de substanțe nocive. Și în agricultură, de asemenea. Aceste fabrici poluează împrejurimile într-un asemenea ritm încât va fi imposibil să trăiești mult timp. Slavă Domnului că încă există păsări. Dar multe specii au dispărut, tot mai multe sunt distruse și nu supraviețuiesc.

Acum zece ani, imediat ce ningea mult, ieșea luna, se adunau o mulțime de iepuri mici, stoluri întregi. Zăpada e mare, calcă în picioare cercuri întregi într-o poiană unde nu sunt copaci. Se fugăresc, se joacă, își aruncă zăpada unii altora, se bucură. Bucuria vieții. Animalele se bucură de viață, iar noi le facem rău, le

deranjăm. Și ele se bucură. Avem tot ce ne dorim, dar suntem nemulțumiți. Nu-și fac griji, nu pregătesc hambare pentru cereale, nimic. Și Domnul îi hrănește. Rod câteva crenguțe acolo, găsesc un loc, adorm. Și sunt recunoscători lui Dumnezeu. Dar noi nu. Pasărea Îl laudă continuu pe Dumnezeu. Începe dimineața devreme, la ora trei, și cântă, și nu se oprește până la ora nouă. La ora nouă se liniștește puțin și abia atunci pleacă în căutarea hranei - trebuie să-i hrănească pe cei mici. Apoi cântă din nou. Nimeni nu o obligă să cânte. Fie că cineva o ascultă sau nu, ea tot cântă. Dar ne încruntăm, ne strecurăm nasul, nu avem timp de cântat, nu avem timp de nimic. Ar trebui să învățăm de la păsări. Sunt mereu vesele. Și pe noi? Ceva ne deranjează. Și ce ne deranjează? Nimic nu ne deranjează. Ne deranjăm singuri. Ni se dezvăluie multe, dar am abuzat de toate. Vedem clar acum că noi înșine suntem de vină pentru faptul că este imposibil să continuăm viața pe pământ. Din cauza otrăvirii. Ne-am otrăvit singuri.

Despre invidie

Cain l-a ucis pe fratele său mai mic, Abel, doar din invidie.

Toate ființele create sunt limitate, iar ceea ce este limitat este imperfect, dar li se dă posibilitatea de a se perfecționa. Cu toate acestea, ele au căzut, îngerii au fost primii care nu au reușit să-și păstreze demnitatea, iar apoi, prin invidia acelor spirite care au căzut, au căzut strămoșii noștri Adam și Eva. Așadar, această calitate a devenit puternică în noi - invidia infernală. Când un duh rău vede că o persoană Îi place lui Dumnezeu și reușește în fapte bune, atunci pătrunde în inimile altor oameni și îi ridică împotriva acestui om al lui Dumnezeu. Simt invidie față de această persoană și, sub presiunea demonilor, îi provoacă tot felul de necazuri, răspândesc zvonuri dezgustătoare despre ea, o calomniază, se împletesc cu lucrarea ei. Își invidiază fratele pentru că nu știu că duhul răutății s-a așezat în inimile lor.

Invidia nejustificată nu se teme de Dumnezeu. Invidia nu se teme de nimic și întotdeauna, în orice loc, se opune în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu este însăși iubirea, iar invidia nu poate tolera bunăstarea aproapelui său. Unul dintre părinții purtători de Dumnezeu, Cuviosul Nil cel Răspânditor de Mir, care i s-a arătat călugărului Teofan, care s-a așezat în peștera sa în secolul al XVIII-lea, a explicat multe secrete ale Împărăției Cerurilor. El a spus că invidia este pecetea Antihristului pe inima omului. Cât de cumplit este acest lucru pentru noi! Dar noi adesea ne invidiem vecinii și chiar îi invidiem pe rudele noastre cele mai apropiate în ceva. Și nu acordăm atenție faptului că trebuie să fim tratați pentru a ne veni în fire.

Invidia distruge pacea interioară și liniștea sufletului. Să presupunem că suntem pașnici și calmi, iar o cunoștință vine la noi și ne povestește despre cineva care ne-a adus odată multe necazuri, că a obținut mari succese în viață, a realizat ceva și, din moment ce nu l-am iertat, duhul invidiei ne apucă imediat. Așa suntem de neatenți. Trebuie să ne rugăm neîncetat și să nu acceptăm atacurile duhului invidiei. Și oamenilor, totul nu le este de ajuns. A început imediat după căderea strămoșilor noștri. Vărsarea de sânge a avut loc imediat. Cain și-a ucis fratele mai mic doar din invidie, pentru că jertfa lui Abel a fost acceptată, dar a lui nu. Acolo a început totul. Și tot nu există pace. Toată lumea caută ceva ca și cum ar trăi veșnic, dar nu există nimic. Nimic.

Se pare că a venit sfârșitul. Fie ca mintea să fie ocupată tot timpul cu gânduri bune și aspirații bune. Invidia și răutatea domnesc în lume, iar acestea sunt calități infernale care distrug în primul rând pe cei care le conțin în ei înșiși și pe toți ceilalți. Este necesar ca calitatea divină a eternității, a păcii și bucuriei, precum cea dintre îngeri și sfinți, să domnească pe pământ. Este necesar, pentru binele nostru, să păstrăm în noi înșine gânduri bune, dorințe bune, atunci se va stabili armonie între noi. În familie și oriunde ne-am afla, vom răspândi gânduri pașnice și calme, pline de bunătate. Aceasta va da pace nu numai nouă, ci și tuturor celor care ne înconjoară, nu numai ființelor raționale, ci și lumii animale și vegetale. Și lumea vegetală are propriile senzații și ne citește gândurile. Mai ales acum trebuie să ne întoarcem către Domnul din toată inima pentru binele Patriei noastre, pentru binele întregii lumi, pentru că dacă suntem ocupați cu gânduri bune și aspirații bune, le vom găsi în eternitate. Acele gânduri care conțin binele aici ne dau pace în eternitate. Dar dacă suntem ocupați cu alte gânduri, infernale, pline de invidie și răutate, când vom trece în veșnicie, vom vedea că am pierdut timpul când ne-am fi putut corecta și nu ne-am corectat. Atunci va începe remușcarea din cauza timpului pierdut, și cine ne va elibera de aceasta în veșnicie? Numai Dumnezeu poate elibera o persoană de aceste gânduri negative. Sau poate cineva de pe pământ își va aminti de noi și se va ruga Domnului ca El să ne elibereze de acele legături mentale pe care le-am dobândit aici pe pământ și de care nu am putut scăpa la timp. Pacea și bucuria sunt cea mai mare bogăție atât a acestei lumi, cât și a celei de apoi.

Despre sănătate

Viața noastră este determinată de gândurile pe care le avem.

Spiritul se hrănește cu gânduri, iar trupul cu hrană.

Bolile vin dintr-o cădere mintală. Toată lumea se gândește de obicei atât la bine, cât și la rău. Gândurile cu care suntem ocupați ne determină viața. Spiritul se hrănește cu gânduri, iar trupul cu mâncare. Omul ar trebui să fie propriul său

doctor. Dacă nu există pace și liniște în interior, toate medicamentele și cei mai buni doctori sunt inutile. Este important să păstrăm binele din noi înșine și să avem încredere în noi înșine. Numai așa o persoană poate prevedea viitorul, poate fi sănătoasă, poate sluji lui Dumnezeu și celorlalți.

Despre spiritele rele

De îndată ce avem un gând care nu este bazat pe iubire, trebuie să înțelegem că am cedat influenței duhurilor rele. Acceptând un gând rău, îl primim pe dușman în corpul nostru. Duhurile în sine sunt invizibile, dar le dăm un trup pentru ca ele să se poată manifesta în această lume. Răul care trece printr-o persoană face vizibil spiritul care i-a ocupat sufletul și acționează în ea. Acest suflet nu-L ofensează pe Domnul, se naște creștin, ci cel care l-a luat în stăpânire și-a ocupat poziția și dispune de el după bunul plac.

În loc să ne gândim la cum este structurată viața noastră, începem să ne împotrivim și să trimitem gândurile noastre rele către persoana care ne-a jignit. Și astfel, noi înșine devenim amărâți. De câte ori ne-am indignat pe cineva care ne-a tratat incorect și jignitor? Am gândit rău despre el și, prin urmare, i-am ucis sufletul! Pentru că înaintea lui Dumnezeu, tot ce este acceptat - bine sau rău - este legat mental de impresiile inimii, iar inima atrage sufletul după ea. Prin urmare, este necesar să observăm răul cu înțelegere și să acceptăm binele cu înțelegere. Este necesar să fim mereu în gardă și să nu-i lăsăm în cușca noastră pe cei care nu gândesc bine.

Spiritele răului nu au dreptul să forțeze o persoană, nu o pot forța, doar sugerează și enervează. Nu au puterea de a forța, dar dacă te predai lor, te vor ține în puterea lor. Îți pot provoca mult rău prin propria ta voință. Se întâmplă chiar ca oamenii să efectueze acțiuni magice cu spirite ale răului.

Spiritul poate ocupa un spațiu mult mai mare decât corpul omenesc și mult mai mic, nu mai mult de un centimetru cub. Prin urmare, o întreagă legiune de duhuri necurate poate încăpea într-o persoană. Aceste duhuri sunt foarte fericite când intră într-un corp omenesc, îl capturează și astfel se „întrupă”. Duhurile răului nu cunosc nici pace, nici odihnă, îi persecută în special pe cei care Îi slujesc cu credință lui Dumnezeu. Se ridică împotriva celor smeriți și blânzi, pentru că nu le pot face nimic. Smerenia și blândețea sunt calități divine. Duhurile căzute le-au pierdut pentru că ele însele s-au lepădat de Dumnezeu și acum se gândesc cum să înrobească cea mai mare parte a umanității. Își vor atinge scopul, dar numai în limitele păcatului.

Vedem că atunci când rudele și prietenii noștri se îndepărtează de bine, nimic din ceea ce încep nu reușește, ei întâmpină obstacole peste tot, pentru că ei înșiși le-au încălcat rânduiala și au pierdut binele.

Spiritele urmăresc dacă o persoană acordă atenție viselor. Ele știu din acțiunile sale de ce este capabilă și la ce se străduiește și îi trimit astfel de vise. O persoană se transformă într-un visător și este incapabilă să perceapă viața în mod realist. Începe să aștepte visele pentru a prevedea evenimentele viitoare.

Gândurile spiritelor rele se opun iubirii, se opun binelui și ne îndepărtează de iubire și bunătate. Toate spiritele au fost create ca ființe exaltate și perfecte, dar unele dintre ele au căzut de la perfecțiunea mentală la o înțelepciune inferioară și au pierdut contactul cu Creatorul.

Dacă răspundem la minciuni, calomnii și insulte, intrăm în contact cu spiritele invidiei și răutății și le ușurăm sarcina. Dar dacă suntem neclintiți, se întâmplă un lucru uimitor: calomniile și insultele nu își ating scopul și se întorc împotriva dușmanilor tăi.

Despre rău

Sfinții Părinți spun că, dacă lepădi ispita duhului răutății, atunci victoria se câștigă fără luptă.

Dumnezeu este binele absolut, nu există rău în El. Răul și suferința există doar în lumea ființelor raționale care, din cauza mândriei, neascultării, invidiei și răutății lor, s-au îndepărtat de harul lui Dumnezeu și de plinătatea absolută a puterii Duhului Sfânt. Au căzut în înțelepciunea josnică și experimentează suferința din cauza gândurilor și dorințelor lor. Răul nu este creat. Răul este incompletitudinea binelui în acțiunile ființelor raționale care au început să trăiască după propriile minți și să creeze dezordine în jurul lor cu gândurile și dorințele lor. Poporul nostru spune: poți face ce vrei și cum vrei, dar nu poți face cât vrei. Și, de asemenea: chiar și o faptă bună în mâini rele devine rea. Dumnezeul nostru a venit la noi pentru a ne readuce la acea stare primordială în care ne-a creat. El a aranjat totul astfel încât omul să-L poată înțelege. Ar fi putut să ne mântuiască și altfel, dar omul, când a căzut, și-a deteriorat conștiința și a devenit incapabil de bine. A căzut sub puterea duhurilor rele și s-a predat de bunăvoie sclaviei.

Răul a venit din spiritele inteligente, mentale, care s-au îndepărtat de dragostea lui Dumnezeu, s-au întors spre interior, au început să trăiască după propriile minți și au devenit neascultătoare. Dar indiferent de ce se străduiesc să facă forțele inteligente care s-au îndepărtat de Sursa vieții, totul va emana o duhoare

infernală, pentru că numai Dumnezeu este sursa păcii, bucuriei, iubirii, adevărului și bunătății.

Aici, pe pământ, trebuie să depunem toate eforturile pentru a nu accepta ispitele duhurilor rele. Sfinții Părinți spun că trebuie să păstrăm binele, să fim în gardă și să știm că orice gând care ne tulbură pacea interioară vine din iad. Această sugestie nu poate fi acceptată, trebuie aruncată imediat. Dacă suntem de acord cu ea și începem să conversăm, ne va atrage în mrejele infernale. Din acest gând infernal vor urma multe altele și abia atunci vom înțelege de unde am ajuns și ce am făcut. Un rău se adaugă la altul. Și apoi, când o persoană își revine, va spune: „Ceea ce aveam nevoie era să fiu liniștit și calm, și într-un minut totul s-a stricat.” Și s-a stricat pentru că nu am fost atenți.

Mintea omenească nu poate înțelege originea răului. Ne este greu să înțelegem de ce cei drepți suferă, iar păcătoșii prosperă. Dar atunci când ne smerim, secretele lumii de dincolo ne pot fi dezvăluite. Hristos i-a spus lui Nicodim: „Dacă nu poți înțelege lucrurile pământești, cum poți înțelege cele cerești!” O persoană trebuie să vină după chipul sfințeniei pentru ca ceva să i se dezvăluie.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că tot răul vine mai întâi de la noi înșine și abia apoi de la diavol. Dacă mintea noastră este trează și inima noastră este fermă în credință, diavolul nu se poate apropia de noi. El iese doar în întâmpinarea propriilor noastre gânduri. Când invidiem, suntem indignați, urâm pe cineva, noi înșine deschidem fereastra cuștii noastre duhului rău. Atunci acesta începe să ne păzească păcatele și nu ne este ușor să ne eliberăm de ele. Uneori, o persoană este atât de cufundată într-un păcat încât acesta devine a doua sa natură, atunci numai Dumnezeu o poate mântui, atât de ea însăși, cât și de diavol.

Nu trebuie să participi la rău, dar trebuie să ajuți pe cineva care se află în necaz. Trebuie să depui mult efort pentru a elibera o persoană de gândurile negative. Cineva i-a tulburat starea de spirit și nu poate face nimic. O rudă va veni, va spune ceva - nu ajută, va veni alta, o a treia, o a patra - nu ajută. Și numai atunci când un copil liniștit și prietenos vine la el și îl îmbrățișează, primește o adevărată consolare. Copilul nu face nicio distincție - amabil sau nu, pentru el toată lumea este amabilă, este plin de harul lui Dumnezeu. Acesta se transmite persoanei și aceasta se poate elibera de depresie.

Dumnezeu este iubire, El este viață, El nu se desparte de noi. Dar noi, copii fără valoare și răsfățați, păstrăm gânduri rele în noi ani de zile. Și Domnul nu ne poate încălca liberul arbitru. El așteaptă să alegem binele și să lepădăm răul. Răul adesea dăinuie în noi, se maturizează și își aduce roadele teribile: ceea ce am zămislit împotriva aproapelui nostru ni se întâmplă. Și în loc să ne trezim și

să ne eliberăm, cădem și mai jos. Sunt puține suflete smerite și blânde pe pământ care vorbesc mai mult cu viața lor decât cu cuvinte. Sfinții Părinți spun că, dacă nu muncim din greu și nu ne smerim, Domnul nu va înceta să ne smerească. Să ne enerveze, să ne mânie până când vom învăța să păstrăm pacea în noi înșine, indiferent de situație. Abia atunci sufletul devine smerit și blând și poate merge pe calea sa pământească cu deplină înțelegere. Și oamenii se uită și spun: „Omule, ce fierbinte erai odinioară, voiai ca totul să fie pe calea ta, iar acum ai devenit cumva indiferent, totul îți este indiferent." Aceasta nu este indiferență, aceasta este o victorie asupra răului. Domnul a dat puterea de a învinge răul cu calm. Cât timp suntem aici, în trup, trebuie să învingem tot răul nostru interior cu putere divină. Aceasta este ceea ce Domnul așteaptă de la noi.

Despre unanimitate

Tot ce vom face trebuie să fie făcut cu un singur gând și o singură dorință, pentru că Domnul așteaptă să fim de un singur suflet. El S-a rugat să fim cu toții una. Dar adesea ne despărțim în două, chiar și în cercul familiei. Acest lucru nu este bine. Din nou, o persoană este încăpățânată. Trebuie să ne amintim acest lucru, de exemplu, când capul casei este ateu, iar Domnul întoarce pe cineva din familie la Sine. Sufletul pe care Domnul îl cheamă trebuie să se comporte cu înțelepciune. Nu îndrăznește să se opună capului familiei nici măcar în gânduri, altfel nu va obține niciun succes. Nu îndrăznește să devină un tâlhar care își ucide rudele cu gândurile și dorințele sale. Cu totul altă chestiune este când ne predăm Domnului, iar capul familiei spune: „Renunță". Atunci nu mai suntem rude, atunci nu mai suntem apropiați. Nu pot renunța la Domnul, sunt unit cu El în inima mea, Îi aparțin, viața Lui divină este conținută în mine. Nu pot renunța la Domnul, iar tu poți face ce vrei. Dar chiar și așa, nu trebuie să gândim nimic ofensator în inima noastră, pentru că cea mai mică umbră de ofensă ne va tulbura pacea. Starea noastră se va înrăutăți, relațiile cu vecinii vor deveni și mai tensionate. Chiar și cel mai neînsemnat gând care nu vine din iubire distruge pacea sufletească.

Despre sfârșitul lumii

Sfârșitul lumii se apropie. Creația lui Dumnezeu piere. Omul însuși este de vină pentru asta. Nu toți îngerii. Satana și adepții lui au căzut, rasa umană a căzut și ea din cauza invidiei spiritelor rele. Și numai Cel care ne-a creat ne poate salva. El a venit și a devenit om pentru a ne transforma și a învia natura. Numai El, nimeni altcineva nu poate. Dar El nu a fost înțeles. Israelienii încă îl așteaptă pe Mesia. Îl așteaptă să vină și să-i elibereze de sclavia romană și să supună întreaga lume Israelului. Înainte de sfârșitul lumii, Anticristul va fi președintele ONU, conducătorul lumii. La Geneva, înainte de război, comunitatea națiunilor nu a ales un președinte, ci doar un secretar. Președintele va fi primul și ultimul, așa

că se grăbesc să unească întreaga lume, în special pe americani... Recent, un american a descris cum americanii se vor distruge și extermina singuri. Istoria încă se apropie de sfârșit. Am primit o revelație prin Ioan Teologul. Apocalipsa și Judecata de Apoi ar fi început de mult, dacă nu ar fi fost rugăciunile celor drepți, care amână acest moment. Deja secolul al VI-lea după învierea lui Hristos era aproape de sfârșitul lumii. Și apoi rugăciunile sfinților au amânat sfârșitul. Termenul va fi amânat și mai mult, dar sunt din ce în ce mai puțini creștini adevărați, din ce în ce mai puțini luptători zeloși ai rugăciunii și din ce în ce mai puține probabilități ca sfârșitul să fie amânat. Valul nelegiuit al modernității nu va cruța niciun stat. Nu există nicio speranță ca vreo țară, nici măcar Rusia ortodoxă, să strălucească cu lumina mântuirii pentru toți oamenii. În Rusia, autoritățile continuă să asupră Biserica și credința. Această asuprire contribuie la faptul că oamenii devin și rămân credincioși. Dar răul lui Satana a pus stăpânire și asupra Rusiei. Și Grecia ortodoxă este amenințată, îi este greu să reziste presiunii deliberate a Occidentului. În țările civilizate ale lumii, se încearcă distragerea unei persoane, în special a unui tânăr, de la gândirea la sensul vieții, la adevăratele valori ale personalității umane. Cultura materială oferă oamenilor divertisment constant și crește constant gama preocupărilor cotidiene, ceea ce duce la pierderea aspectului spiritual al unei persoane.

Anticristul se va naște în mijlocul poporului evreu într-un mod nefiresc, dintr-o singură fecioară. Conform prezicerii Sfântului Nil, chipul Anticristului se va descoperi tuturor. El va fi emoționant, ca un miel, și va atrage mulți la sine chiar înainte de a ajunge la putere. Apoi, conform profețiilor, cardinalii se vor ridica împotriva Papei, monahismul va dispărea, pentru că și acesta va fi corupt. Sfântul Nil a observat înclinația călugărilor spre bunăstarea materială încă din vremea sa petrecută pe Sfântul Munte. Călugării se străduiau să aibă propria lor proprietate și se condamnau unii pe alții. Deși toată lumea cunoaște vechea regulă monahală: orice face fratele tău în mănăstire, nu-l lua în seamă, nu este treaba ta să-i faci comentarii sau să-l critici.

Apostolul Petru s-a lepădat de Hristos de trei ori, iar Apostolul Toma a vrut să atingă rănile lui Hristos înviat, pentru ca astăzi să ne fie mai ușor să supraviețuim lepădării și necredinței noastre. Istoria descrisă a lumii numără puțin peste 5000 de ani. Putem doar să ghicim ce s-a întâmplat înainte. Știm însă că babilonienii au fost primii pe scena mondială. Ei au fost înlocuiți de egipteni, egiptenii de greci, grecii de romani, apoi au venit germanii. Slavii se agață acum cu frenezie de rândul lor. De aceea, Hitler a început războiul pentru o dominație de o mie de ani. Avem probleme cu mintea noastră. Oamenii nu vor să gândească, omul nu reflectă.

În ciuda faptului că ne-am îndepărtat, ca să spunem așa, de Domnul, există printre noi oameni care umblă înaintea feței Domnului, care ne apără și care se

roagă neîncetat Domnului pentru noi, ca Domnul să ne mântuiască în aceste circumstanțe dificile. Când întreaga lume s-a ridicat împotriva noastră și nu avem susținători, atunci Domnul devine sprijinitorul și protectorul nostru. Tinerii noștri au învățat să jure și nu au existat niciodată blesteme în limba noastră. Primul blestem a apărut în garnizoană, în Pesta. Și astfel, în mai puțin de o sută de ani, am început să jurăm mai rău decât maghiarii. Inteligența noastră nu poate spune un cuvânt fără să înjure și totuși blasfemiază un lucru sacru. Oamenii au înnebunit, nu înțeleg ce spun. Și dacă faci o remarcă, nu vor să recunoască nimic. De aceea suferim acum. Dar dacă ne vom reveni și ne vom reveni, ne vom întoarce la vechea noastră tradiție. Acest pământ, această țară a fost întemeiată de oameni sfinți. Și, din moment ce suntem urmașii lor, trebuie totuși să ne întoarcem către trecutul nostru pentru a ne întoarce pe calea cea dreaptă și adevărată. Și Domnul ne va proteja. Și Domnul ne poate proteja.

Despre dragoste

Iubirea este Dumnezeu, dacă Îl acceptăm pe Dumnezeu, acceptăm iubirea. Dacă vedem și știm că El pătrunde întregul univers și dacă ne-am unit cu El din toată inima noastră, El ne va învăța cum să ne iubim aproapele, pentru că noi înșine nu știm cum să-L iubim pe Domnul și pe aproapele nostru. Iubirea noastră divină, pe care Domnul a pus-o în noi, este adesea interferată de spiritele cerurilor și separată de iubirea reală, adevărată. Acestea ne captivează cu sugestiile lor care excită simțurile fizice, intensifică impresiile lumii exterioare, promit unei persoane prosperitate și fericire pământească. Acest lucru se întâmplă atât la tinerețe, cât și la bătrânețe, când o persoană este puternic captivată de un obiect, fie că este vorba de o ființă vie sau de natură neînsuflețită. Cineva are o pasiune pentru aur, bogăție, propria casă, cineva își idolatrizează aproapele. Oamenii sunt atât de captivați încât cad în disperare atunci când pierd obiectul pasiunii lor și merg până la sinucidere. Este aceasta iubire?

Iubirea este perfecțiune, pentru că Dumnezeu este perfect. Când iubirea divină în plinătatea harului se manifestă în noi, atunci îmbrățișăm complet nu doar pământul, ci îmbrățișăm universul. Domnul este în noi și pretutindeni prezent în mod atotcuprinzător, prin urmare, iubirea adevărată, divină, este atotcuprinzătoare. Nu facem distincții, fiecare este ruda noastră, fiecare este bun pentru noi și noi înșine slujim marii creații cu iubirea noastră divină, dacă sufletul ajunge la o stare de smerenie. Iar smerenia este perfecțiunea vieții creștine.

Când harul Duhului Sfânt ne luminează cu plinătatea iubirii divine, atunci vrem să slujim tuturor, vrem ca toți, chiar și cea mai mică furnică, să fie bine. Și când vedem că cineva suferă, suntem gata să dăm totul pentru a ușura soarta celor

nefericiți, pentru că iubirea este o jertfă, ne jertfim pe noi înșine de dragul aproapelui nostru.

Domnul nostru, Părintele nostru, nu avem pe nimeni mai aproape de noi pe pământ, care să ne înțeleagă atât de mult, care să răspundă la necazurile noastre atât de mult ca Domnul. El, Cel milostiv, Iubirea de negrăit, se dăruiește complet, iar noi nu ne dăm seama. El așteaptă neîncetat să ne unim cu El în iubire, iar noi ne îndepărtăm de El, deși înțelegem că fără iubire nu există viață, așa cum nu există viață fără Dumnezeu.

Dumnezeu este iubire. Iubirea nu este conform conceptelor acestei lumi. În această lume, iubirea este suferință, înrobire. Spiritele cerurilor se străduiesc să ne captiveze cu obiecte, personalități, dacă inima noastră nu este conectată cu Dumnezeu, pentru că dacă inima noastră se unește cu Dumnezeu, ele nu vor putea nici măcar să se apropie de noi.

Cel care se află în plinătatea harului îmbrățișat de iubirea divină este protejat de focul divin de duhurile răutății. Acestea nu se pot apropia de el, razele lor mentale nu ating ținta. Iubirea este cea mai puternică armă dintre toate câte există, nu există nicio forță care să poată rezista iubirii.

Lumea este cufundată în păcate și rău, dragostea este recunoscută ca pasiune, dar, de fapt, dragostea și pasiunea nu au nimic în comun. Dragostea este Dumnezeu, iar pasiunile sunt pasiuni, aceasta este posedarea de către spiritele răului. Ele se străduiesc să subjuge o persoană nu numai ființelor vii, ci și obiectelor, aceasta este problema.

Despre dragostea față de aproapele

Ne urâm unii pe alții, acest lucru nu poate fi permis, pentru că suntem cu toții conectați. Dacă urăști pe altul, îți strici firea și te simți și mai rău, iar cel pe care îl urăști se simte minunat. El comunică cu amândoi, se apropie de tine cu dragoste și te întrebi: de ce? La urma urmei, el este cel mai mare dușman al meu. Și el, dacă nu gândești nimic rău despre el, devine învățătorul tău. Înveți bunătatea de la el. Nu are rost să păstrezi acest rău în tine, ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, trebuie să lepăzi ofensa și să accepți lecția cu recunoștință. Doar o dragoste mare și sinceră poate distruge barierele reciproce și poate realiza înțelegerea reciprocă. Dacă nu există dragoste pentru aproapele tău, este imposibil să dobândești viața veșnică. Este imposibil să ajungi din împărăția nemulțumirilor tale în Împărăția Cerurilor.

Despre dragostea pentru dușmani

Interesele noastre ne încurcă profund viețile. Aceasta prima, această a doua și așa mai departe. Credem că, dacă nu plănuim nimic, nu vom realiza nimic. Trebuie să lucrăm conform conștiinței noastre, dar fără grabă, pentru că în grabă ne doboară dușmanul. În același timp, nu acordăm atenție faptului că am putea jigni pe cineva sau am afectat interesele cuiva și astfel păcătuim împotriva aproapelui nostru toată viața.

Dar păcătuind împotriva aproapelui nostru, păcătuim împotriva lui Dumnezeu, pentru că El se odihnește în taină pretutindeni, în fiecare suflet, de aceea, așa cum ne purtăm cu aproapele nostru, așa ne purtăm cu Dumnezeu.

Dacă îi tratăm cu dragoste pe cei care ne iubesc și răspundem cu aceeași blândețe celor care ne urăsc, ne-am abătut de la calea cea dreaptă. Ca copii ai lui Dumnezeu, trebuie să avem și noi un caracter divin, plin de pace, dragoste și bunătate. Domnul ne-a arătat când era în trup că trebuie să evităm răul, nu să ne împotrivim răului și, prin urmare, să păstrăm pacea. Dar dacă ne împotrivim răului, acesta se străduiește să se întoarcă la noi în aceeași măsură și se instalează vrăjmășia. Și aceasta este hrana duhurilor locurilor cerești, aceasta este amuzamentul lor. De aceea, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu: Doamne, păzește-mi pacea interioară, învață-mi sufletul să fie pașnic, liniștit, plin de har, precum îngerii și sfinții tăi.

Gândurile noastre ar trebui să ne conecteze cu Domnul. Vei fi recunoscător ție însuți pentru că te-ai îndreptat către gânduri și aspirații bune și ai lăsat deoparte nemulțumirile și plângerile. Nu te amesteca, lasă-i în pace, lasă-i să jignească, pentru că cel care jignește își leapădă ostilitatea.

Despre oamenii moderni

Oamenii sunt nestatornici ca vântul. Astăzi sunt pentru tine, mâine sunt împotriva ta. Cine poate opri vântul? Cine poate mulțumi întregii lumi? Dacă încerci să mulțumești pe toată lumea, cu siguranță vei avea necazuri. Evanghelia spune: înțelepciunea este pentru cei simpli. Să nu fim nimic înaintea întregii lumi, ca să putem deveni ceva înaintea lui Dumnezeu. Adevărul este veșnic și pe cine ține de adevăr, adevărul îl va ocroti în viața sa, pentru că Domnul însuși a spus: *„Eu sunt calea, adevărul și viața* ” .

Isaac Sirianul spunea în secolul al IX-lea: „Abia există un suflet nobil care să-L iubească sincer pe Dumnezeu”. Să fim sinceri înaintea lui Dumnezeu ca și înaintea noastră înșine. Așa cum nu ne putem nega pe noi înșine, tot așa Domnul nu ne poate nega, pentru că suntem creațiile Sale. Ne rugăm lui Dumnezeu, așa cum mulți oameni se roagă pentru noi, să le arătăm milă. Noi înșine facem bine altora așa cum am vrea să ne facă și ei. Nu ne atașăm de

pământ, ci ne atașăm de cer. Pământul rămâne aici, iar cerul dăinuie pentru totdeauna. Pentru viața veșnică, care nu se termină, fiecare trebuie să fie transformat în duh.

Credința creștină învață omul smerenia, ascultarea și neîmpotrivirea la rău. Fiind așa, românii nu au suferit atât de mult în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Toată autoritatea vine de la Domnul, ne învață Apostolul Pavel. Astăzi, suntem prea grăbiți să respingem sau să nesocotim aceste cuvinte apostolice. Chiar dacă nu ne place autoritatea noastră, nu știm de ce a fost stabilită asupra noastră, nu știm ce folos ne-a oferit Dumnezeu chiar și cu această autoritate. Îi certăm pe politicienii noștri care au ajuns la putere, iar ei sunt copiii noștri. Noi, bătrânii, suntem de vină, nu ei, nu le-am dat un exemplu de viață, iar ei nu au putut percepe experiența noastră. Suntem o repetare a părinților noștri, o repetare a bătrânilor noștri și nu am învățat prea multe de la ei. Noi, bătrânii, suntem de vină că nu ne-am îndrumat copiii pe calea cea dreaptă. Noi, bătrânii, trebuie să începem cu noi înșine, în loc să judecăm superficial dreptatea altora. Sfinții Părinți spun că trebuie să ne îndreptăm, să ne mântuim, și atunci mulți se vor mântui odată cu noi. Trebuie să ne străduim din greu să fim buni, să încercăm să fim mereu calmi și liniștiți, astfel încât pacea și liniștea să emane din noi pretutindeni. Știm din experiență că cu gândurile noastre putem atrage și respinge. Trebuie să ne schimbăm pentru ca credința noastră să crească mai puternică, apoi putem munci din greu.

Spiritul evlaviei se ridică foarte puternic în Rusia. Cu voia lui Dumnezeu, se va ridica și în țara noastră, dar trebuie să ne rugăm din toată inima Domnului, ca El să ne ajute, pentru că ne-am răcit foarte tare. Credința noastră trebuie să crească. Crește treptat și devine din ce în ce mai puternică. Când ne rugăm din toată inima, Domnul ne răsplătește, pentru că El este Dumnezeul nostru al tuturor, Părintele nostru, și trebuie să creștem mai puternici în rugăciune. Trebuie să fim cu aceeași gândire în țara noastră. Dacă putem realiza acest lucru, dușmanii noștri se vor retrage. Poporul lui Israel a suferit înfrângere din partea dușmanilor săi de fiecare dată când s-a retras de la Domnul, dar Domnul i-a condus întotdeauna la o pocăință sinceră. Domnul este întotdeauna cu noi.

Despre perspicacitatea umană

Păcatul este principalul obstacol în calea iluminării omului. Dacă omul modern nu ar cădea în capcanele spiritelor rele, întreaga noastră planetă, pe care ocupă o poziție centrală, s-ar schimba. Suntem uimiți de cele mai mari realizări pe care ni le dezvăluie cele mai inaccesibile regiuni ale sistemului solar. Dar abia dacă acordăm atenție faptului că însăși conștiința umană este un fel de ecran, care, dacă este ideal curat, este capabil să reflecte vizual în sine imaginile și imaginile care sunt transmise acum prin televizor. Ce întunecă „ecranul” uman? În primul

rând, predispoziția excesivă a omului către viața pământească. Dacă omul modern s-ar elibera de preocupările pământești și și-ar preda viziunea asupra lumii și modul de viață lui Dumnezeu, viziunea sa interioară, „ecranul” său interior de percepție ar fi mult mai curat. Oamenii sfinți se pot transporta uneori mental sute de kilometri într-o clipă. Fie ce-o fi, dar Sfântul Ioan de Kronstadt, în unele cazuri urgente, s-a vindecat la mare distanță de sine însuși, în cele mai îndepărtate colțuri ale Rusiei.

Sfântului Simeon Teologul i s-a oferit ocazia să vadă multe încercări, dar din necesitate, așa cum a fost cazul Apostolului Pavel, căruia Domnul i-a arătat unele fenomene ale lumii spirituale. Curiozitatea obișnuită este stârnită într-o persoană de forțe demonice și susținută de energie negativă. Odată ce ajungi în această lume iluzorie deschisă de demoni, îți va fi foarte greu să scapi de ea mai târziu.

Dumnezeu nu face nimic de aparență. Toți părinții spirituali experimentați și chiar sfinții, indiferent de darurile spirituale pe care le posedă, s-au considerat întotdeauna mari păcătoși, ființe inferioare. Dacă ar fi acționat altfel și ar fi abuzat de puterea divină pentru niște speculații astrale, s-ar fi trezit imediat de cealaltă parte a binelui, în tărâmul forțelor întunecate, ceea ce ar fi fost dezastruos chiar și pentru ei. Puterea divină, harul, trebuie păstrată cu grijă și folosită doar pentru scopuri nobile, care sunt puse înaintea părintelui spiritual de către Domnul Însuși. În lumea spirituală, nimic nu se face de aparență, nici de către îngeri, nici de către Mântuitorul Însuși. Puterea divină acționează numai atunci când există o nevoie stringentă.

Despre magie

Magia funcționează acolo unde nu există rugăciune și încredere fermă în Dumnezeu.

Într-o zi, o femeie a venit la mine. Studia științe sociale, dar era foarte religioasă. Se căsătorise cu un doctor care fusese căsătorit înainte, dar era căsătorit doar de o lună, iar prima lui soție îl părăsise. Fratele soțului ei, de asemenea doctor, se căsătorise de trei ori, iar toate cele trei soții îl părăsiseră. Mama lor, de asemenea doctor, era profesoară la Facultatea de Medicină. Locuia cu sora ei și practica magia neagră. Își vizita fiul destul de rar. Dar într-o zi a venit enervată și i-a spus norei sale: „Am alungat-o pe prima soție a fiului meu, dar nu-ți pot face nimic.” Folosea magia pentru a chema spirite rele pentru a o forța să-și părăsească soțul. Dar această femeie se ruga și era plină de zel pentru credința ei, astfel încât spiritul rău să nu-i poată face rău și s-a întors împotriva soacrei sale. Răul se întoarce la cel care îl trimite și se răzbună pe el. După ce copilul a început să plângă, soacra a venit din nou și a întrebat dacă fiul ei își iubește

copilul. „Cum să nu-l iubească?” — nora a fost surprinsă. „Deci, încă mai iubește?” — a întrebat din nou soacra. Fiul vine, plânge și îi spune soției sale: „Știi, nu vreau să stau aici, hai să închiriem un apartament. Știu că toate astea sunt din cauza mamei, dar eu nu pot face nimic.”

Fiecare persoană are liber arbitru pentru a lua decizii. Ni se dă discernământul pentru a determina ce este bine și ce este rău. Și, din moment ce nu suntem perfecți, Domnul acționează prin sfânta sa Biserică. Un preot își poate îndeplini prost slujirea, poate duce o viață nedemnă de chemarea sa, dar nu poate spune altceva decât ceea ce predică sfânta Biserică, călăuzită de Duhul Sfânt.

Dar spiritualiștii noștri nu vor să asculte ce le spune Biserica. Ei ascultă doar ce se spune la ședințele lor de spiritism și fac ce aud. O fac cu mare râvnă. Sunt purtați de fapte bune. Toți suntem meniți pentru fapte bune, dar nu suntem mântuiți prin fapte. Dacă am fi mântuiți prin fapte, atunci nu ar fi nevoie ca Domnul să vină și să ne mântuiască. Suntem mântuiți doar prin harul lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu ne mântuiește. Primim o răsplată pentru faptele bune, dar Domnul este cel care ne mântuiește.

Despre gânduri

Viața pe pământ este precedată de gânduri.

Gândurile care ne ocupă mintea ne determină viața.

Totul începe cu gânduri, cu schimbăciunea și inconstanța lor. Gândurile negative sunt totul, trebuie aruncate imediat. Dacă pătrund în inimă, captează sentimentele și se amestecă cu ele, devin mult mai periculoase, atunci este din ce în ce mai greu să le arunci. Iar dacă voința se unește în cele din urmă cu ele, iar decizia liberă a unei persoane este subordonată acestor gânduri și sentimente amestecate, iar persoana însăși le prețuiește și chiar le transformă în acțiune - păcatul va domni în el și nu va fi ușor să-l eradicheze.

Gândurile bat spre noi din toate părțile. Razele gândurilor ajung spre noi din toate părțile, formând o rețea invizibilă pentru noi. În fiecare dintre noi există o stație de recepție a gândurilor, mai precisă și mai complexă decât radioul sau televiziunea, dar aproape întotdeauna este dezacordată și funcționează cu mari interferențe.

Omul este o creatură foarte subtilă și sublimă. Dar nu ne prețuim natura, nu ne putem coborî la Sursa ei divină pentru a simți adevărata bucurie a vieții. Vrăjmașul ne stă mereu în cale. Raze mentale îndreptate către oameni i-au fost

revelate Sfântului Anton. Când i-a văzut, s-a îngrozit: „Doamne, cine poate birui aceasta?” „Numai cei smeriți și blânzi”, i-a răspuns Domnul, „nu se ating de ei”.

Oamenii blânzi și umili nu sunt atrași în câmpul gândurilor negative, deoarece acestea conțin raze divine de pace și tăcere - semne ale puterii divine absolute. Apostolul Pavel spune: „Spui că crezi, arată-ți credința în fapte”. Și Satana crede și tremură, dar se opune. Se opune oricărui bine. Mulți de pe pământ se consideră necredincioși, dar când reflectăm asupra noastră înșine, înțelegem că nu există o singură ființă rațională pe pământ care să nu tindă spre viață și spre iubirea absolută. Iubirea absolută este neschimbată, durează pentru totdeauna. Însetăm după binele absolut și pacea absolută din toată inima noastră, dar, de fapt, însetăm după Dumnezeu din toată inima noastră, tânjim după El din toată inima noastră. Dumnezeu este viață, Dumnezeu este pace, Dumnezeu este bucurie. Tânjim după Dumnezeu cu inima noastră, dar ne opunem cu gândurile noastre. Același lucru este valabil și pentru ateu, nu un ateu, ci un adversar. Rezistența noastră nu-I poate face rău Domnului, pentru că El este atotputernic, dar ne poate face rău și nouă. Gândurile, dispozițiile, dorințele ne guvernează viața. Gândurile cu care suntem ocupați ne determină viața. Dacă gândurile noastre sunt pașnice, liniștite, pline de iubire, bunătate, noblețe, puritate, suntem plini de pace, ea strălucește în noi. Dar dacă purtăm în noi gânduri negative și infernale, lumea noastră interioară este ruinată.

Sfinții Părinți spun că un gând care distruge lumea, din care nu există pace, este un gând infernal, trebuie respins, sub nicio formă acceptat. Trebuie să lucrăm pentru a dezvolta bunătatea în noi înșine, astfel încât pacea, bucuria, iubirea divină să se stabilească în noi. Tatăl nostru ceresc vrea ca fiii Săi să moștenească proprietățile Sale divine, astfel încât să fim umpluți de iubire, pace, bucurie, mângâiere, adevăr și noblețe. Cu toții vrem să fim blânzi și smeriți, pentru că sufletul este blând și smerit, strălucește cu noblețe și bunătate. Un astfel de suflet, chiar și atunci când tăce, emană valuri liniștite de iubire și bunătate. Un astfel de suflet nu se ofensează când îl jignești sau îl certi, poți chiar să-l lovești, ci te compătimește, te compătimește că suferi atât de mult. Nu sunt mulți astfel de oameni pe pământ, dar de dragul lor strălucește Soarele, iar Domnul ne binecuvântează cu tot ce este necesar vieții.

Trebuie să gândim pentru a ne schimba. Omul este un instrument incredibil de precis al gândirii. Gândurile noastre afectează nu doar sistemul nervos al ființelor inteligente, ci și lumea animală și vegetală. Toată lumea așteaptă grijă, atenție și iubire de la noi. Și ai nevoie de foarte puțin, trebuie doar să înțelegi că gândurile noastre sunt o forță uriașă. Ai nevoie doar de puțină concentrare pentru a înțelege ce gânduri ne transmit vecinii noștri, pline de iubire și bunătate sau complet diferite. De aceea este necesar să rămânem în rugăciune.

Cum putem evita războiul mental?

Gândurile sunt ca vântul, nu trebuie să le accepți. Este posibil să oprești vântul?

La fel și cu gândurile. Dacă nu le acceptăm, putem evita bătălia, iar săgețile otrăvite ale dușmanilor se întorc în inimile lor. Dacă nu am avea răni, nimeni nu ne-ar putea face rău. Acest cârlig nu ne-ar putea prinde dacă nu am avea un cârlig pentru el.

Să începem cu toții să iubim și să găsim pace interioară. Ura este un păcat, iar pasiunea este un păcat. Este mai bine pentru noi să ne smerim decât să ne smerească altcineva.

Când vin zile întunecate, cel mai important lucru este să respingi „oferta". Pentru că, dacă accepți o dată această ofertă de gânduri negative, se poate transforma într-o luptă lungă și extenuantă, cu un rezultat imprevizibil. Iar dacă oferta este respinsă, lupta nu începe, forțele inamice se retrag și se acumulează experiență.

Zilele întunecate vin cu permisiunea sau îngăduința lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem dobândi experiență. Altfel, cum putem înțelege nenorocirile și necazurile altora dacă noi înșine nu îndurăm din când în când adversitatea? Și cu cât este mai mare încercarea, cu atât suntem mai convinși că nu putem face nimic fără Dumnezeu. Fără Dumnezeu, este imposibil să dobândești pace durabilă în suflet, bucurie și iluminare. Omul este o creatură profund decăzută. Nicio lege nu l-ar putea mântui pe om. A fost necesar ca Dumnezeu însuși să coboare pe pământ și să-L lase pe Hristos cu noi pentru totdeauna, Cel ce ne călăuzește pe calea mântuirii.

Dacă gândurile noastre ar fi îndreptate spre bunătate și iubire, nu doar lumea gândurilor s-ar schimba. Odată cu apariția unei vieți minunate, sublime, întreaga lume vizibilă s-ar schimba.

Gândurile noastre sunt cauza războaielor, cutremurelor și dezastrelor ecologice, care sunt precedate de dezastre spirituale mult mai periculoase.

Din păcate, din cauza neatenției și neglijenței noastre, un număr imens de forțe întunecate sunt implicate în viața noastră secretă. Adesea ni se pare că ne gândim la noi înșine, dar, de fapt, ele își pun foarte des gândurile în conștiința noastră. Fă un efort să ai gânduri bune și urări de bine pentru prieteni și dușmani și vei vedea ce roade bune îți vor aduce ție și tuturor celor din jurul tău.

Există foarte puțini oameni umili și blânzi pe pământ, dar Dumnezeu, de dragul acestor suflete umile și blânde, ne dă binecuvântarea de a avea belșug pe

pământ. Așadar, binecuvântate sunt sufletele umile și blânde în această viață. De îndată ce ne gândim la ceva bun despre vecinii, rudele, despre pământul nostru și despre întreaga lume, vom aduce de fapt o mare bucurie și ușurare tuturor, pentru că gândul este o putere și o tărie uriașe.

O femeie spune: „Nu am pace cu o vecină, aruncă lucruri în curte, pe hol și nu știu ce să fac.” O întreb: „De ce dai mereu peste ea, te certi mereu?” Ea răspunde: „Nu am mai vorbit cu ea de doi ani.” Și îi spun: „Vă certați mereu pentru că credeți mereu că ți-a făcut asta, și asta, și aia, dansați în cerc cu ea, vă certați mereu.”

Despre rugăciune

Credința puternică într-o persoană evocă și cere invariabil rugăciunea.

Rugăciunea puternică și îndelungată dă cu siguranță naștere iubirii.

Nu există un scop mai nobil în viața omenească decât să-și purifice inima, astfel încât să cânte de bucurie. Și rugăciunea din inimă duce întotdeauna la bucurie din inimă. Nimic nu este dificil pentru o persoană veselă, pentru că este plină de iubire. Oamenii care nu sunt răutăcioși, simpli, neîmpovărați de grijile lumești pot accepta repede focul divin al rugăciunii neîncetate.

Dar vrem să știm ce este aceasta, ce este aceea, suntem supraîncărcați cu preocupări și interese lumești. Este necesar să ne eliberăm de toate acestea și să ne reînnoim. Dar nu putem realiza acest lucru singuri, este necesar ca Duhul Sfânt să coboare în inimă. Atâta timp cât suntem pur și simplu uniți cu Domnul, înțelepciunea acestei lumi nu intră în noi, pentru că primim adevărata înțelepciune și adevărata cunoaștere de la Dumnezeu.

Cu cât sufletul nostru este mai smerit, cu atât i se dezvăluie mai mult secretele raiului. Secretele a tot ceea ce ne înconjoară sunt dezvăluite celor smeriți și blânzi. El gândește mult mai profund decât cei care au studiat înțelepciunea acestei lumi ani de zile. Deoarece Dumnezeu conține secretele lumii noastre și, atâta timp cât credem că am realizat ceva, că știm ceva, adevărata înțelepciune divină nu ni se poate revela, iar descoperirile noastre în medicină și fizică sunt realizate cu mare dificultate și sunt superficiale.

În rugăciune, atenția este cea mai necesară. Fără atenție, rugăciunea este lipsită de valoare, dar dacă o abandonăm complet, devine și mai rea, și mai dificilă. Munca este de mare importanță, dar noi acordăm constant atenție și altceva. Sfinții Părinți se rugau ca Domnul să-i izbăvească de uitarea rugăciunii.

Rugăciunea trebuie să fie precedată de atenție, este ca o pază. Dacă ne rugăm fără atenție, nu există nici adevăr, nici spirit în rugăciune. Când există atenție, știm ce cerem, pentru ce ne rugăm, toată atenția trebuie concentrată în cuvintele pe care le rostim. Când ne adresăm unei persoane cu o cerere și știm că o poate face pentru noi, ne îndreptăm către ea cu toată ființa noastră. Îi cerem: fă asta pentru mine, știu că ești în stare să faci asta pentru mine. Suntem complet încrezători și Îi cerem. Dar ne rugăm adesea fără atenție, de dragul ordinii, din obișnuință, și credem că ne-am rugat, dar de fapt nu eram în rugăciune, ne gândeam la altceva.

Domnul trebuie să fie prezent în fiecare problemă, pentru că vrăjmașul vine neîncetat cu întrebări: unde ai fost, ce ai făcut, ce ai auzit, începând din copilărie, și apoi își construiește combinații de gânduri, iar noi credem că toate acestea sunt ale noastre. Duhurile căzute au întregul registru al vieții noastre: ce am făcut, cum i-am tratat pe ceilalți, de aceea avem nevoie de mult efort pentru a ne apropia de Domnul și a trăi neîncetat cu El. Aceasta este o rugăciune de muncă, dar există și o rugăciune de har. Vine ca un dar de la Domnul. Văzând că noi, după ce am lepădat toate plăcerile lumești, ne străduim cu toată ființa noastră să ne unim cu El, El ne eliberează treptat de grijile acestei lumi, de atașamentul față de lucrurile pământești și conduce sufletul la simplitate și smerenie. Ne învață să nu acceptăm ofensele cu inima și să ne smerim indiferent de ce se întâmplă. Astfel, curățindu-se treptat, sufletul primește focul divin pentru a se ruga neîncetat în Duhul Sfânt.

Trebuie să ne rugăm așa cum se ruga Părintele Ioan de Kronstadt, care citea cu atenție rugăciunile și simțea cum inima îi era încălzită de cuvintele individuale, iar pacea și bucuria se răspândeau în sufletul său.

Cuvintele rugăciunii trebuie rostite cu credință că Domnul ne aude și ne vede. Și dacă în timpul rugăciunii ceva se ridică în inimă, să acceptăm și să ne ținem de el, să zăbovim asupra lui și să rămânem în el. Când simțim o dispoziție favorabilă, putem trece de la tăcere la Rugăciunea lui Iisus. La început suna așa: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, pentru Maica Domnului, miluiește-mă. Dacă putem, rostim Rugăciunea lui Iisus cu simțire, iar dacă nu putem, vom încerca să ne plecăm cu inimile înaintea lui Dumnezeu, așa cum știm și putem, și ne vom bucura în tăcere înaintea Domnului.

Dacă nu avem un părinte duhovnic experimentat care să ne poată îndruma, este periculos să ne forțăm la rugăciunea interioară. Eram încă un novice foarte tânăr când am început să mă rog eu însumi. Părintele Ambrozie mi-a spus: „Orice ai face, repetă-ți: Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine.” Eram încă un băiat și îl ascultam din toată inima. În fiecare zi îi mărturiseam părintelui meu duhovnic

ce se întâmpla înăuntru, în sufletul meu, iar el mă sfătuia cum să acționez. După un timp, am simțit cum rugăciunea intra în inima mea odată cu aerul pe care îl respiram. Cu timpul, însăși rugăciunea a început să se creeze în inimă.

Dar după ce a murit părintele meu duhovnic, am petrecut mulți ani într-un mare chin mental. Am mers la mai mulți părinți duhovnici, cerând sfaturi. Dar nu m-a ajutat. Acest lucru a continuat până când am citit „Calea mântuirii" de Feofan Vishenski și Domnul m-a ajutat. Când nu este nimeni printre oameni care să ne mângâie, atunci Domnul vine și, prin carte, îndură sufletul.

Trebuie să exersezi. Și rugăciunea este, de asemenea, un exercițiu. Toată lumea ar trebui să practice Rugăciunea lui Iisus. Ea spune: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul. Și dacă exersezi în fiecare zi, constant, atunci va începe de la sine, fără voia ta, fără dorința ta, când devine un obicei, devine o forță incredibilă - divină. Simți pace și bucurie, o bucurie inexprimabilă. Tu însuți ești surprins de ceea ce este, totul îți este drag, totul este bun pentru tine, vrei să atingi totul și, indiferent la ce te uiți, totul este sacru pentru tine. Acesta este harul divin, care este dat unei persoane ca dar, indiferent de voința și dorințele noastre, vine de la sine.

Trebuie să ne rugăm cât mai mult și în orice loc. Dar este clar că un creștin nu poate fi ca un fariseu, care își schimbă chiar și fața ca să fie observat. Sfinții Părinți spun că rugăciunea necesită o viață absolut lipsită de griji. Ne rugăm distrați. Nu ne-am predat voinței lui Dumnezeu, cu toții credem că trebuie să ținem totul în minte și că Domnul are multe și diferite preocupări în întreaga lume și în întregul univers.

Ne întrebăm: „Se gândește El la noi sau nu?" Aceasta înseamnă că avem puțină credință, nicio speranță. Dar Domnul poartă de grijă pentru toate. Aceasta înseamnă că orice incident, chiar și cel mai nesemnificativ fleac, tot ceea ce ni se întâmplă și în jurul nostru, peste tot, indică providența lui Dumnezeu și permisiunea Lui. Nimic în lume nu se întâmplă fără providență și permisiune. Totul, decent și sublim, este prevăzut de Domnul. Numai El știe de ce tot ceea ce ni se pare dezordonat este permis și pentru cât timp. Trebuie să simțim prezența Lui peste tot. Veți vedea, dacă trăim mereu și peste tot în prezența Domnului, toată lucrarea noastră va fi din inimă. Nu lucrăm pentru oameni, lucrăm pentru Dumnezeu. Fiecare lucrare este divină, de la Dumnezeu. Atunci nu vom fi ocupați. Și cât timp suntem ocupați, nu putem ajunge în Împărăția Cerurilor. De ce nu putem? Pentru că aici suntem supuși lui Satan. Când vă rugați, urmăriți cu atenție cuvintele pe care le rostiți. Aici trebuie să fiți atenți, pentru că mintea este capabilă să-și imagineze orice. O persoană, când este în rugăciune, nu gândește, pentru că nu își imaginează nimic. Sfinții Părinți spun că atunci când o persoană se roagă, ar trebui să aibă un singur gând, că nu există nimeni în

lumea aceasta, doar Dumnezeu și el, și se adresează lui Dumnezeu. Nu există nimeni. Nu există nimeni în tot universul, doar ei doi, ați înțeles? Și aceasta este o idee. Doar nu te întoarce să te privești pe tine însuți, imediat ce te întorci, te gândești imediat la problemele tale. Noi înșine suntem cei care ne împiedicăm cel mai mult. Nu alții ne împiedică, ci noi înșine ne împiedicăm.

Cel mai mare obstacol în calea noastră suntem noi înșine. Ne gândim: „Răul este undeva acolo, se învârte în jurul său". Dar dacă nu ar exista rău în noi, nu ne-ar ajunge. Răul este în interiorul nostru. Nu este vinovat, noi înșine suntem vinovați de încălcarea păcii. Să ne învinovățească, să ne calomnieze, să aibă liber arbitru, să-și facă treaba, iar noi avem propria noastră treabă - să menținem pacea.

„Rugați-vă neîncetat", ne îndeamnă apostolul. Rugăciunea interioară este lucrarea omului însuși, deoarece prin rugăciune omul își apropie inima de Domnul. Și duhurile căzute caută să o lege de un obiect pământesc. Nu trebuie să uităm că tot ce putem face pentru noi înșine pentru a fi mântuiți și a intra în Împărăția lui Dumnezeu, putem face doar aici, pe pământ. De îndată ce trecem „de partea aceasta", nu ne vom mai putea ajuta singuri în niciun fel. Atunci doar rugăciunile sfinților ne vor ajuta. Prin urmare, trebuie să ne amintim neîncetat de cei plecați din noi și să ne rugăm pentru ei. Când Dumnezeu aude rugăciunile noastre sincere pentru cei plecați din noi, ei îi ajută.

Un mic fir de praf împiedică vederea, așa cum o mică grijă împiedică rugăciunea. Rugăciunea necesită o viață absolut lipsită de griji. Când o persoană învață să facă tot ce face din toată inima, să o facă cu dorință, atunci devine rugătoare, iar munca sa are succes.

Sfinții Părinți spun că cel mai greu lucru este să te rogi, dar când vine râvna și autocompătimirea este învinsă, atunci inima va iubi rugăciunea și atunci vei avea mereu puțin timp pentru rugăciune.

Rugăciunea este respirația sufletului. De aceea, trebuie să fim în rugăciune constantă. Rugăciunea își trage puterea din izvorul vieții. Domnul este atât tată, cât și mamă, care protejează și hrănește. Să învățăm să fim alături de ei constant.

Despre rugăciunea pentru dușmani

Cel mai greu lucru de înțeles din lume este cum să ne rugăm pentru dușmanii noștri. Fie că vrem, fie că nu vrem, trebuie să ne rugăm pentru dușmanii noștri și pentru cei care nu ne iubesc, care sunt împovărați cu gânduri rele împotriva noastră. Trebuie să ne rugăm și să le urăm tot binele, pentru că, fie că ne place,

fie că nu, trebuie să fie eliberați de rău atunci când sunt convinși că planurile lor nu sunt realizabile. Cu cât ne doresc mai mult rău, cu atât Domnul ne trimite mai multe binecuvântări. Tot ce le dorim aproapelui nostru se întoarce la noi. Dacă mergem la biserică, ne împărtășim - nu costă nimic, dacă doar reținem răul în noi înșine. Oricare ar fi gândurile cu care suntem ocupați, așa este viața noastră. Prin urmare, trebuie să fim liniștiți, împăcați, plini de dragoste și bunătate. Dacă oamenii cred că Dumnezeu știe ce este cu noi, dacă ne ceartă, ne blestemă, trebuie să-i binecuvântăm cu ambele mâini și să le urăm numai bine.

Despre monahism

Nu toată lumea poate depune jurăminte monahale. Viața monahală nu este ușoară. Viața pe pământ nu este ușoară în general, dar există unele condiții favorabile. Singura persoană care a trăit așa cum a vrut și așa cum și-a dorit inima a fost Solomon, fiul regelui David. A domnit timp de patruzeci de ani și nu s-a luptat cu nimeni. Domnul i-a dat înțelepciune. El a construit Templul din Ierusalim. Oamenii au venit la el din toată lumea să-l asculte. Și el a spus: „Orice îmi dorește inima, pot îndeplini. Am vrut să am podgorii frumoase - le-am plantat. Am un palat. Am cea mai modernă armată din Ierusalim, dar nu m-am luptat cu nimeni." Și continuă spunând: „Am vrut să am aur și argint din belșug, iar Domnul mi-a trimis acestea. Am încercat să trăiesc o viață variată pentru a afla dacă există vreo plăcere durabilă aici, pe pământ, ca să o pot prelungi. Și văd aici, pe pământ, că totul este deșertăciune a deșertăciunilor și chin al duhului. Nu există mângâiere care să dureze veșnic. Acesta este Solomon, înțeleptul. Așadar, ai ce vrei, fii cine vrei, nu costă nimic. Totul este atât de trecător, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Crezi că ai absorbit înțelepciunea acestei lumi. Cap încins. Dacă te-ai vedea din exterior - un curcan umflat, nimic - un cap gol.

Doar harul și iubirea mântuiesc o persoană și întreaga lume. Nimic nu se poate realiza prin violență. Forța poate provoca doar rezistență și ură. Nu este oare așa într-o familie, într-o societate, într-un stat?

Starețul Ambrozie, cu care am fost un tânăr călugăr în mănăstire și care el însuși a fost ucenic al Starețului Ambrozie în Optina Pustyn, a fost un stareț neobișnuit de bun. Nu pedepsea niciodată pe nimeni. Eram treizeci de călugări, majoritatea ruși, și era unul care dispărea din când în când din mănăstire, bea săptămâni întregi și apoi se întorcea din nou la mănăstire. Și nu a fost pedepsit. Aici, în Mănăstirea Milkovo, într-o zi am simțit că iubesc totul. Un fel de bucurie minunată, inexprimabilă, mi-a cuprins întreaga ființă. Am simțit un fel de pace inexprimabilă. Iubesc totul și nu mai pot fi supărat. Îmi pare rău pentru tot ce suferă. În fiecare minut puteam izbucni în lacrimi de suferința și nefericirea umană. Toate acestea au continuat până când fericitul plecat Stareț Ambrozie a adormit. Fiecare scoate la lumină ceea ce are în sine. Le doresc bine poporului

meu și întregii lumi, pentru asta sunt meniți călugării. Odată am fost întrebat ce înseamnă să iei Marea Schimă. Răspunsul a venit de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu: „O carte de rugăciuni pentru întreaga lume este cel care se roagă Domnului ca Domnul să mântuiască întreaga lume." Este datoria noastră să ne rugăm, să ne rugăm sincer pentru fiecare, ca Domnul să dăruiască tuturor pace și bucurie. Slavă lui Dumnezeu că prin copii umili, blânzi și buni Domnul ne binecuvântează, dacă devenim buni. Credința noastră crește treptat și devenim convinși că Domnul are grijă de noi, nu se uită la cine este cine, ci se uită la inima noastră. Domnul se uită la inima noastră, care Îi aparține în întregime.

Nu doar călugării sunt chemați la abstinență. Ei fac un jurământ, trei jurăminte: ascultare, castitate și sărăcie, acestea sunt poruncile principale. Poate că nouă, părinților duhovnicești, ne este mai ușor să luptăm împotriva forțelor răului, dar nu trebuie să pierdem din vedere faptul că aceste forțe îi urmăresc uneori pe călugări timp de decenii în deșerturi și karuli. Și dacă, din păcate, reușesc să frângă spiritual un pustnic singuratic, ajung la o bucurie de nedescris.

Despre științe

Un exemplu de viață evlavioasă întărește cunoștințele teoretice și le oferă o confirmare practică. Aceasta privește nu doar științele teologice, ci toate celelalte. Orice cunoaștere pe care știința o dezvăluie omului este un dar de la Dumnezeu pentru oameni, ea dezvăluie prezența lui Dumnezeu în această lume.

Aplicarea practică a acestor cunoștințe înzestrate este o cu totul altă chestiune. Depinde de calitatea vieții noastre - cu Dumnezeu sau împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, ele pot fi folosite atât în beneficiul, cât și în răul umanității. Nimic din ceea ce a fost descoperit de știință nu a fost dat de Dumnezeu spre rău, totul a fost dat exclusiv spre folos, doar spre folos. Doar însuși liberul arbitru uman deteriorat, care a pierdut frica de Dumnezeu, a transformat binele dat de Dumnezeu în rău, de care suferim și suntem chinuiți în această lume.

Despre nervozitate

Este necesar să treci prin nenorociri, prin diverse necazuri cotidiene. Aceasta este școala vieții - depășirea necazurilor cu pace și liniște. Suntem sănătoși fizic, dar împovărați de gândurile, grijile, necazurile noastre. Vecinii noștri ni se plâng de slăbiciunile lor, iar noi îi simpatizăm. Nu ne putem detașa de toate acestea. Nu putem preda toate acestea Domnului și purta o mare povară în noi înșine. Sistemul nostru nervos nu poate suporta, devenim iritabili, nu ne putem tolera pe noi înșine sau pe vecinii noștri. La serviciu, printre prieteni, acasă, totul devine insuportabil. Viața se transformă în tortură pentru că nu am învățat să ne relaxăm nervii. Este necesar să ne relaxăm mental pentru ca trupul să se poată odihni.

Spiritul comunică cu lumea materială cu ajutorul sistemului nervos. Acordă atenție păcii din inima ta, încearcă să găsești pacea și relaxează-te. Dacă nu te poți ruga, fii doar liniștit, calm, nu ține niciun gând pentru tine, predă-te Domnului, iar El va aranja totul mai bine decât tine.

Despre Noua Ordine Mondială

O organizație mondială secretă se străduiește să unească întreaga lume. Scopul principal este de a pune un singur conducător în fruntea tuturor statelor. Se elaborează în secret planuri pentru a stabili o nouă ordine mondială. Am fost extrem de surprins când am aflat că ONU îl slujește de fapt pe Satan. Așa că se roagă la Satan. Există un ritual special. Dar Satan li se plânge că nu poate implementa acest plan. Satan are puterea de a influența unificarea lumii. Dar se plânge că ortodocșii îl împiedică. Prin urmare, ortodocșii sunt persecutați și persecutați. Ortodoxia îi împiedică nu în sens fizic, ci în sens intelectual și spiritual. Din această cauză, spiritele corpurilor cerești nu își pot pune conducătorul - Anticristul. Înainte de război, Liga Națiunilor își avea sediul la Geneva, după al Doilea Război Mondial s-au mutat în America. Și înainte de războiul de la Geneva și după războiul din America, nu au ales un președinte, ci doar un secretar. Locul președintelui este vacant. El va fi primul și ultimul. Va fi ales, când va veni vremea, stăpânul întregii lumi. De aceea, ortodoxia și ortodocșii sunt persecutați. Sufletele ortodoxe, smerite și blânde, se roagă neîncetat lui Dumnezeu să împiedice răul, de aceea Ortodoxia este persecutată, iar noi nu ne dăm seama de asta.

Despre noii convertiți

Uite, spun ei - atei. Dar nu există atei, nu există. Și vrăjmașul crede și tremură, dar nu face binele, nu vrea binele. Nu există nimeni care să nu creadă în Dumnezeu. Nu există o singură ființă rațională care să nu tindă din toată inima spre viața veșnică. Facem totul pentru a trăi veșnic și din toată inima tindem spre iubirea absolută. Și dacă există iubire, să nu se termine niciodată, să dureze pentru totdeauna.

Și Dumnezeu este viață, Dumnezeu este iubire, Dumnezeu este pace, Dumnezeu este bucurie. Noi tindem spre El din toată inima noastră. Și cine I se împotrivește nu poate realiza nimic. Așa că ne complicăm propriile vieți cu gândurile noastre nedrepte.

Despre oamenii fără de Dumnezeu

Poporul nostru nelegiuit trebuie să fie botezat mai întâi.

În botez, Domnul trimite o mare Har omului. Răul nu este doar în jurul nostru, ci este răspândit și în întreaga lume. Dar, în primul rând, este în jurul nostru, pentru că suntem aleși de Domnul, suntem creștini. Multe suflete din familia noastră au suferit pentru Domnul, s-au rugat înaintea Lui și a Maicii Domnului, dar noi am blocat toate acestea cu gândurile și dorințele noastre. Domnul ne protejează în continuare, ne protejează foarte mult.

Este necesar să ne eliberăm de răul din noi înșine. Avem istoria lui Israel, Vechiul Testament. De îndată ce poporul ales al lui Israel s-a îndepărtat de Domnul, micile națiuni filistene l-au învins și l-au lăsat pradă suferinței. De îndată ce israeliții s-au pocăit și s-au întors la Domnul, și-au învins dușmanii cu o mică armată.

Cartea Judecători descrie cum Ghedeon, cu trei sute de israeliți, cu ajutorul lui Dumnezeu, i-a învins pe mezi, care erau numeroși ca „nisipul de pe țărmul mării". La început, Ghedeon a adunat suficienți oameni din armata israelită pentru a se opune mezilor. Dar Domnul i-a zis: „Ai mult popor cu tine". Apoi Ghedeon a trimis cea mai mare parte a armatei acasă. Dar Domnul i S-a arătat din nou și i-a spus să aducă restul armatei la apă și să se uite bine din lateral și să separe fiecare războinic care bea apă, adunând apa cu mâna, și să nu acorde atenție celor care beau aplecându-se spre apă. Și au rămas doar trei sute de războinici. Doar trei sute dintr-o armată uriașă. Apoi Domnul i S-a arătat din nou și a zis: „Du-te cu ei împotriva mezilor". „Dar cum pot merge cu trei sute de oameni împotriva unei armate atât de mari?", se întreba Ghedeon. „Vei câștiga cu trei sute de oameni", a răspuns Domnul. Și armata mezilor a fost învinsă. Aceasta înseamnă Domnul și puterea Lui.

Suntem o națiune mică, dar dacă avem aceeași gândire pe calea lui Dumnezeu, niciun dușman nu ne va birui, pentru că puterea divină lucrează în noi, o singură putere divină. Aceasta este puterea, omule! Mii fug de unul singur. Și acolo, la dușman, este dezordine, haos. Dar încearcă să demonstrezi asta cuiva, când fratele nu poate tolera pe frate. Și ce înseamnă asta? Chiar și o armată mică poate învinge un dușman numeros și puternic.

Dumnezeu este în noi și, din moment ce El este iubire, nu ne poate încălca liberul arbitru. Acumulăm mult rău în noi înșine și vine momentul când acesta începe să acționeze în familie, la locul de muncă, în societate și, în cele din urmă, duce la suferințe teribile. Vedeți unde ne-am abătut. Într-un cuvânt, nu Satana face istoria, ci providența lui Dumnezeu. Fiecare persoană și fiecare națiune își are locul în istorie, rolul său și acționează de o parte sau de alta.

Așa cum fiecare om poate fi un instrument în mâinile lui Dumnezeu, tot așa fiecare preot ortodox este un instrument al Duhului Sfânt atunci când săvârșește

sfintele taine ale Bisericii, tot așa fiecare neam, bun sau rea, prietenos sau dușman, este un instrument în mâinile providenței lui Dumnezeu pentru istoria omenirii.

Gândurile noastre sunt o forță și o putere uriașe. Dar oamenii nu se gândesc la asta. Totul vine dintr-un gând, bun sau rău. Dacă oamenii se ridică împotriva noastră, Domnul îngăduie acest lucru, pentru că nu există nimic pe pământ sau în cer fără providența și permisiunea lui Dumnezeu.

Noi înșine suntem de vină pentru toate nenorocirile noastre. Suferim din cauza gândurilor și dorințelor noastre rele. Ne provocăm singuri necazuri, pentru că nu există pocăință în poporul nostru. Nu există pocăință la credincioși, ca să nu mai vorbim de cei care nu cred. Cincizeci de ani de comunism au adus mult rău, mai mult de cinci sute de ani de jug turcesc. Cât de despărțiți au fost oamenii de Dumnezeu, omule! Și aceste gânduri rele și dorințe rele ale noastre au tulburat armonia lumii și au adus roade rele și grele. Noi înșine suntem de vină pentru asta, iar acum culegem roadele gândurilor și dorințelor noastre. Pocăința trebuie reînnoită. Și aceasta nu este doar o spovedanie la un preot, deși este necesară pentru eliberarea de gândurile rele. Este, de asemenea, un apel la binele absolut și, prin urmare, un apel către Domnul, pentru că binele absolut este Dumnezeu. Este necesar să ne întoarcem la Dumnezeu din toată inima și să căutăm pacea cu Domnul, pentru ca El să ne dea puterea să fim buni.

Despre tinerețe

A venit vremea ca planeta să-și împlinească destinul până la sfârșit. Sfârșitul se apropie cu o viteză incredibilă și nu mai este nimic de sperat în această lume. Tineretul este răsfățat. Toți. Mai ales copiii intelectualității. Există unul sau doi copii într-o familie, sunt complacuți în orice, sunt învățați să aibă îndărătnicie. Și caracterul unui copil se formează înainte de vârsta de cinci ani. Și tocmai în acești ani părinții le permit să facă totul. Și ce se va întâmpla când vor crește mari? Nu vor fi ca părinții lor - ortodocși, catolici, musulmani, protestanți, budiști. Vor fi sataniști! Chiar înainte de divizarea Iugoslaviei, se știa că organizații americane operau la Zagreb și Ljubljana. Și acum sunt peste tot. Sunt mulți dintre ei în Serbia. Nu ne putem aștepta la nimic bun de la asta. În douăzeci de ani, toate țările vor fi sub controlul lor. Omul nu va asculta de tatăl și mama sa, omule! Degeaba îi spui ceva, a înnebunit. A ta a trecut, a lor a venit.

Despre pocăință

Pocăința, dacă este sinceră, este un dar divin minunat, prin care Domnul curăță complet păcatul, spre deosebire de păcatul nepocăit, care chinuie o persoană toată viața.

Pocăința este o schimbare a vieții. Este necesar ca o persoană să vină la un preot pentru spovedanie sau la aproapele său, atunci când este tulburată de un gând, care îi tulbură complet pacea. De îndată ce o mărturisești, vei simți imediat o ușurare, pentru că suntem creați de Domnul astfel încât ne influențăm unii pe alții. De îndată ce aproapele nostru începe să empatizeze cu suferința noastră, primim imediat putere și mângâiere.

Așadar, pocăința este o schimbare a vieții. Este necesar să schimbăm modul de gândire, pentru că viața ne-a vătămat în multe feluri. Și acum vedem că nu doar neamul nostru suferă de asta, ci întreaga lume. Dacă ne întoarcem către Dumnezeu, izvorul vieții noastre, pentru a primi de la El puterea de a stabili în noi gânduri nobile și pașnice, pline de iubire și bunătate, numai atunci vom putea simți în noi înșine o pocăință sinceră. Pentru că gândurile bune, dorințele bune, iubirea dau pace și mângâiere pretutindeni. De aceea, dacă avem gânduri bune despre noi înșine și despre aproapele nostru, trebuie să ne schimbăm. Gândurile noastre acționează nu numai asupra noastră, ci asupra a tot ceea ce ne înconjoară. De aceea, este necesar să conținem întotdeauna gânduri bune, pașnice și liniștite. Domnul ne-a poruncit să ne iubim dușmanii nu de dragul lor, ci de dragul nostru. Atâta timp cât păstrăm în noi gândul la răul pe care ni l-au pricinuit dușmanii, rudele, vecinii noștri, nu avem pace, nu avem odihnă.

Când stăpânul casei este puternic împovărat de grijile existenței familiei sale, nu există pace în casă. Nici la copiii mici nu există pace, care nu înțeleg starea de lucruri pentru că încă cresc. De aceea, noi toți, în special cei care întreține familia, trebuie să ne predăm în întregime Domnului și să-L rugăm să ne trimită alinare și putere. De îndată ce înțelegem că Dumnezeu este atotputernic și Îi cerem ajutorul din toată inima, cu siguranță îl vom primi.

Când am păcătuit cu ceva sau am fost neascultători de părinții noștri, cerem iertare din toată inima, ei simt acest lucru și sunt imediat înmuiați de inima lor părintească. Și noi înșine trebuie să învățăm să iertăm totul din toată inima. Mulți se îndreaptă spre mine și spun că nu pot menține pacea interioară. Da, desigur, este imposibil să menținem pacea interioară atâta timp cât conștiința ne acuză de ceva. Trebuie să ne liniștim conștiința. Aceasta este condiția în care Domnul ne va auzi pe noi, poporul Său, și ne va trimite harul Său. Harul este o putere divină care acționează peste tot și mai ales în acele suflete care din toată inima tind spre izvorul vieții, tind spre Domnul. Domnul spune prin profetul din vechime: *„Fiule, dă-mi inima ta* ”, căci există o singură pace peste tot - divină, care este semănată și dă mângâiere fiecărui suflet. El, Domnul nostru, este singura mângâiere atât a îngerilor, cât și a fiecărui suflet care tinde spre El din toată inima. Numai El nu are sfârșit. Putem căuta mângâiere aici pe pământ, printre semenii noștri, dar toate acestea au anumite limite, pentru că noi, ființele create, suntem limitați de spațiu și timp și nu putem ajunge la infinit. Numai

Dumnezeu poate da sufletului tot ce își dorește. Noi, ființele create în veșnicie, tindem spre infinit, iar acest infinit - bucurie infinită, viață infinită, iubire infinită - aici, pe pământ, niciunul dintre cei dragi ai noștri nu ni-l poate da. De ce? Pentru că suntem ființe limitate, suntem cu toții într-o luptă, într-o confruntare a gândurilor. Spiritele căzute sunt pline de invidie și răutate și luptă împotriva tuturor. Dumnezeu vede lupta noastră și așteaptă să vadă dacă Îi vom cere ajutorul din toată inima. El este gata să ne ajute. Avem puține exemple din viață. Auzim adesea cuvinte frumoase despre cum să trăim, cum să-i ajutăm pe ceilalți să găsească pace și bucurie. Întrebarea este dacă vom putea aplica acest lucru în viața noastră. Dar când vedem o persoană care nu poartă pică nimănui, iartă pe toată lumea, se bucură de toate, când vedem o persoană care este liniștită, împăcată, plină de iubire, noi înșine vrem să găsim pace și liniște. Vedeți ce înseamnă pocăința. Pocăința este o convertire completă la binele absolut: cu inima, sentimentele, gândurile și întreaga ființă, este o dorință de a ne uni în iubire neîmpărțită cu Creatorul nostru. De aceea, trebuie să rămânem în rugăciune neîncetată, cerând neîncetat Preasfântei Maici să mijlocească pentru noi, cei slabi și slabi, rugând îngerii și sfinții să ne ajute să primim de la Domnul puterea de a-L iubi așa cum o fac pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Atunci vom fi binecuvântați atât aici pe pământ, cât și în veșnicie. Pentru că Dumnezeu este iubire, pace și bucurie. El îi primește pe toți cei care se străduiesc pentru El din toată inima. Adevărata pocăință este mărturisirea către un preot sau monah a tuturor păcatelor, chiar și a celor mici, și o schimbare a stilului de viață, atunci când o persoană nu se mai întoarce la cele vechi și nu păcătuiește în ceea ce a mărturisit deja părintelui său duhovnic.

Când cazi, ridică-te imediat, nu te întinde în noroi, spun Sfinții Părinți. Este necesar să ai pace, în primul rând, cu tine însuți, și apoi cu ceilalți.

Este mai bine să ne condamnăm pe noi înșine decât să ne condamne Domnul. Dacă ne condamnăm pe noi înșine, atunci știm că ne-am pocăit și că nu vom mai păcătui. Nu-i judecăm pe alții, ca să nu ne judece și ei pe noi. Iertăm, ca să fim iertați.

Domnul curăță păcatele. Pocăința este cea mai înaltă virtute atât a omului, cât și a națiunii. Domnul are milă de creațiile Sale pentru că acestea trebuie să sufere, și suferă în zadar, dacă nu se pocăiesc.

Un bătrân a venit la Sfântul Anton și i-a spus că este un mare păcătos, că păcătuise mult în viața lui:

– Vreau să-mi spui dacă este posibilă pocăința pentru mine?

- Mă voi ruga Domnului să mi-l descopere, iar tu vei veni peste o săptămână. După rugăciune, Domnul îl întreabă pe Sfântul Anton:

— Știi cine este acest bătrân?

- Nu știu.

- Acesta este Satana.

„A vrut să știe de la mine dacă pocăința era posibilă pentru el.”

- Poate. Este un spirit și este în continuă mișcare. Să stea într-un singur loc timp de trei ani cu fața spre est și să se roage: iartă-mă, Doamne, pentru răutatea care mi-a mai rămas.

O săptămână mai târziu vine bătrânul:

- Ai întrebat de mine?

- Da, trebuie să stai într-un singur loc timp de trei ani cu fața spre est și să te rogi: iartă-mă, Doamne, pentru mânia care mi-a mai rămas.

Bătrânul a sărit de lângă Sfântul Anton într-un picior pentru că știa asta, dar nu voia să se pocăiască. Nu există păcat neiertat, niciun păcat care să poată birui mila lui Dumnezeu. Sfinții Părinți voiau să știe ce este hula împotriva Duhului Sfânt. Și au primit răspunsul: hula împotriva Duhului Sfânt este încăpățânarea nerușinată și rezistența față de adevăr. Degeaba îi spui cuiva că Dumnezeu este omniprezent și Dătătorul de viață dacă omul nu simte acest lucru.

Despre familie

Gândul uman are o putere imensă, poate aduce mult bine, dar poate și distruge o persoană. Cel mai adesea, o persoană nu își dă seama de aceste proprietăți pozitive și negative ale gândurilor sale. Discordia familială - certuri, boli, tot felul de nenorociri, dezvoltarea și creșterea numărului lor - sunt consecințele gândurilor rele ale membrilor familiei. Prima și singura condiție pentru schimbarea unei situații familiale dificile este schimbarea gândurilor umane. Începeți să trimiteți gânduri bune, urări de bine, simpatie și iubire celor care vă sunt neplăcuți, care v-au jignit, care au încetat să vă mai iubească. Atunci veți simți puterea gândurilor bune prin propriul exemplu.

Copiii sunt bolnavi și neascultători din cauza părinților lor, din cauza neînțelegerilor dintre ei. Același lucru se întâmplă și la locul de muncă, în școli,

fabrici, spitale. Nu mai gândiți rău despre șeful sau colegul vostru de la serviciu. Înlocuiți gândurile rele cu unele bune și veți vedea o schimbare în relația voastră cu foștii voștri „dușmani”. Noi înșine creăm armonie sau dizarmonie în familie în funcție de gândurile și dorințele noastre. Dacă stăpânul casei este copleșit de griji și gânduri despre vreo problemă, el se îngrijorează nu numai pe sine, ci și întreaga familie cu gândurile sale. Toți cei din casă sunt deprimați, nu își găsesc un loc, nu își pot găsi alinare în nimic. Stăpânul casei trebuie să strălucească prin bunătate, care prin el se transmite tuturor celorlalți din casă. Așa sunt structurate gândurile noastre. O persoană nu îndrăznește să-și jignească părinții nici fizic, nici spiritual. Nu îndrăznim să-i jignim nici măcar în gândurile noastre. Pe atunci, nu știam că insultele aduc consecințe foarte grave pentru noi toți. Am suferit mult pentru că l-am insultat pe tatăl meu în gândurile mele și acum nu mă pot ierta pentru asta. Tatăl meu era o persoană pașnică, tăcută și blândă și incredibil de bună. Nu era niciodată bolnav pentru că era mereu calm în interior. Își privea viața ca pe un spectacol, nu se ofensa niciodată, era calm și împăcat. Aș fi fericit dacă aș avea calitățile caracterului lui.

Sufletul omenesc este de neînțeles de puternic. Dacă o singură persoană dintr-o familie se dedică lui Dumnezeu, totul se schimbă în acea familie. El devine o sursă de bucurie și mângâiere pentru toți, stinge emoțiile violente, aplanează certurile, împacă și liniștește cu puterea spiritului harnic primit prin credință.

În familiile numeroase, este suficient ca o singură persoană să fie nemulțumită sau chiar să creadă doar că este tratată pe nedrept, iar situația generală începe să se înrăutățească: toată lumea începe să se simtă nemulțumită și să nu înțeleagă de ce.

Trebuie să ne tratăm vecinii în mod egal; nu trebuie să-i împărțim pe oameni în cei care ne plac și cei care nu ne plac.

Într-o familie pioasă nu există pace, nu există bunăstare, deși toți sunt credincioși. Toată lumea merge la biserică, se împărtășește constant, respectă sărbătorile. Dar nu pot înțelege de ce nu există pace. În același timp, nimeni nu ascultă de nimeni. Soția - de soțul ei, copiii - de părinții lor, nepoții - de bătrâni. Vedeți cât de importantă este armonia gândurilor.

Oamenii nu sunt atenți la modul în care gândurile și dorințele lor îi afectează pe cei din jur. Roadele gândurilor noastre sunt vizibile și în viața publică. La urma urmei, statul este o familie imensă cu mulți membri. În loc să ne protejăm familia, ne gândim rău despre ea, ne gândim rău unii despre alții. Poate fi bine așa ceva? Nu avem nicio căință.

Despre ascultare

Ascultarea este mai presus de post și rugăciune. Cine nu ascultă se roagă în zadar, postește în zadar, Domnul nu-i primește rugăciunile, pentru că este vrăjmaș cu vecinii săi.

Fiecare lucrare este o lucrare divină și trebuie făcută din toată inima, omul trebuie să lucreze în numele Domnului și nu din obligație și constrângere. Oriunde lucrăm - în biserică sau în administrație - se întâmplă nedreptăți peste tot, unii caută să evite munca și să obțină mai mult decât cei care muncesc cu adevărat.

Fiecare lucrare de pe pământ, din univers, este predeterminată de sus. Nimic nu ni se întâmplă fără providența sau permisiunea lui Dumnezeu. Fiecare lucru bun este providența lui Dumnezeu, fiecare acțiune negativă este permisiune. Domnul știe de ce a permis-o. O persoană trebuie să studieze, să lucreze conștiincios timp de 8 ore și să se roage sincer, apoi totul este concentrat în inimă. Dacă o persoană lucrează din toată inima, ea desăvârșește asemănarea lui Dumnezeu în sine. Mintea singură nu poate prospera, este prosperă doar atunci când se unește cu inima. Când lucrezi pentru a-ți schimba gândurile și a te uni cu Dumnezeu cu inima ta, atunci vei simți că Dumnezeu este iubire. Nici măcar nu ne putem iubi pe noi înșine fără Dumnezeu. Oamenii nu se pot ierta singuri pentru păcatele lor.

Cu toții suntem ocupați și nu ne putem dedica complet niciunei sarcini. Dar Domnul se dăruiește în mod constant pe deplin și vrea să fim și noi la fel.

Dar suntem ocupați, iar această ocupație ne desparte de Domnul și de Împărăția Cerurilor. De aceea, trebuie să învățăm viața cerească aici pe pământ și, indiferent ce ni se întâmplă, să fim întotdeauna ascultători și absolut devotați voinței lui Dumnezeu, să acceptăm totul fără ezitare, ca din mâinile Domnului. Și împrejurările? El știe ce putem îndura și ce nu putem, ce putem permite și ce nu putem. El știe ce ispite putem îndura și le permite ca să putem face față lumii. Mai târziu, când o astfel de ispită vine de la sine, nu ne vom întoarce către ea, nu vom răspunde cu gândurile noastre la ceea ce se întâmplă. Evenimentele vieții își urmează cursul, iar noi, luând parte la ele, nu ne păstrăm pacea interioară, ne amestecăm acolo unde nu ar trebui. Unde Domnul permite, totul merge de la sine și trece pe lângă noi fără să ne atingă măcar, dacă am reușit să ne păstrăm pacea interioară. Dar dacă răspundem și luăm parte, începem să suferim. Nu suntem ascultători pentru că așa creștem. Bunica și bunicul ne învață să spunem „Nu voi face asta”, ne învață să rezistăm. Trebuie să practicăm ascultarea pentru a putea renunța la propria noastră voință. Suntem obișnuiți să facem totul după propria noastră voință, după propriul nostru plan, dar trebuie să ne supunem planului lui Dumnezeu. Nu știm ce așteaptă Dumnezeu de la noi și, din moment ce nu știm, trebuie să ne supunem. Voința lui Dumnezeu este exprimată prin

bătrâni, prin părinți, prin lideri de afaceri, prin profesori. Și dacă suntem ascultători, putem face cu ușurință ceea ce este necesar în studiile sau la locul de muncă. Și dacă nimic nu merge bine, atunci nu există ascultare.

Nu trebuie să ne supărăm părinții, ei sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru noi. În primul rând, să fim ascultători de părinți ca să nu-i supărăm. Indiferent de virtuțile pe care le-am dobândit, acestea sunt lipsite de valoare dacă nu există ascultare. Sfinții Părinți spun că ascultarea este mai presus de post și rugăciune. Eu nu am înțeles asta în tinerețea mea. Dacă nu există ascultare, postul și rugăciunea sunt în zadar.

Faceți fiecare lucrare ca și cum ar fi dată de Dumnezeu, pentru că trebuie să lucrăm pentru Dumnezeu, nu pentru noi înșine. Faceți totul cu grijă și cu dragoste, dăruiți-vă lucrării pe deplin și numai atunci veți putea să o faceți cum trebuie. Oamenii care vă împiedică să lucrați sunt mentorii voștri, nu adversarii voștri. Ei dezvoltă în voi râvna pentru muncă. Fără ispitele care vin la noi de la așa-zișii adversari, este imposibil să reușiți în afaceri.

Trebuie să ne amintim că lucrăm după voia și prin voia lui Dumnezeu, iar munca noastră nu aparține șefului, ci Domnului. Când vom înțelege acest lucru, lucrarea va continua în pace, fără nemulțumire, pentru că este imposibil să ne împotrivim Domnului și voinței Sale.

Fiecare om are o lege naturală - conștiința. Conștiința determină cu precizie limitele până la care se poate extinde ascultarea. Pentru un număr imens de mari martiri a fost suficient să rostească doar câteva cuvinte de ascultare, care i-ar fi salvat de chinuri cumplite. Dar cea mai mare credință, plină de dragoste creștină, i-a ajutat în momente de încercări cumplite să nu îndeplinească ordinele luptătorilor împotriva lui Dumnezeu. Ascultarea unui creștin adevărat este neascultarea de violență și de lipsa de umanitate.

Despre onorarea părinților

Doar un copil ascultător primește binecuvântări prin intermediul părintelui său.

Nu este treaba ta dacă părinții tăi se înțeleg sau nu, dacă sunt buni sau răi, pentru tine ar trebui să fie sfinți, ca să poți primi binecuvântarea lui Dumnezeu prin ei, ca să poți trăi bine. Nici nu îndrăznim să ne gândim să ne jignim părinții. Iar felul în care ne tratează este treaba lor.

Părinții pot fi foarte duri cu copiii lor și îi pot tortura.

Cei doi frați au avut o mamă bună, care le-a spus întotdeauna să-și respecte tatăl, indiferent cine ar fi fost, pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Și acum nu permit nimănui să-l vorbească de rău. Nimeni nu îndrăznește să-l jignească. Ambii frați spun: „Tatăl nostru este sanctuarul nostru”. Deși au trăit alături de el în ani grei, pentru că a fost nepoliticos cu ei, au câștigat binecuvântarea lui Dumnezeu și acum sunt prosperi în viață și recunoscători Domnului.

Domnul a fost mulțumit că ne-am născut prin părinții noștri. Cum sunt ei? Ei vor răspunde pentru asta înaintea lui Dumnezeu, dar vor răspunde și pentru noi. Și noi nu suntem responsabili pentru ei. Vom răspunde pentru modul în care i-am onorat.

Atmosfera spirituală de pe pământ este foarte dificilă, deoarece chiar și copiii mici încep să se opună părinților lor. Dificultățile noastre sunt din cauză că am încetat să ne onorăm părinții. Aceasta este situația pe întreaga planetă. Nu îndrăzniți să vă jignești sau să vă supărați părinții. Nu veți avea succes în nimic dacă părinții voștri sunt supărați sau supărați pe voi. Când sunteți în conflict cu părinții voștri, vă aflați într-o luptă interioară constantă și inutilă cu voi înșivă.

Acum îmi pare insuportabil de rău că am avut animozitate față de tatăl meu ani de zile. Credeam că nu vrea să își asume responsabilitatea pentru noi, copiii. Am fost supărat că s-a căsătorit după ce a murit mama și a mai avut doi copii cu o altă soție, apoi s-a căsătorit a treia oară când a murit a doua soție. Și el, săracul, s-a căsătorit pentru a exista o gospodină care să aibă grijă de copii. Din cauza acestei ostilități mentale față de tatăl meu, nu m-am putut întări spiritual mult timp.

Și dacă părinții tăi sunt atei, iar tu ești credincios, nu ar trebui să-i enervezi pe părinți cu credința ta, ci doar roagă-te pentru ei. Un părinte are o mare putere și tot ce își dorește pentru copiii săi se îndeplinește. Poate că părinții noștri au un caracter dificil, dar asta e treaba lor, vor răspunde pentru asta în fața lui Dumnezeu și vor răspunde pentru noi ca și copii, pentru exemplul pe care ni l-au dat în viață. Și trebuie să ne onorăm părinții ca pe un altar pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Mulți nu observă acest lucru și apoi regretă - nimic nu merge nici la facultate, nici la locul de muncă. Le spun, dacă nu v-ați împăcat cu opiniile și gândurile părinților voștri, sunteți cătușe în viața voastră.

Trebuie să ne cinstim părinții ca fiind sacri, pentru a avea binecuvântarea lui Dumnezeu, ca totul să ne meargă bine. Se spune că părinții nu cred în Dumnezeu, vor ca totul să fie după voia lor, nu le permit copiilor lor să meargă la biserică. Dar copiii, cât timp sunt sub autoritatea părintească, trebuie să-i cinstească. Și când își dobândesc propria casă, se căsătoresc cu

binecuvântarea părinților, atunci pot decide singuri ce să facă. Fie că vor să postească sau nu, aceasta este treaba lor, părinții nu se pot amesteca aici. Când dobândești o familie și ai binecuvântare, atunci trăiește cum vrei, dar tot trebuie să-ți cinstești părinții. Atunci devii părinți și decizi singuri cum vei posti și te vei ruga. Fiecare proprietar de casă este și preot al casei, din moment ce și-a întemeiat o familie, înseamnă că este preot și abia atunci este liber, dar până atunci este sub autoritatea părinților săi și trebuie să-și cinstească părinții.

Credința nu este un ritual exterior, credința este o chestiune internă a fiecărei persoane în parte. Nimeni nu știe dacă ne rugăm lui Dumnezeu sau nu, este chestiune a fiecărui individ. Există mulți copii ai căror părinți nu cred, mai târziu devenind părinți spirituali ai părinților lor.

Dumnezeu este prezent pretutindeni și ne mântuiește într-un mod minunat, miraculos. Pentru cei care își cinstesc părinții, calea se deschide, iar imposibilul devine posibil pentru ei.

Despre ortodoxie

Datoria noastră este să fim membri ai Bisericii pământești (Ortodoxe), pentru că Dumnezeu ne-a destinat unui anumit popor și unei anumite credințe creștine.

Slavă lui Dumnezeu pentru că a păstrat Ortodoxia până la sfârșitul timpurilor. Vor fi multe persecuții, dar Domnul ne va păzi. Biserica este condusă de Domnul, Duhul Sfânt. Domnul Însuși spune că porțile iadului nu vor birui sfânta Sa Biserică. Noi credem că oamenii sunt la conducere. Nimic de genul acesta. Dumnezeu domnește peste sfânta Sa Biserică. Dacă oamenii ar fi la conducere, nimic nu ar rămâne din sfânta Sa Biserică, pentru că toți am păcătuit și rătăcim pe calea greșită.

Biserica a avut întotdeauna dificultăți cu oamenii educați care, primind puterea bisericească, s-au abătut de la calea adevărată. Prin urmare, la Sinoadele Ecumenice, s-au emis sentințe cu privire la ideile false ale teologilor cu înaltă educație. Primul care s-a abătut de la calea adevărată a fost preotul alexandrin Arius. Sinodul Ecumenic a fost forțat să-i expună erorile. Și au existat multe astfel de cazuri în Biserică. În secolul al VI-lea, Domnul nu a mai putut tolera conflictele și discordia bisericească și a vrut să scurteze existența acestei lumi. Dar prin rugăciunile Sfintei Sale Maici și a trei suflete care erau pe pământ la acea vreme, Dumnezeu a continuat existența acestei lumi. Dar nu ne-a lăsat fără pedeapsă - i-a permis lui Mahomed să apară în secolul al VI-lea, pentru ca fiul nelegitim să-l persecute pe Cel Legitim. Suntem creștini - noul Israel. Arabii sunt, de asemenea, de origine israeliană. Ei sunt descendenții Agarului, fiii lui Ismael și nepotul sfântului strămoș Avraam, fiii săi și fiii lui Esau, fratele lui Iacov. Ei sunt

arabi. Israeliții sunt în permanență în război. Dumnezeu a îngăduit ca ei să aibă un flagel asupra lor încontinuu, chiar și în ziua de azi. Palestinienii au venit din Caucaz. Au ajuns în Europa prin nordul Indiei cu Ginghis Khan în secolul al XIII-lea. Dinastia lor a domnit timp de aproximativ o sută de ani.

Dumnezeu a scos Israelul din Egipt și a spus că va împrăștia întregul popor din Palestina, astfel încât să nu se mai unească cu locuitorii locali, filistenii, și să devină din nou atei. Dar Dumnezeu nu le-a permis israeliților să-i distrugă pe filisteni, iar ei încă îi persecută pe evrei. Iar creștinii au un flagel - musulmanii. Suntem în conflict unii cu alții, forțe uriașe s-au ridicat pentru a ne face să ne certăm, astfel încât să fim în conflict unii cu alții. Suntem în conflict cu cei care au acceptat Islamul.

Sârbii sunt în conflict cu sârbii din Kosovo. Și în Croația, de asemenea. Suntem în conflict unii cu alții - în conflict cu sârbii. Niciun croat nu a fost călău, doar sârbi. Și printre sârbii pe care Austro-Ungaria a reușit să-i anexeze la Biserica Occidentală în timpul strămutării, mulți au fugit în Austria și, sub presiunea Austriei și la dictatul Papei, au fost forțați să recunoască Biserica Occidentală. Poporul nostru a rezistat foarte mult, mulți s-au dus în Rusia și au devenit ruși. Iată-l pe Ioan de Shanghai. Îl cunosc personal. Este un călugăr din Milkovo, apoi a studiat la facultatea de teologie din Bitola. Este de origine sârbă. Austria, după multe încercări nereușite de a converti sârbii la credința occidentală, a început să cumpere alimente de la întreprinderi și țărani, iar statul a început astfel să distribuie alimente. Hrana era dată doar celor care îl recunoșteau pe Papa. Astfel, poporul nostru a fost forțat de foame să accepte Biserica Occidentală.

Acum sârbii turcizați sunt mai răi decât turcii, deși cu nume și prenume sunt sârbi. Ei încă preaslăvesc gloria în Croația. Există croați care preaslăvesc gloria, dar se știe în întreaga lume că doar sârbii preaslăvesc gloria.

Există ceva excesiv de expresiv în ortodoxia rusă. De exemplu, basurile din biserică și corurile. Nu a existat întotdeauna spiritualitate aici. Rusia țaristă se simțea prea puternică, ortodoxia în cercurile înalte a căpătat o fastă externă. Acum, ortodoxia rusă este mult mai profundă, pentru că există mai mult interior decât exterior. Poporul rus a păstrat credința.

Uneori, chiar și acum, la liturghiile din Rusia, poți auzi cântece ceremoniale, dar oamenii nu le acordă atenție, ci pur și simplu se roagă. Nu demnitarii bisericești au păstrat credința, ci oamenii de rând.

Fără o preoție și monahism înalt educați nu poate exista prosperitate în viața bisericească. Cea mai puternică ortodoxie este în România. Acest lucru s-a datorat în mare parte călugărițelor care au absolvit facultatea de teologie și

cursurile de misionari și au fost trimise în toate țările în perechi. Acestea vorbeau doar cu femeile, le convingeau că mama ar trebui să crească copilul. Nu au oameni fără Dumnezeu. Românii au acceptat comunismul, nu ateismul. În România toată lumea este botezată, toată lumea este căsătorită în biserică, nu există nimeni care să nu fi primit un preot, să nu fi binecuvântat casa.

Înainte de Războiul Balcanic, sârbii încă țineau mătănii ortodoxe în mâini și se rugau lui Dumnezeu. De atunci și până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, tot mai puține dintre aceste mătănii au rămas în mâinile poporului sârb și tot mai puțini dintre ei cunoșteau slujba. Acum, poporul ortodox sârb nu mai poate recunoaște unii oameni care par a fi trimiși din iad.

Despre iertare

Domnul ne-a dat totul și ni se cere să fim buni. Dar, din moment ce acordăm atenție calităților negative ale anumitor oameni care se îndreaptă către noi, nu avem pace și liniște. De ce ne-a poruncit Domnul să ne iubim dușmanii? Nu de dragul lor, ci de dragul nostru. Atâta timp cât ne gândim la ofensa pe care ne-au cauzat-o dușmanii, prietenii, rudele și vecinii noștri, nu avem pace, nu avem liniște, trăim într-o atmosferă de iad. Este necesar să ne eliberăm de acest rău, să-l alungăm de la noi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să iertăm totul. Și când totul este iertat, abia atunci devenim participanți la pace. Și această pace dă bunăstare, bucurie și mângâiere, nu numai nouă, ci și tuturor celor cărora le transmitem gânduri pașnice și liniștite, pline de iubire și bunătate.

Despre încredințarea grijilor Domnului

Domnul așteaptă să devenim împăcați și liniștiți, să ne eliberăm de gândurile neliniștite, ca inimile noastre să fie în tăcere. Sfinții Părinți spun că trebuie să aducem mintea în inimă, să o lăsăm să se odihnească acolo fără gânduri sau idei, iar după aceea îi vom da de lucru, pentru că este în continuă mișcare, căutând de lucru. Apoi vom da rugăciunii numele Mântuitorului, numele lui Isus. Să-L chemăm neîncetat pentru ajutor, pentru că El este mereu aici și să menținem neîncetat contactul cu El, știind că Domnul nostru este singurul care poartă toate grijile, toate greutățile, toate neliniștile, toate slăbiciunile, toate neputințele trupești și sufletești, singurul care poate îndura toate acestea. Și dacă El este atât de puternic și atotputernic, atunci toate slăbiciunile și neputințele noastre, neputințele aproapelui nostru, pe care le-am luat asupra noastră, le vom purta și le vom încredința Domnului și ne vom mângâia, le vom încredința în rugăciune. De aceea este nevoie de rugăciune, ca să ne putem uni cu Domnul și să nu ne facem griji pentru ziua de mâine, ci să ne facem griji mult și nu numai pentru ziua de mâine și să ne împovărăm cu aceasta. De aceea suferim, de aceea suntem chinuiți, nu vrem să ascultăm, suntem neascultători.

Despre predarea de sine voinței lui Dumnezeu

Dacă ești trist din cauza a ceva, înseamnă că nu te-ai predat complet voinței lui Dumnezeu, deși la prima vedere ți se pare că da. Cel care trăiește după voia lui Dumnezeu nu se îngrijorează de nimic, dacă are nevoie de ceva, se predă pe sine și ceea ce are nevoie lui Dumnezeu și, chiar dacă nu primește ceea ce cere, rămâne calm, ca și cum ar fi primit. Sufletul care s-a predat voinței lui Dumnezeu nu se teme de nimic, nici de amenințări, nici de nimic. Despre tot ce se întâmplă, spune că asta vrea Dumnezeu. Dacă apare o boală, se gândește: „Dumnezeu mi-a trimis o boală dintr-un anumit motiv, altfel nu s-ar fi întâmplat nimic”. Așa se menține pacea în suflet și trup. Suntem împovărați de grijile și neputințele noastre. Și vecinii noștri își împărtășesc necazurile cu noi, noi, întrucât am fost creați de Domnul din iubire, din iubire divină, nu putem să nu luăm parte, nu să nu compătimim. Dacă avem puțină dragoste, îi ascultăm cu atenție și ne adâncim în greutățile lor, atunci simpatizăm cu suferințele lor, iar toate acestea ne împovărează sufletul. Trebuie să ne eliberăm de poverile excesive, dar numai Domnul este capabil să ne elibereze, pentru că El poartă toate neputințele și slăbiciunile noastre. Trebuie să ne îndreptăm către Domnul în rugăciune și să fim neîncetat cu El în rugăciune, atunci va veni ușurarea la noi. Este important să nu ne asumăm grijile altora, ci să le încredințăm Domnului. El va lua totul asupra Sa.

Când ne rugăm Domnului din toată inima noastră, ne predăm Lui, toate grijile noastre și necazurile aproapelui nostru, atunci suntem eliberați, atunci toate legăturile noastre cad. Acum suntem liberi, i-am predat totul lui Dumnezeu, pentru ca El să rezolve totul. Și dacă nu învățăm acest lucru, vom fi supraîmpovărați zi de zi și va veni vremea când nici măcar nu vom putea vorbi cu vecinii noștri, nu vom putea suporta necazurile noastre, ca să nu mai vorbim de problemele altor oameni. Prin urmare, trebuie să învățăm să lepădăm ceea ce ne împovărează, întorcându-ne imediat către Domnul și predându-I Lui necazurile noastre și necazurile aproapelui nostru.

Problemele mele și problemele prietenilor și rudelor mele care mi s-au plâns de neputința lor, le încredințez pe toate acestea Domnului și Preasfintei Sale Maici, ei să decidă și ei vor decide. Dar ce pot face dacă nici măcar nu mă pot pune în ordine.

Domnul spune că trebuie să fim atenți să nu ne încărcăm inimile cu mâncare, băutură și grijile acestei lumi, dar umblăm neîncetat sub această povară, nu doar împovărând trupul cu mâncare și băutură, ci și cu griji.

Nervii sunt întinși la limită, așa că avem nevoie de rugăciune constantă, pentru că atunci când ne rugăm, de fapt cerem. Le cerem părinților și prietenilor noștri.

Și Domnul este Părintele nostru, nu avem pe nimeni printre rudele noastre care să ne înțeleagă și să ne ajute la fel de mult ca Domnul.

Despre predicare

Predica nu ar trebui să vină din minte, ci din inimă. Numai ceea ce vine din inimă va atinge o altă inimă. Nu ataca niciodată pe nimeni, nu te opune niciodată nimănui. Dacă un predicator trebuie să-i îndepărteze pe oameni de vreun rău, să o facă cu blândețe și cu mare frică de Dumnezeu, să fie un exemplu pentru alții.

Despre protestanți

Ei s-au îndepărtat de Biserica Apuseană și nu s-au unit cu cea Răsăriteană, ci există separat. Prin urmare, nu au har. Se roagă lui Dumnezeu.

Munca lor misionară este mai dezvoltată decât cea a catolicilor. Ei se străduiesc să unească întreaga lume. Aceasta este lucrarea duhurilor rele, dar ei nu își dau seama de asta. Și toți cei pe care protestanții îi aduc la creștinism cad sub influența forțelor negative, nu înțeleg că sunt călăuziți de duhuri rele. Protestanții au adus aproximativ 200.000 de indonezieni la creștinism. Ei cred incredibil de puternic și se săvârșesc minuni acolo. Sfinții Părinți spun că orice dorește credința, Domnul va împlini totul. Dar nu știm dacă puterea divină, viața divină, este activă în noi. Nici îngerii și duhurile căzute nu o fac. Dar duhurile răului abuzează de asta, iar noi, ca și ei, abuzăm de ea, iar acesta este răul. Cei pe care protestanții i-au convertit se străduiesc cu adevărat să creadă, dar nu își dau seama că sunt sub influența forțelor întunecate. Ei transformă apa în vin, efectuează operațiuni fără cuțit - asta înseamnă credința. Dar ei nu înțeleg că toate acestea sunt lucrarea forțelor întunecate.

Despre rai și iad

Raiul și iadul sunt stări reale ale sufletelor.

Iată, planeta noastră se apropie de sfârșit, tot ce s-a întâmplat până acum, și mai ales recent, s-a întâmplat incredibil de repede. Și Dumnezeu să dea ca această viață să nu fie în zadar pentru noi, ca chinurile noastre de aici să nu fie în zadar, pentru că Împărăția Cerurilor este o stare mentală a sufletelor, la fel ca iadul. Suntem acum în rai, apoi în iad. Când suntem în confuzie, este iadul în noi, nu există odihnă, nu există pace. Când este bucurie în inimile noastre, atunci ne simțim în rai. De aceea, trebuie să lucrăm neîncetat în rugăciune. Nu sunt mulți pe pământ care primesc Har gratuit. Întotdeauna m-a interesat foarte mult cum au simțit-o Sfinții Părinți în timpul vieții lor. Și cum au putut păstra acest har gratuit.

Sfinții Părinți spun că acest lucru se întâmplă pe pământ celor care au păcătuit mult, care au multă experiență de viață, după ce s-au întors către Dumnezeu și nu au mai deviat nici la dreapta, nici la stânga, ci s-au dus direct la Domnul. Despre asta vorbește Apostolul Pavel, și Maria Egipteanca și mulți alții care s-au întors către Domnul și au rămas cu El. Noi nu am ajuns încă în această stare, ceva ne atrage încă spre pământ. Avem fie mângâiere, fie război, dar puțini au primit har gratuit. Eu însumi am fost surprins când am aflat că puțini monahi au primit har gratuit, că acest har a fost primit de simpli laici.

Numai mândria și hula împotriva Duhului Sfânt înainte de moarte duc sufletul și pe marele om drept în iad, așa cum pocăința sinceră în ceasul morții îl duce pe marele păcătos în rai. Boala care duce la moarte schimbă omul, îl face răuvoitor, dar fără hulă împotriva lui Dumnezeu și cârtire nu are consecințe grave pentru spirit.

Iadul este o stare mentală a sufletului, iar raiul este, de asemenea, o stare mentală a sufletului. Gândurile pe care le avem în noi înșine sunt aceleași ca și viața noastră. Sfinții Părinți spun: încearcă să ai gânduri bune, căci gândurile bune îți vor da pace și bucurie. Când duhurile aruncate pe pământ cădeau, unele dintre ele zăboveau în văzduh. Sfinții Părinți spun că atunci când sufletul trece în veșnicie, duhurile care zăboveau în văzduh cer o răscumpărare pentru plecarea sufletului. De aceea, trebuie să te rogi lui Dumnezeu pentru a nu întâlni duhurile răului. Și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a rugat lui Dumnezeu Fiul ei ca duhurile răului să nu o întâlnească pe drum când părăsea această viață spre veșnicie.

Despre raționament

Trebuie să existe atenție în orice, dar trebuie să existe și raționament în orice. Domnul i-a spus lui Iosua: „Orice faci, gândește-te mai întâi la asta”. Aici ne gândim că ceva îi poate fi de folos prietenului nostru. Și dacă spunem asta fără niciun raționament prealabil, îi putem face rău, iar beneficiul se va transforma în rău. Ar fi mai bine să rămânem tăcuți. Când există raționament, atunci apare atenția. Și atenția este necesară pentru rugăciune. Atenția trebuie să preceadă rugăciunea. Ca să știm ce cerem, pentru ce ne rugăm. Dacă ne îndreptăm către o persoană cu atenție deplină, atunci cum ar trebui să ne îndreptăm către Domnul, către Viața noastră?

Am învățat prost lucrul principal și ne abatem în rugăciunile noastre atunci când le citim din memorie sau din cărți, dar nu participăm nici cu inima, nici cu sentimentele. Citim și nu știm despre ce citim.

Despre reîncarnare

Ideea reîncarnării nu poate fi acceptată deoarece fiecare persoană se perfecționează după moarte, începând de la stadiul de dezvoltare spirituală în care a intrat pe pământ. Nu va exista somn până la Judecata de Apoi, așa cum propovăduiesc unii sectanți. Cum poate dormi spiritul? El este constant treaz și activ. Corpul nostru nu este capabil să urmeze spiritul în această activitate, așa că avem nevoie de somn, timp în care trupul este separat de spirit într-un anumit fel și primește odihnă și refacere a puterilor. În acest moment, spiritul se află în propria sa lume. Se poate întâlni acolo cu sufletele morților sau cu sufletele sfinților. Rareori se întâmplă ca o persoană să nu-și amintească nimic dimineața. Desigur, există vise obișnuite care lasă o impresie asupra sufletului. Ceea ce sufletul cu care este cel mai ocupat când este treaz, îl privește noaptea, ca într-un film.

Ideea reîncarnării a venit din Asia, a fost impusă oamenilor de către spiritele inferioare ale ierarhiei cerești, ceea ce împiedică venirea lui Hristos în Asia. De ce ar trebui ca Hristos, ca Mântuitor, să vină în lume dacă reîncarnarea este posibilă?

Iluzia de a recunoaște locuri și persoane presupus celebre dintr-o viață trecută (cum s-a întâmplat, de exemplu, cu Sfântul Ioan de Kronstadt când a venit pentru prima dată la Kronstadt) poate fi explicată prin rătăcirile spiritului nostru în timpul somnului. Spiritul, la întoarcerea în corpul treaz, stochează imagini vizibile ale experiențelor din afara corpului. Aceste imagini pot apărea uneori după câțiva ani.

Iar necreștinii care au trăit o viață decentă și pioasă vor fi acceptați de Dumnezeu după moarte. În această lume, oricine este drept, milostiv și curat cu inima este mântuit. Aceasta a fost spusă în cartea lui Tobit, iar Sfântul Ioan Gură de Aur o repetă. Biserica Cerească este una pentru toți, prin urmare, pentru toți cei care au fost drepți și milostivi, chiar dacă nu știau nimic despre Hristos, mântuirea este deschisă.

Despre autoritatea părintească asupra copiilor

Părinții sunt conducătorii copiilor lor, li s-a dat o mare putere. Își pot trăda copiii în mâinile lui Dumnezeu și ale diavolului. Am fost uimit când mi-am dat seama ce putere incredibilă au părinții asupra copiilor lor. Uitați-vă la cei căsătoriți. Toți cei care au intrat în căsătorie fără o binecuvântare sau au fost forțați să se căsătorească sunt lipsiți de pace, iar dragostea lor este zadarnică. Vedeți ce putere au părinții fizici și spirituali. Am auzit de multe ori cum părinții fizici și spirituali au spus exact ce s-a întâmplat cu o persoană mai târziu. Odată am fost șocat cum o mamă credincioasă și-a ucis fiul cu gândurile ei. Acest fiu fusese crescut în spiritul credinței încă din copilărie, era simplu ca un înger și incredibil

de bun. Și apoi, într-o zi, o fată din orașul lor a venit la el și i-a cerut ajutorul. A rămas însărcinată și l-a cerut în căsătorie, pentru că avea părinți și frați foarte stricți. Dacă ar afla ce s-a întâmplat, ar trebui să se sinucidă. El a fost de acord și au decis ca, atunci când copilul va crește și va începe să meargă, fiecare dintre ei va merge pe drumul său. Dar orașul era mic și totul a devenit foarte curând cunoscut de toată lumea. Mama băiatului nu a putut suporta.

De îndată ce tatăl a început să o convingă că aceasta era viața fiului lor, nu a ei, ea nu a mai vrut să audă nimic și a repetat doar: „Și nu vreau să-l văd viu”. Și așa s-a întâmplat. Fiul lor mergea pe motocicletă cu un prieten și s-a prăbușit. După aceea, mama lui a venit la mine îndurerată și tristă. Și i-am spus: Ți-ai ucis fiul. Vezi cât de puternice sunt gândurile tale. „Am spus că nu vreau să-l văd viu și așa s-a întâmplat”. Adesea, nici măcar părinții înșiși nu își cunosc puterea, dar trebuie să-i ascultăm și atunci vom primi o binecuvântare.

Din păcate, există puțini oameni care își venerează părinții ca fiind sacri. Eu însumi am suferit mult pentru că l-am judecat pe tatăl meu, crezând că petrecea puțin timp cu noi, copiii. Aceste gânduri mi-au ruinat viața și a trebuit să sufăr mult. În timpul ocupației, am fost condamnat la moarte de două ori. La început, nu am înțeles de ce, dar apoi, când am privit lucrurile cu sobrietate, mi-am dat seama că eu însumi mi-am ruinat viața.

Toate ușile se deschid celor care au o dragoste nespusă pentru aproapele lor. Chiar și acolo, pe câmpul de luptă, unde viața este scurtă, Domnul îi protejează în mod miraculos pe cei care își iubesc părinții, atât fizic, cât și spiritual. Vedeți, dacă am fi așa, situația de pe pământ nu ar fi atât de dificilă. Dar acum trebuie să ne rugăm, fiecare trebuie să se roage, iar Domnul ne va da ajutor și putere. Domnul este conducătorul tuturor minților. El poate transforma fiecare om cu dragoste. Și dacă Domnul nu-l trezește, atunci cine o va face? Dacă nici mama lui, nici tatăl lui nu l-au putut îndruma pe calea cea dreaptă. La școală nu putea învăța nimic altceva decât să bea și să mănânce. Chiar și când eram copil, mă gândeam mult la lume, eram atent la gânduri și acum văd că am îmbătrânit și nu am ajuns încă la măsura în care eram copil, pentru că Domnul Însuși luminează copiii. Eram încă foarte mic, nici măcar nu mergeam la școală, dar am observat că gândurile mele rătăceau în timp ce alți copii se jucau. „Nu e bine”, mi-am spus, „trebuie să fiu aici, trebuie să iau parte la asta.” Dar în zadar, gândurile îmi fugeau mereu.

Despre Sfânta Împărtășanie

Trebuie să fim pregătiți pentru Sfânta Împărtășanie. Dacă suntem pregătiți, acest lucru este simțit atât de inimă, cât și de suflet. Sufletul simte că ne-am unit cu Domnul, pentru că suntem de felul Lui, nu numai spiritual, ci și trupește. El a luat

în sine omul întreg, pe noi toți, toate grijile, greutățile, nenorocirile și chinurile noastre. El poartă toate acestea în sine. El este singurul care poate purta toate acestea. Noi înșine nu suntem în stare să ne purtăm povara, de aceea El dorește să ne apropiem de El cu inima, cu sentimentul, cu toată ființa noastră și să nu ne îndepărtăm niciodată de dragostea Lui.

Despre liberul arbitru

Domnul a dat fiecărui om liber arbitru. Dar noi suntem adesea necumpătați în liberul nostru arbitru, ca și în mâncare. Cine este cumpătat în mâncare este sănătos și trăiește mult. Același lucru este valabil și în viața spirituală. Cineva este călăuzit de gânduri liniștite, smerite, bune și blânde, iar cineva aflat în anxietate și îngrijorare vede că merge rău, dar totuși se menține pe aceeași cale.

Domnul a prevăzut că putem abuza de liberul nostru arbitru. De aceea avem nevoie de ascultare, de aceea au fost stabilite legile. Legea ne-a fost dată nouă, celor neascultători, dar cei smeriți și blânzi nu au nevoie de lege. Legea a fost dată pentru a ne corecta liberul arbitru, astfel încât să fie supus dreptății, adevărului, iubirii și bunătății.

Dacă acționăm împotriva voinței noastre, în suflet se naște o rezistență interioară și, dacă nu ne eliberăm dinainte de ea, nu putem intra în Împărăția lui Dumnezeu și să stăm printre îngeri. Nu am învățat ascultarea, nu am învățat să subordonăm totul voinței lui Dumnezeu. Nu știm să-I mulțumim Domnului pentru toate, nu-L putem glorifica în locul în care ne-a așezat. Numai El știe de ce și cum am ajuns aici. Dar pentru a primi binele pregătit pentru noi, trebuie să ne împăcăm cu tot ceea ce ne înconjoară.

Despre un om umil

O persoană smerită nu este răuvoitoare, nu dorește și nu face rău nimănui, nici măcar celor care îi fac rău. O persoană smerită este bună și atentă la toți, fără deosebire de persoane și merite. Dacă o persoană s-a smerit cu adevărat, ea îi consideră pe toți oamenii mai vrednici decât ea însăși și se preocupă doar de îndreptarea propriei vieți. Liberul arbitru al unei persoane trebuie să se manifeste în toate, nu poate fi neglijat. La ce ești predestinat și la ce ești înclinat? O persoană smerită este absolut mulțumită de tot ceea ce îi trimite Domnul, este fericită. Îi este milă de oricine nu vrea sau nu știe să-și îndrepte viața. Și Domnul păstrează pacea și armonia acolo unde există credință și speranță sinceră în ajutorul său.

O persoană smerită este dreaptă înaintea tuturor și strictă cu sine însuși, pentru că este periculos să fii strict cu ceilalți. Ascultarea este temelia iubirii lui

Dumnezeu și temelia oricărei vieți drepte. Tot binele se face de dragul lui Dumnezeu, nu pentru glorie. O persoană smerită știe că aroganța este mândrie, un păcat. Și cel care știe mai multe este mai răspunzător înaintea lui Dumnezeu. Toată lumea se va înfățișa înaintea judecății lui Dumnezeu. Și Dumnezeu ne va judeca după adevărul Său și după faptele noastre. Cel care acționează nedrept nu se poate aștepta la o răsplată dreaptă. Dar cel care slujește cerului și este milostiv va primi mila lui Dumnezeu. Bogat este doar cel care este cu Domnul și care și-a venit în fire prin mântuirea sa.

Este necesar să ajutăm o persoană să-și recunoască credința. Trebuie să-i ajutăm pe toți cei care caută adevărul, care Îl caută pe Dumnezeu, în căutarea sa. Cea mai apropiată persoană de noi este cea care așteaptă ajutor de la noi, indiferent de care ar fi acesta. Adevărata credință ortodoxă trebuie protejată ca lumina ochilor noștri. Și fie ca Dumnezeu să ne dea să știm cine suntem, unde ne aflăm și cui aparținem. Dumnezeu nu trimite răul oamenilor, ci numai prin providența Sa permite ispitele, astfel încât omul să se poată îndrepta. Este necesar să evităm orice anxietate și orice ostilitate, pentru că Hristos nu a luptat niciodată. Dumnezeu este putere mintală și iubire mintală. Trebuie să fim ca El atât în fapte, cât și în comportament, pentru ca El să ne poată recunoaște atunci când ne înfățișăm înaintea Lui. O persoană smerită dă un exemplu oamenilor în toate. Un exemplu este cea mai bună dovadă a adevărului. Un exemplu arată într-o persoană sarea pământului, o cetate pe un munte, lumina lumii. O persoană trebuie să fie blândă și smerită în inimă, atunci va găsi pace în sufletul său.

Despre umilință

Toate nenorocirile ni se întâmplă pentru că nu vrem să le acceptăm.

Smerenia este cea mai mare bogăție pe care o poate poseda un om.

Pace și bucurie tuturor de la Domnul! Pacea și bucuria sunt cea mai mare bogăție atât a acestei lumi, cât și a celei de apoi. Cu toții tindem pentru asta. Putem avea mult aici pe pământ, tot ce ne dorim, dar dacă nu avem pace, nimic nu ne va folosi. Și pacea vine de la sursa ei - Domnul. Când Apostolii au închis ușile de frica evreilor, Domnul li s-a arătat și a spus spre zidire: „Pace tuturor!” Așadar, vă doresc pace și bucurie de la Domnul. Domnul ne va răsplăti cu pacea Sa dacă ne schimbăm gândurile și ne îndreptăm spre binele absolut. Binele absolut este Domnul Dumnezeu. El vrea ca și copiii Săi să dezvolte în ei înșiși calitățile Sale divine.

Smerenia, smerenia extremă, este perfecțiunea vieții creștine. Smerenia este o calitate divină. Oriunde domnește - în familie, în prietenie, oriunde, smerenia

revarsă pace și bucurie divină. O persoană smerită pune fiecare persoană, și chiar fiecare creație, deasupra sa. Dacă, punându-ne mâna pe inimă, suntem sinceri cu noi înșine, vom vedea că suntem mai prejos decât multe creaturi. Priviți albina, cum se grăbește la treaba ei, cum muncește, fără a precupeți niciun efort, fără a lăsa nimic în urmă. Albina trăiește doar o lună și adesea moare chiar pe câmp, fără a se mai întoarce niciodată la stup. Și omul? Cât de mult se gândește la sine, cât de mult se compătimește! Sau priviți furnica, cum nu se satură niciodată să târască mereu ceva asupra ei și, când îi cade povara, o îndreaptă cu răbdare și o duce mai departe. Dar la noi, de îndată ce ceva nu merge, renunțăm imediat.

Aici, pe pământ, ni se întâmplă adesea tot felul de necazuri și nenorociri, și toate acestea pentru că încă nu ne-am smerit. Când sufletul se smerește și se supune voinței lui Dumnezeu, atunci suferințele și chinurile noastre încetează, pentru că atunci devin inimii și sufletului nostru. O înțelegere complet diferită a vieții începe să funcționeze în noi, încetăm să ne gândim la viață conform legilor lumii materiale. Gândim diferit. Totul din jurul nostru strălucește, totul ne este drag, totul este bun pentru noi, pentru că toate acestea sunt iubite de Dumnezeu. Suntem creațiile Sale și tot ce este creat Îi aparține. El a creat toate acestea pentru Sine, pentru ca noi să putem fi părtași la iubirea Sa divină, la pacea și bucuria divină.

Spiritele cerurilor construiesc bariere mentale peste tot. Când Sfântul Anton a văzut mrejele pe care le întind spiritele răului, a oftat și a exclamat: „Cine se poate mântui din aceste mreje?” Ca răspuns, a auzit: „Doar cei smeriți și blânzi. Nici măcar nu se va atinge de ele.” Când sufletul se smerește, când se supune voinței lui Dumnezeu, atunci spiritele răului nu mai au putere asupra lui. Pentru că se află sub acoperământul harului Duhului Sfânt, acoperit de focul divin.

Nu există smerenie până când inima nu devine calmă și începe să accepte impresiile exterioare cu detașare. Această stare nu este ușor de atins și nu înseamnă insensibilitate și indiferență față de durerea și suferința celorlalți, o persoană devine calmă și reținută doar în raport cu propriile dorințe, care o pot întoarce la necazurile sale de odinioară. Cum să renunți la tine însuți și să te îndrepți spre nenorocirile oamenilor și ale întregii lumi? Altruismul.

Sfinții Părinți spun că desăvârșirea vieții creștine constă în smerenia extremă. Dar nu ne este ușor să ne smerim; trebuie să-L implorăm pe Domnul pentru aceasta de-a lungul întregii noastre vieți. Cei smeriți și blânzi primesc harul lui Dumnezeu. Cel smerit și blând nu se ceartă. Dacă îl certi, te mânii și tu, iar El te compătimește pentru că te chinuiești așa.

Un semn sigur că am găsit harul gratuit al lui Dumnezeu este smerenia noastră. Aceasta înseamnă bucurie în inimă, bunătate, nepăsare și inviolabilitate, lipsă de reacție la orice insultă sau ofensă din partea altora. Mai ales nepăsare și insensibilitate la insulte. Grija este nenorocirea noastră zilnică, care blochează calea spre pace, smerenie, împiedică acțiunea harului lui Dumnezeu în noi. Cât de greu este! A ne preda toate grijile lui Dumnezeu înseamnă a ne preda îndrumării lui Dumnezeu, voinței lui Dumnezeu. Eliberați de griji și griji, eliberăm calea către inimile noastre, în care Domnul poate locui în fiecare om. Gândurile curate și luminoase sunt de la Domnul. Când se descoperă în noi, noi, smerindu-ne, începem să tratăm oamenii, animalele, plantele cu lumină și bucurie. Pentru că și plantele așteaptă o atitudine bună de la noi. Omul se smerește dacă se supune voinței lui Dumnezeu. Omul ar trebui să fie fericit cu tot ce există în viață și recunoscător lui Dumnezeu pentru tot. Trebuie să muncești, nu poți fi leneș, nu te poți chinui cu lenea. Trebuie să fii gelos cu conștiință curată, pur, nobil și sublim, pentru a nu jigni pe nimeni și a nu strica nimic din jurul tău și din jurul tău.

Încercăm să facem totul să meargă așa cum ne dorim, astfel încât lumea să danseze pe melodia noastră. Dar trebuie să ne împăcăm spre binele nostru. Dacă o persoană se împacă, aceasta este mântuirea ei, atât fizică, cât și spirituală. Atunci sistemul său nervos este eliberat și atunci totul îi este ușor, toate nenorocirile îl vor părăsi. El știe că așa trebuie să fie, se împacă complet. Când o persoană vrea să realizeze multe, se chinuie, neștiind ce îl așteaptă și nu poate face nimic fără permisiunea lui Dumnezeu.

Omul este legat nu doar de mediul în care trăiește, ci și de întreaga lume. Viața este una, Sursa vieții este una, care pătrunde totul și conține totul.

Vezi un om smerit, blând. Îl certi și chiar îl bați, iar el se miră doar de cât suferi. Nu se enervează când îl bați, ci doar te compătimește. Resentimentul nu-l afectează, se stăpânește. Pune un om smerit și blând în iad, va fi bine și acolo. Iadul nu are putere asupra unui suflet smerit în Domnul. Când ne smerim complet, tot ce ne înconjoară se va smeri. Să privim la Domnul și să fim smeriți, buni, blânzi cu inima. Dumnezeu vede o inimă curată, dar îi este întotdeauna rușine de una necurată. Domnul este prezent peste tot, fie că vrem, fie că nu, totul este al Lui - atât cerul, cât și pământul. El este Regele Slavei. Amin. Așadar, să ne închinăm cu toată inima înaintea Domnului și să ne rugăm ca El să ne învețe să fim buni, precum îngerii și sfinții. Și ce binecuvântare este să trăiești printre cei drepți, printre cei care duc o viață sfântă!

Despre umilință

Marele om de știință Isaac Newton a spus că, descoperind gravitația, a descoperit doar o mică pietricică într-un vast ocean de ignoranță. Smerenia

constă în curățarea de sine de mândrie și iubire de sine. Smerenia se dobândește prin post, rugăciune și, cel mai important, ascultare. Trebuie să ne pregătim inima pentru a ne uni cu Domnul în Sfânta Împărtășanie. Postul este necesar pentru a smeri trupul, deoarece atunci când trupul este smerit, și sufletul va fi smerit. Biserica a stabilit cum să postim. Trebuie să ne pregătim inima. Nu putem mânca nimic, dar inima noastră va fi răutăcioasă și răutăcioasă. Cum putem primi Sfânta Împărtășanie dacă nu putem tolera o persoană? Vom primi Sfânta Împărtășanie, dar nu pentru mântuire, pentru că am avut rău împotriva unei persoane din noi înșine. Postul smerește inima. Sfinții Părinți spun că cel neascultător postește și se roagă lui Dumnezeu în zadar. Ascultarea este mai presus de post și rugăciune. Când eram tânăr, nu înțelegeam această învățătură, dar mai târziu m-am convins că este adevărată. Cel care nu își smerește inima și nu o curăță de gândurile rele postește în zadar.

Despre contemplare

Când Împărăția lui Dumnezeu se instaurează în inima omului, atunci Dumnezeu îi descoperă omului taine. Împreună cu Dumnezeu, El pătrunde esența creației și înțelege misterul ei. Toată cunoașterea este în Dumnezeu, când El binevoiește prin mila Sa, El îi descoperă omului taine. Astfel, un călugăr simplu, neînvățat, prin harul lui Dumnezeu, învață marile taine ale vieții și ale morții, ale iadului și ale raiului, tainele structurii acestei lumi.

Când Împărăția lui Dumnezeu se va instaura în inima omului, Dumnezeu va îndepărta, ca să zicem, un văl al ignoranței de pe minte și nu numai secretele acestei lumi, ci și secretul propriei sale existențe vor fi dezvăluite omului. Și în cele din urmă, Dumnezeu, în mila Sa nespusă, Se va revela, iar omul îl va contempla pe Împăratul Slavei, așa cum vede acum reflexia soarelui în apă. Omul va găsi unitatea cu Dumnezeu, iar Dumnezeu va lucra în el. Un astfel de om trăiește pe pământ doar cu trupul, dar contemplându-L pe Domnul în duh, el aparține Împărăției Cerurilor, îngerilor și sfinților.

Despre a sta înaintea Domnului

Pe lângă păstrarea păcii în inimă, exersați să stați înaintea Domnului. Aceasta înseamnă să vă gândiți constant la faptul că Domnul ne vede. Cu El trebuie să ne ridicăm, să ne culcăm, să muncim, să mâncăm, să umblăm. Domnul este Totul, peste tot și în toate.

Domnul este forța care mișcă viața fiecărei creaturi, stabilește ordine în întregul univers, dăruiește frumusețe lumii, poartă grijă de toate și locuiește în inima omului. Regele Gloriei.

Despre starea de pace și bucurie inexprimabile

De mulți ani, un tânăr din Banja Luka vine la mine și se roagă Rugăciunea lui Iisus. Mi-a trimis un prieten de-al său, care este căsătorit și are copii. I-am arătat cum să spună Rugăciunea lui Iisus și am fost uimit când mi-a spus că inima lui se roagă neîncetat și că rugăciunea lucrează neîncetat. Acest tip radiază de bucurie și este plin de o pace de nedescris. S-a dăruit Domnului pe sine, soția și copiii săi și a primit har gratuit. Prietenul său spune că nu a primit un astfel de har, deși se roagă de mult mai mult timp.

Așadar, Dumnezeu privește la inimă și, când ne întoarcem la El cu toată inima, El ne mângâie imediat. Numai cei care au primit har gratuit pot simți starea îngerilor și a sfinților. Alții nu primesc acest lucru. Ne rugăm lui Dumnezeu, lucrăm, dar nimeni nu a primit har gratuit și nu poate înțelege starea îngerilor și a sfinților, pentru că este imposibil de transmis în cuvinte. Aceasta este o stare de pace și bucurie inexprimabilă, știi cum erai înainte - mânios, dar acum nu mai există mânie. Nu există nicio persoană care să te poată ofensa, niciun gând rău să te poată vătăma, pentru că ești ocrotit și călăuzit de Duhul Sfânt. Cel care a primit har gratuit poate înțelege starea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care din pântecele mamei sale până la sfârșitul vieții sale pământești a fost în deplin har divin și rămâne în el pentru totdeauna.

Sfântul Dionisie, ucenicul Apostolului Pavel, a vrut să o vadă pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și, când a ajuns la Ierusalim, a fost adus în camerele în care locuia Maica Domnului și a fost cuprins brusc de o anumită pace și bucurie. „Dacă n-aș ști adevărul că Îl am pe Dumnezeu, Maica Domnului ar fi Dumnezeu pentru mine!” - a exclamat Dionisie. De aceea, Domnul a lăsat-o pe Preasfânta Sa Maică ca mângâiere Apostolilor Săi, care erau prigoniți din toate părțile. Și Ea le-a fost o mare mângâiere, pentru că răspândea pace divină și bucurie divină peste tot în jurul Ei. De aceea, trebuie să ne rugăm din toată inima, din toată inima să fim plini de râvnă pentru Domnul. Și atunci Domnul ne va da harul Său. Atunci vom simți starea îngerilor și a sfinților și nimeni nu ne va putea ofensa, vom iubi totul și vom simți o pace și o bucurie de negrăit, de nedescris în cuvinte.

Despre frica de Dumnezeu

Frica de Dumnezeu nu poate fi comparată cu frica animalică a acestei lumi. Trăim constant frica de animale. Trebuie să o facem față. Viața noastră trece în frica zilei de mâine, în gânduri anxioase despre ceea ce ne așteaptă în viitor. Aceasta este frica de animale.

Dar dacă iubești pe cineva cu adevărat, din toată inima ta, te străduiești cu toată ființa ta, nu numai în cuvinte, ci și în fapte, să nu jignești, să nu superi, să nu întristezi această persoană cu viața ta, să nu întristezi nici măcar cu gândurile tale. Încerci să-i faci pe plac în toate, astfel încât să rămână mulțumit de toate. Această frică se naște din iubire. Și dacă, din iubire față de Domnul, ți-e teamă să-L superi în viață sau în gânduri, experimentezi frica sacră - Frica de Dumnezeu.

Mintea noastră se străduiește să pătrundă peste tot, se amestecă în toate, unde trebuie și unde nu trebuie. Și atunci cineva este de vină. Nu, noi înșine suntem de vină, pentru că ne-am relaxat, am început să ne gândim la lucruri care nu ne privesc deloc. Certurile și certurile încep la locul de muncă. Și sfinții părinți spun că este mai bine să taci în public. Lasă-i pe alții să dea un motiv, iar tu taci și ascultă. Dacă ești întrebat, spune, dacă poți, ceva ce nu va jigni pe nimeni, nu va leza demnitatea nimănui. Este mai bine să nu te implici în nimic. Veghează-te asupra muncii tale și păstrează pacea.

Iată ce mi s-a întâmplat: vreau să apăr adevărul, dar dintr-un anumit motiv, neadevărul învinge. Ascultați ce spune Sfântul Apostol Pavel: „Robul Domnului este cel care poate îndura neadevărul”. Aceasta nu ne dă pace. Putem apăra adevărul, dar va fi el acceptat? Dintr-un anumit motiv, Domnul a permis acest lucru, El știe de ce. Nu putem împiedica acest lucru cu cuvinte. Cu cuvintele putem doar răni demnitatea cuiva, iar această persoană îl va trata și mai aspru pe cel pe care îl apărăm, dar, de fapt, nu facem decât să complicăm lucrurile. Dacă o persoană este posedată de duhuri rele, răul fierbe în ea și vrem să realizăm ceva cu cuvintele noastre? Dimpotrivă, dacă apărăm pe cineva de neadevăr, va fi și mai rău pentru ea. Dar de îndată ce ne întoarcem din toată inima către Cel care administrează judecata dreaptă, totul se așază la locul lui.

Strictitudinea față de ceilalți este periculoasă. Oamenii stricți reușesc într-o oarecare măsură doar la început. Adesea se opresc la performanțe fizice. În relațiile cu oamenii trebuie să fii amabil, blând, indulgent. Tocmai am adormit și am visat că mor. Doi tineri m-au dus într-o cameră și m-au pus pe un fel de suport între ei. La dreapta mea erau judecători. În adâncuri, la stânga, cineva m-a acuzat: „Iată, acesta este cel care nu se poate înțelege cu nimeni.” Am auzit și am fost uimit. Vocea a repetat această acuzație de două ori. Tânărul care stătea la dreapta mea a spus: „Nu te teme. Nu este chiar că nu te poți înțelege cu nimeni. Nu te poți înțelege cu tine însuți.”

Despre tristețe

În lumea modernă există mulți oameni deprimați, oameni care și-au pierdut credința. Omul se împovărează cu gânduri de care nu are nevoie și pentru care

nu poate face nimic. Omul se poate gândi la ceva bun, dar nu îl poate face fără Dumnezeu. Putem face bine doar cu putere divină, pentru că numai Dumnezeu este bunul absolut. Slavă Domnului că El este peste tot, ajutând pe toți - atât pe cei slabi, cât și pe cei puternici. Toată lumea are nevoie de ajutor.

Când ești copleșit de tristețe, nu te supăra și nu te îngrijora. Dacă ne-am gândi constant la ce ni se va întâmpla și cum va fi, nu am cunoaște pacea. Dumnezeu poartă de grijă pentru toate. Oricare ar fi voia lui Dumnezeu, așa va fi, nu are rost să ne gândim la asta. Dacă suntem ocupați cu gânduri bune, suntem liniștiți. Dar dacă începem să presupunem că se va întâmpla asta, sau poate aia, pierdem pacea și liniștea. Ne-am săturat de grijile cotidiene. Indiferent cât de sănătoasă ar fi o persoană, tot are neajunsuri. Nu există o ființă perfectă, dar cu Dumnezeu putem fi perfecți. Fără Dumnezeu - nu. Întrucât El este iubire, atunci când ne întoarcem către El din toată inima, vom simți imediat ajutor.

Despre rugăciunea inteligentă

Sfinții Părinți au scris mult despre rugăciunea mentală, despre cum să ne acordăm mintea și inima. Trebuie să încercăm ca totul - fiecare lucrare, fiecare gând, fiecare trudă - să vină din inimă, pentru că simțim cu inima, nu cu capul. Gândim cu capul, iar când totul vine din inimă, atunci toate puterile minții se vor aduna în ea. Când ne rugăm, lucrăm cu inima, pentru că Domnul este stăpânul inimii. El este centrul vieții fiecărei ființe vii, El mișcă fiecare viață și nu este nevoie să-L căutăm în altă parte. El este aici, în inimă, și așteaptă să-L simțim și să credem în El. Avem puțină credință în Domnul, puțină încredere. Dacă am avea încredere în Domnul așa cum avem încredere în prietenii noștri când le cerem ceva, nu am suferi atât de mult, iar țara noastră nu ar suferi atât de mult. Haosul mental din noi înșine și din țara noastră vine din gândurile noastre. Suntem vinovați de disidență, dacă politicienii noștri ar fi de aceeași părere, situația din țară ar fi mai favorabilă. Nu ne dăm seama că puterea divină acționează în noi, că viața divină se realizează în noi. Orice particulă aflată sub influența puterii divine, unindu-se cu restul, dobândește o putere enormă, atunci inamicul este forțat să fugă, pentru că aici se stabilește armonia, iar dincolo de această unitate - dizarmonia. Dacă politicienii noștri s-ar uni, nu am avea niciun inamic, nimic nu l-ar ajuta - nici arme, nici trupe.

Despre decedat

Suntem conectați nu doar cu lumea materială, ci și cu lumea spirituală. Și chiar mai mult cu cea spirituală decât cu cea materială. Cei care au un spirit nobil, pașnic și calm intră foarte des în contact cu sufletele decedților, vorbesc cu acele suflete de care au nevoie în timpul somnului și primesc tot ce le trebuie. Ei întreabă și primesc răspunsuri, pentru că suntem conectați cu lumea mentală.

Când își amintesc de decedați, primesc un răspuns, când se roagă pentru odihna sufletului, primesc și ei un răspuns.

Sufletele celor plecați așteaptă ajutorul nostru. De îndată ce viața fizică a unei persoane se termină, aceasta pierde dreptul de a se ruga pentru sine, deoarece timpul pocăinței sale a expirat, doar alții se pot ruga pentru ea înaintea lui Dumnezeu. Acele suflete care au adormit în nădejdea învierii, dar au căzut la încercări, așteaptă rugăciunile Sfintei Biserici și ale rudelor lor ca Domnul să le elibereze de legăturile mentale și de proprietățile infernale de care nu au putut să se elibereze în timpul vieții. Biserica Apuseană numește această stare intermediară a sufletelor purgatoriu.

Mama este mamă, cu toții suntem conectați la mama noastră. Mulți oameni minunați au fost recunoscători mamelor lor și și-au amintit de ele. Mama este trăsătura noastră caracteristică. Când mama trece în neființă, noi ne întristăm. Aceasta este greșeala noastră. Trebuie să ne rugăm, pentru că ea are nevoie de rugăciunile noastre, nu de lamentări și plângeri. Ne amestecăm în multe lucruri și pierdem multe lucruri atunci când ne întristăm neconsolat. Aceasta este o mare greșeală, pentru că suntem creștini. În schimb, să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru tot, să-I cerem să odihnească sufletul slujitorului Său plecat cu îngerii și sfinții. Dar în schimb, ne întristăm și, prin urmare, atât copiii, cât și mama suferă mult în neființă.

O mamă avea o fiică, singura ei speranță. Dar fiica ei s-a îmbolnăvit și a murit, iar pentru că era pioasă, Domnul a luat-o în ceruri. Mama își dorea cu adevărat să-și vadă fiica în vis, dar nu era nevoie ca fiica ei să vină pe pământ, pentru că se odihnea în cerurile cerești. Dar mama a început să meargă la vindecători și ghicitori. O femeie a învățat-o vrăjitoria și, înainte de răsăritul soarelui, a luat o sticlă cu apă și s-a dus la mormânt, a făcut tot ce fusese învățată acolo și a început să aștepte apariția fiicei ei. Fiica i s-a arătat și a spus: „Mamă, ce ai făcut! De ce m-ai căutat? Am fost în satele cerești și acum nu mă pot întoarce acolo. De ce nu te-ai rugat la Dumnezeu? Tristețea ta mă apasă atât de tare încât nu mă pot întoarce la Domnul, nu mă pot întoarce acolo unde mi-a fost menită."

Nu este nevoie să ne întristăm pentru cei morți, ci să ne rugăm Domnului să le dea așezările Evanghelice. Durerea strică totul. Tulbură pacea pe care au primit-o de la Domnul. De aceea, trebuie să ne rugăm, căci a ne întrista rudele nu este creștin. Este lipsit de Dumnezeu. Cu toții ne pregătim pentru viața veșnică aici. Trebuie să fim recunoscători lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm ca Domnul să ierte păcatele aproapelui nostru și să facem fapte bune în pomenirea sufletului. Acest lucru este acceptat de Domnul. Numai El poate elibera sufletul din legăturile iadului. De aceea, mai întâi de toate, să ne rugăm lui Dumnezeu, iar

acolo unde se slujește liturghia în fiecare zi, să se roage și pentru cei plecați ai noștri.

Despre Împărăția Cerurilor

Numai cei smeriți și blânzi intră în Împărăția Cerurilor. Să nu rătăcim în gânduri și să ne uităm la ce fac alții, ci să ne uităm la ce facem noi, la ce vine de la noi - mângâiere sau condamnare, mustrare sau iubire. Este mai bine să nu știm ce fac alții, ca să nu-i condamnăm. Trebuie să fim atenți la noi înșine și la sufletul nostru. Este mai bine să practicăm Rugăciunea lui Iisus și să ne îndreptăm sufletul și viața decât să ne îngrijorăm de treburile altora și să privim în jur. Un părinte spune: „Lucrez pentru Iisus și este mai bine pentru mine să lucrez pentru El și să mă dedau gândurilor frumoase decât să lucrez pentru altul și să fiu sclavul Lui". Să nu ne închinăm la nimic. „Toate lucrurile îmi sunt cu putință, dar nu toate sunt de folos", spune Apostolul Pavel. „Nu voiesc ca nimic să mă stăpânească". Citiți ce scrie păstorul Herma în porunca a unsprezecea: „Să nu fim cu gândul împotrivit, slujind lui Dumnezeu un ceas și lui Mamona altul. Să nu fim proroci mincinoși, ci să fim adevărați proroci ai lui Dumnezeu".

Dacă avem doar gânduri bune, atunci viața noastră este bună. Gândurile noastre sunt ceea ce este viața noastră. Când păcătuim, Domnul ne părăsește și așteaptă până când ne îndreptăm, pentru ca să ne putem întoarce din nou în inimile noastre. El așteaptă întotdeauna să ne venim în fire și să ne îndreptăm, să iubim pe toată lumea, pentru că toți suntem o singură rudă a Domnului. Dobândim duhul firii bune, pentru ca mâna lui Dumnezeu să ne protejeze. Sfinții Părinți spun că omul trebuie să primească Împărăția Cerurilor în viața sa, pentru ca să simtă că Duhul Sfânt îl călăuzește. Dacă nu își dă seama că Domnul îl mântuiește și Duhul Sfânt îl călăuzește, îi va fi foarte greu după moarte. Cineva trebuie să se roage pentru el, iar Domnul îl va elibera de legăturile sufletești, pentru că duhul este legat de gânduri, iar trupul de obiectele materiale.

Sfinții Părinți spun: „Lucrează, mântuiește-te cu ajutorul lui Dumnezeu și mulți din jurul tău se vor mântui."

Despre persoană

Suntem ca o oglindă spartă, reflectând realitatea în fragmentele ei, până când puterea lui Dumnezeu adună totul și îl pune la loc, astfel încât totul să fie reflectat corect și fața lui Dumnezeu să fie văzută.

Omul este o unitate de trup, suflet și spirit. Trebuie să ne străduim să păstrăm această unitate naturală în orice mod. Toți oamenii vor să trăiască, vor să trăiască veșnic. Această aspirație a fost pusă în om de Dumnezeu, Care este

Însuși Viața veșnică. Totul depinde de modul în care omul se ocupă de această aspirație și unde o îndrumă El. Când se străduiește spre pocăință, spre curățirea de păcat și viciu, când omul este adorat, el împlinește scopul pe care Dumnezeu l-a hotărât pentru el. Altfel, omul se străduiește și el spre ceva, dar în același timp este înclinat spre idolatrie și cade în abis.

Domnul poate face cu noi orice dorește, dar ne-a dat dreptul să gândim și să alegem în dorințele noastre între bine și rău. Spiritele au căzut înainte de crearea omului, cu multe secole mai devreme. Nu toate spiritele și-au păstrat demnitatea. Omul este coroana creației. El a fost creat după tot ce a fost creat. Omul a fost creat ca stăpânitor al lumii materiale, totul i-a fost dat sub puterea sa. Lumea materială, cosmosul, se afla într-o stare complet diferită față de cea de acum. După căderea omului, decăderea a intrat în lume, a devenit grosolană. Dar această grosolanie și decădere s-au îmbrăcat din nou în frumusețe. Strămoșii noștri erau nemuritori. Nu depindeau de timp și spațiu, așa cum facem noi acum. Se mișcau precum gândurile noastre. După cădere, totul s-a schimbat.

Dumnezeu este iubire nemăsurată, El știa că toate ființele create nu își vor putea păstra puritatea și ne-a dat timp de la Crearea lumii până la Judecata de Apoi. El a dat timp ființelor raționale să-și vină în fire, să se întoarcă în îmbrățișarea Părintelui lor, să intre în bunătatea absolută și iubirea absolută. Iubirea divină este infinită, atotcuprinzătoare, iar noi suntem unilaterali și înrobiți, nu numai de ființele vii, ci și de obiectele materiale inutile. Inima noastră este înrobită de lucrurile pământești, dacă cineva ni le ia, suferă.

Numai cu Dumnezeu putem găsi unitate în iubire. Mai întâi cu Dumnezeu și numai apoi cu familia și prietenii noștri. Nu îndrăznim să fim idoli unii pentru alții, pentru că aceasta nu este voia lui Dumnezeu. Sfinții Părinți spun că nașterea noastră pe pământ a fost îngăduită de Domnul după cădere, pentru că Dumnezeu a creat totul și este Părintele a toate. Dar acest aranjament original a fost deteriorat.

Și natura noastră a fost afectată, deoarece inițial părinții noștri erau nemuritori. De îndată ce omul a căzut, a apărut moartea, lumea materială a cosmosului a fost perturbată, deoarece Adam a fost creat ca și coroana creației și conducătorul întregului univers.

În fiecare cea mai mică particulă a lumii este reprezentat întregul cosmos și forțele inteligente, mentale, de aceea se spune că omul este un mic cosmos. Trebuie să ne întoarcem în îmbrățișarea Părintelui nostru, pentru ca credința noastră să crească mai puternică, pentru ca puterile noastre să fie consolidate și atunci vom vedea Împărăția Domnului nostru.

Dar oamenii au ajuns să iubească răul mai mult decât binele. Fire decăzută! Ne este mai ușor să gândim răul decât binele! Dar când o persoană gândește răul, nu există pace sau odihnă în suflet. Cât de mare este căderea noastră! Uimitor. Înfricoșător. Nu ne putem reveni, nu putem pune nimic în ordine singuri. Habar n-avem deloc cu ce gânduri ne tiranizează spiritele decăzute. Le luăm drept ale noastre. Suntem chinuiți de invidie, răutate, ură. Aceasta este cea mai crudă tiranie dintre toate tiraniile. Sufletul nu vrea asta, dar nu se poate elibera, s-a obișnuit cu asta de la o vârstă fragedă și acum a pus rădăcini enorme, adânci. Acum toate acestea trebuie smulse din tine însuți, toate acestea trebuie transformate în iubire, atunci vei fi absolut calm și împăcat, iar acest lucru nu este ușor. Vezi ce cădere a făcut omul. O cădere teribilă.

Omul nu poate exista de unul singur fără ajutorul lui Dumnezeu. El crede că știe ceva. Cap înfierbântat. Totul i se dezvăluie în veșnicie. Misterul lui Dumnezeu este peste tot. Suntem înconjurați de mistere. Noi înșine suntem un mister imens. Nu știm ce suntem. De unde am venit? Unde mergem? Ce fel de creatură este aceasta care gândește, se mișcă și vorbește? A auzit ceva de la cineva, s-a gândit la asta și i-a venit în minte. Face ceva și nu știe cum. Există un fel de mister în el. Cum funcționează organele sale interne atât de perfect fără intervenția lui. Și strică totul doar cu gândurile sale.

În lumea spirituală, gândurile sunt clare și audibile, asemenea conversațiilor. De aceea, lucrarea asupra sufletului este mai prețioasă decât toate bogățiile acestei lumi. Dacă o persoană nu se curăță și trece în veșnicie cu trăsături de caracter rele, nu se va putea găsi lângă îngeri și sfinți. Toți, atâta timp cât avem oarecare putere în noi înșine, avem puțină încredere în Domnul. Sfinții Părinți au primit totul - atât binele, cât și răul - din mâna Domnului și s-au smerit. De îndată ce Domnul vede că sufletul este pregătit, îl umbrește cu harul Duhului Sfânt, și atunci sufletul primește libertate, pace, bucurie, mângâiere, nu mai există frică. Un astfel de suflet vede că totul suferă din cauza căderii. Oriunde se întoarce, plânge și se roagă pentru toți.

O persoană în această lume poate munci din greu, dându-și puterea pentru bunăstarea altora, dar nu pentru a-și curăța sufletul de păcat.

Poate trece prin majoritatea încercărilor, dar atașamentul său mental față de lucrurile pământești, în încercarea milei, îl va arunca în abis. Mulți pot fi mântuiți prin munca sa, de exemplu, prin construirea unei biserici pentru aducere aminte a sufletului, dar atașamentul său mental față de valorile pământești nu-i va permite să intre în lumea valorilor veșnice, pe care numai un suflet curat le poate poseda.

Nu ne putem mântui fără să luptăm cu diavolul! Pentru că suntem copiii părinților noștri, cu toate calitățile lor negative, care nu sunt atât de ușor de corectat. Inima trebuie să îndure multă suferință, iar apoi sufletul va fi eliberat. Adversarii noștri ne atacă prin intermediul oamenilor. În această confruntare, prin providența lui Dumnezeu, ne revenim la fire. Fără robie nu există pelerinaj.

Astfel, sufletul vede că tot sprijinul său aici, pe pământ, este nimic și spune: „Nu există nimeni care să mă poată înțelege”. Sufletul caută iubire neschimbătoare. Nu există nimeni pe pământ. Doar Domnul ne poate mângâia. Pe măsură ce suntem eliberați de griji, Domnul ne face să înțelegem că El este cu noi. Domnul permite adesea ca puterea vrăjmașului să ne ia prin surprindere și suntem îngroziți de ceea ce ni s-a întâmplat. Și în cele din urmă înțelegem că nu suntem nimic.

Trebuie să ne asigurăm că ceea ce gândim și ceea ce facem este plăcut Domnului. Pentru că fiecare lucrare de aici, pe pământ, este de la Dumnezeu.

Dacă L-am iubi pe Domnul din toată inima noastră, nu am păcătui niciodată, pentru că El ar fi în noi. El este puterea care arde toată necurăția, tot păcatul, astfel încât nimic altceva decât gânduri luminoase și nobile nu pot intra în inimile noastre. Dar, fiindcă suntem trupești și impuri, când vrem să arătăm iubire aproapelui nostru, patima trupească se amestecă imediat cu ea. Trebuie să separăm iubirea de patimă - să lepădăm patima, care acționează după ispita vrăjmașului, și să ne îndreptăm spre iubirea divină, care nu face nicio distincție. Această iubire nu se gândește la ale sale, este atotcuprinzătoare, iartă totul, se bucură de toate. Toată lumea este invitată la ospățul ei. Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Să ne rugăm Domnului ca să fim printre aleșii Săi, ca să nu ne abandoneze. Suntem slabi. Suntem iubitori. Nu suntem ca îngerii. Îngerii nu se lasă duși de creații, ci noi, de îndată ce vedem ceva potrivit sau corespunzător gustului nostru, vrem imediat să ni-l însușim. Și de îndată ce primim și încercăm ceea ce ne dorim, ne străduim imediat spre ceva nou. Și este imposibil să potolești acest sentiment. Și dacă noi înșine suntem atât de schimbători - acum un lucru, apoi altul, apoi un al treilea, ce așteptăm de la vecinii noștri? Asta înseamnă că trebuie să ne stabilim în ceea ce este de nezdruncinat.

Căutăm sprijin aici pe pământ, dar tot sprijinul nostru se scurge, mai devreme sau mai târziu se epuizează. Nu există nicio temelie pe pământ care să fie neschimbătoare și constantă. Numai Domnul. El este neschimbător, El este același de-a lungul veacurilor. Și oricine se încrede în El nu se va rușina.

Este o diferență cine ce își dorește și pentru ce luptă aici pe pământ. O persoană spirituală năzuiește spre spiritual, spre înălțarea la cer, o persoană fizică năzuiește spre pământ. La prima vedere, pare că nu există o mare diferență între

cineva care a crezut în ideea adevărului pământesc, a luptat pentru el și chiar și-a dat viața pentru acest adevăr și cineva care a crezut în ideea adevărului ceresc, care este irealizabil aici pe pământ. Există totuși o mare diferență. Cineva care caută adevărul pe pământ, în ciuda credinței sale înșelătoare, a decenței și a sacrificiilor, continuă să dorească lucruri păcătoase chiar și după moarte și se va găsi într-un mediu păcătos. Sufletele apropiate se caută reciproc atât aici, cât și acolo. Când găsești un suflet apropiat spiritual, rămâi cu el, pentru că este o mare bucurie să fii prieten cu oameni cu aceleași gânduri.

Dumnezeu locuiește în mod misterios în fiecare om, în fiecare ființă, în adâncul vieții, în inimă, pentru a se uni cu noi. Gândurile, voința și sentimentele noastre trebuie să fie unite, dacă nu există acord între ele, nu există pace și odihnă în sufletul nostru. Unitatea dintre gândire, voință și simțire face minuni, mută munții din loc.

Despre antrenament

Omul trebuie să studieze pentru a înțelege de ce este capabil. Școala formează mintea, dar nu și sufletul. Majoritatea teologilor noștri care predau în facultățile de teologie nu trăiesc așa cum predau și predau. Și copiilor și tinerilor trebuie să li se dea un exemplu de viață. Dar nu există exemplu și, prin urmare, situația este foarte dificilă. Școala oferă o educație mentală, intelectuală, dar nu există spiritualitate. Și copiii au nevoie de un exemplu viu, le spune mai mult decât cuvintele. Putem asculta multe învățături despre viață și spiritualitate, dar întrebarea este dacă putem aplica toate acestea în viață. Dar când vedem un exemplu viu, vedem o persoană pașnică, calmă, binevoitoare, care nu răspunde la rău, atunci vrem să devenim ca el. Poți spune mult mai multe cu viața ta decât cu cuvintele. Noi, bătrânii, suntem de vină pentru toate, pentru că le dăm un exemplu copiilor noștri. Corectează-te și vei deveni un exemplu viu. Un suflet pașnic, blând, liniștit, smerit nu se simte ofensat de tine, te compătimește, chiar dacă l-ai tratat cu cruzime. Există puțini oameni umili și blânzi pe glob, dar prin ei Dumnezeu dăruiește o binecuvântare.

Viața Părintelui Tadeu (1914-2003)

În tinerețe, când aveam 15-16 ani, am răcit rău. Am făcut pneumonie și a trebuit să merg la spital. Au trecut trei luni și jumătate de tratament, iar starea mea nu s-a îmbunătățit. Întotdeauna fusesem vegetarian, nu puteam mânca carne sau prăjeli, nici măcar lapte sau ouă, așa că pneumonia era o boală foarte dificilă pentru mine. Un consiliu de medici s-a întrunit pentru a-mi examina boala. După consultație, s-a decis să-mi prescrie o procedură specială - administrarea de pneumatorox. În acest caz, plămânul este umplut cu oxigen amestecat cu diverse medicamente. De la cei care au suferit această procedură, am auzit că a

fost foarte dificilă, chiar și cei care erau mai puternici fizic decât mine nu o tolerau bine. Apoi le-am spus medicilor: „Dacă aveți alt remediu - bine, dar dacă nu, nu sunt de acord cu această procedură.” S-au supărat pe mine: Ne veți învăța cum să vă tratăm! Mâine veți merge la secția antituberculoasă și veți fi supus primei proceduri. „Bine”, mi-am zis, „este puțin probabil să mă vedeți mâine.” Am întrebat: „Cât timp pot trăi fără acest tratament?” Un doctor mi-a răspuns: „Dacă asculți sfatul nostru, poate că te vei însănătoși, dar dacă nu, vei trăi cel mult cinci ani.” „Asta înseamnă”, m-am gândit, „că nu sunt siguri că mă voi însănătoși cu ajutorul terapiei.” M-am împăcat cu situația mea și am decis să-l slujesc lui Dumnezeu timp de acești cinci ani. Dar părinții mei nu au fost de acord cu asta.

Determinarea mea interioară nu-mi dădea pace și m-am dus la Mănăstirea Gornyak, împotriva voinței părinților mei. Am ajuns acolo seara, exact când starețul pleca din biserică după slujba de seară. M-a primit și i-am povestit despre decizia mea de a-mi dedica viața slujirii lui Dumnezeu și i-am explicat cum îmi imaginam viața monahală. Cu noi era un alt călugăr rus. Nu-mi amintesc ce i-am mai spus starețului, abia a doua zi l-am văzut pe acest călugăr ducând prosfora, vin și apă la biserică, a intrat în biserică, iar eu l-am urmat. A dus vinul, apa și prosfora la altar, iar eu am rămas la icoana tronului. Ieșind din altar, mi-a spus: „Am auzit conversația ta cu starețul seara. Nicăieri în mănăstirile noastre nu vei găsi genul de viață pe care ți-l imaginezi. Un astfel de aranjament există doar printre ruși, în Mănăstirea Milkovo. Rușii care au părăsit Valaam s-au adunat acolo.” Pe atunci, în 1924, Mănăstirea Valaam aparținea Finlandei și, fiind subordonată Patriarhiei Constantinopolului, trebuia să accepte noul calendar. Acei călugări care nu au vrut să accepte noul calendar au început să caute alt patronaj și s-au îndreptat către Biserica Sârbă, care i-a acceptat și i-a distribuit printre mănăstiri. Astfel, călugării ruși au venit la Mănăstirea Milkovo. Au stabilit acolo o regulă, conform căreia locuiau în mănăstirea de pe Valaam. „Trebuie să mergi acolo”, mi-a spus călugărul, „numai acolo vei găsi ceea ce caută sufletul tău.” „Vor vrea să mă primească?”, am întrebat. „Vor vrea.” Așa că m-am dus la Mănăstirea Milkovo. Lângă porțile mănăstirii am văzut un novice și l-am întrebat: „Este starețul aici?” „Aici.” „Poate mă vei duce la el.” Și m-a dus în spatele hambarului. Am văzut: starețul, încins în sutana și descălțându-și încălțămintea, călca în picioare lut amestecat cu pleavă. S-a uitat la mine și a spus: „Și tu vrei să te faci călugăr!” „Da”, am spus. Arhimandritul Ambrozie era un sfânt al vieții. „Bine”, a spus el, „uite, pregătesc o baie pentru frați.” O baie este o cameră închisă, cu o bancă în spatele unui cazan, cu pietre îngrămădite până la margine. Sub cazan și pietre arde un foc. Când apa fierbe și pietrele se încălzesc, un călugăr ia apă din cazan și o toarnă peste pietrele fierbinți, astfel încât întreaga cameră se umple cu abur. Am avut dificultăți cu aburul, pentru că plămânii mei erau slăbiți. A trebuit să cad pe podea, unde era mai puțin abur.

„Ia-l pe fratele tău, lasă-l să se învioreze puțin și să se odihnească în chilia lui, căci seara va fi priveghi și nu este obișnuit cu slujbele noastre lungi”, a spus părintele arhimandrit Ambrozie, iar novicele m-a dus în chilie ca să mă pot odihni. Seara, la ora șase, a început priveghiul și a durat până la unsprezece. În fiecare zi se slujea sfânta liturghie și regula completă. Lunea a venit, părintele arhimandrit m-a chemat și m-a întrebat:

– Îți place viața noastră? Vrei să rămâi cu noi?

- Ca și cum.

- Ei bine, bine, vrei să rămâi?

- Vreau.

- Am vorbit cu părintele Pavel. Tu vei merge să păzești via, iar părintele Pavel va merge la mănăstire și îi va ajuta pe frați, pentru că este un călugăr experimentat. Părintele Pavel era bosniac, un bătrân, avea deja vreo 70 de ani. În tinerețe, a plecat în America, a locuit acolo mult timp, iar când s-a întors, s-a dus la Mănăstirea Gornyak, unde s-a călugărit. A păzit via și a dormit acolo, într-o căsuță. Așa că am stat la Mănăstirea Milkovo.

Arhimandritul Ambrozie a fost un om cu o viață sfântă. În timpul revoluției, a fost împușcat în piept, i s-a deteriorat plămânul. Rana nevindecată i-a provocat tuberculoză și a murit încă de tânăr. A fost ucenic al faimoșilor bătrâni de la Optina Pustyn, l-a iubit în mod special pe Ambrozie de la Optina, care l-a tuns în monahism. Emana o dragoste extraordinară, incredibilă, neîncetat de nimic. De la bătrânii de la Optina Pustyn a primit ce e mai bun - dragostea. Și-a dedicat viața acestei iubiri atotcuprinzătoare. Era pur și simplu de neînțeles, captivând cu dragostea sa pe toți cei cu care era prieten sau chiar cu care vorbea. Nu s-a supărat niciodată pe niciun călugăr sau novice, nu a spus niciodată un singur cuvânt în semn de sfidare. A suferit mult, dar a iertat totul. Și-a pus toate grijile și problemele asupra Domnului și s-a plâns numai Lui. S-a străduit să-i inspire pe frați prin exemplul său și mulți au primit de la el darul acestei iubiri atotcuprinzătoare și detașate. Eu însumi am simțit acea dragoste inexprimabilă pe care o poseda și pe care a transmis-o fraților ca cea mai înaltă moștenire.

Când am ajuns la Mănăstirea Milkovo, prima mea ascultare a fost să păzesc strugurii. Îmi plăcea să dorm și, într-o zi, când am ațipit, au venit hoți și au furat toți strugurii. Când m-am trezit, am văzut că strugurii dispăruseră. M-am speriat și l-am așteptat cu frică pe administrator. Administratorul a venit, s-a uitat și nu mi-a spus un cuvânt. Niciun cuvânt! Strugurii fuseseră furați din vie. Și nu a spus niciun cuvânt. A doua zi a venit din nou la mine și mi-a spus: „Fomuṣka (acesta

era numele meu când eram novice), preotul m-a binecuvântat să-ți dau o nouă ascultare. Vei paște oi și capre în pajiștea de lângă Morava. Eu voi avea grijă de tine.” Și așa am devenit păstor de oi. Și din nou am stricat totul singur. Mi-au dat Cartea de Ore ca să învăț în timp ce pășteam oi și capre, iar în timp ce citeam Cartea de Ore, am ațipit din nou. Când m-am trezit, m-am uitat unde erau oile, rămăsese doar o capră bătrână. Celelalte dispăruseră undeva. M-am ridicat repede și m-am dus să mă uit. Dar ei intraseră pe câmp, sparseseră gardul într-un loc și mâncaseră toată fasolea proprietarului. Iar capra, când a văzut că alergasem la oi, s-a repezit după mine și aproape a dărâmat gardul. Proprietarul a văzut ce făcuseră oile și caprele și s-a dus la mănăstire să se plângă Părintelui Arhimandrit. Acesta i-a ordonat administratorului să despăgubească paguba și cu asta s-a terminat. Niciunul dintre frați nu mi-a spus un singur cuvânt, nimeni. A doua zi, administratorul a venit din nou și a spus: „Părintele ți-a binecuvântat o nouă ascultare. Acum vei paște vacile într-o altă pajiște.” Între timp, istoria s-a repetat. Aveam șase vaci, printre ele era o vacă bătrână care încerca să meargă la străini. În timp ce pășteam vacile, le-am numărat cu grijă pentru a nu repeta greșeala anterioară. Am luat cu mine Cartea de Oră și o citeam din când în când. Și în timp ce citeam, această vacă bătrână a reușit să scape și s-a urcat în grădinile de legume care erau lângă pajiște. În timp ce citeam, mă uitam din când în când la vaci, crezând că toate erau numărate. Dar când le-am numărat cu atenție, am văzut că această vacă bătrână dispăruse. Am fost uimit și am alergat să o caut. Am început să o caut în grădinile de legume. Era deja în a treia, roadese și călcase în picioare toată varza. Proprietarul s-a plâns din nou, iar administratorul a venit din nou. Noua mea ascultare era la trapeză și în biserică.

Și aceasta este doar o mică parte din toate ispitele pe care Părintele Arhimandrit le-a acoperit cu dragostea sa nemărginită. Și au fost multe amare și dureroase, dar Părintele Arhimandrit a răspuns doar cu dragoste. Un călugăr, care a fost odată guvernator, șef de district - și aceasta este o funcție importantă în Rusia, iubea să bea. S-a întâmplat să părăsească mănăstirea în sat și timp de săptămâni a lipsit. Și starețul a trebuit să-l caute și să-l aducă înapoi la mănăstire. Bea și bea, iar Părintele Arhimandrit nu spunea niciun cuvânt de mustrare pentru ceea ce făcea. Niciunul. Acoperea totul cu dragoste ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am văzut că a suferit și a îndurat din cauza tuturor acestora, dar nu a spus niciun cuvânt nimănui. Era întotdeauna primul care venea la biserică pentru slujbă și stătea la locul starețului. Era evident că era deprimat, dar nu spunea nimic nimănui, punea totul pe seama Domnului. Nu pedepsea niciodată pe nimeni.

Niciodată nu a gândit nimic rău despre nimeni. Nu a privit niciodată pe nimeni cu reproș, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iubea pe toți așa cum erau și se ruga lui Dumnezeu să-i lumineze. Îi învăța prin viața sa și încerca să-i călăuzească pe

toți prin exemplul său pe calea mântuirii. Părintele Arhimandrit Ambrozie a fost cu adevărat un suflet excepțional, plin de iubire și tandrețe. Păcat că boala l-a luat prea devreme din această lume.

Aici, în mănăstire, am simțit odată că iubesc totul. O bucurie minunată, de nedescris, mi-a cuprins întreaga ființă. Am simțit o pace inexprimabilă. Iubesc totul și nu mai pot fi supărat. Îmi pare rău pentru tot ce suferă. În fiecare minut pot plânge din cauza durerii și suferinței umane. Și asta a continuat până când fericitul plecat stareț Ambrozie a trecut în neființă.

Cât timp a trăit Părintele Arhimandrit Ambrozie, totul a fost bine. Dar când a murit, frații au început să se răzvrătească. Ieromonahul Luca și Părintele Teofan au scris un protocol al frăției, care a fost semnat de Părintele Antonie, Părintele Serafim, Părintele Roman și Starețul Marcu. Cu acest protocol, s-au dus la episcop și i-au spus că frăția l-a ales pe Părintele Luca ca stareț, iar episcopul l-a numit stareț. Chiar în acel moment, Episcopul Ioan de Braničevo a fost transferat în eparhia Niš, iar aici a fost numit Episcopul Veniamin, care nu avea nicio idee reală despre starea internă a frăției.

Părintele Antonie, un călugăr, acum Arhiepiscop al Bisericii Ruse din Afara Granițelor, în America, m-a întrebat: „Cine credeți că ar trebui ales ca Stareț?” Am spus: „Părintele Arhimandrit Ambrozie a spus că Părintele Isaac ar trebui să fie Stareț.” Părintele Isaac, împreună cu Părintele Arhimandrit Ambrozie, a fost novice la Optina Pustyn sub îndrumarea Starețului Ambrozie de la Optina. Optina Pustyn era o pepinieră spirituală, din care se plantau pomi tineri în toată Rusia. Părinții duhovnici care căutau refugiu acolo erau cunoscuți pentru viața lor și sfaturile pe care le dădeau copiilor lor duhovnici. Optina a apărut atunci când faimosul părinte duhovnic Paisie Velichkovsky și ucenicii săi au venit din Sfântul Munte în Moldova și au întemeiat o mănăstire după rânduielile Sfântului Munte. Când germanii au vrut să încheie o unire acolo, ucenicii Starețului Paisie, dorind să-și păstreze viața spirituală, au fost nevoiți să meargă la Optina Pustyn și să-și continue dezvoltarea spirituală acolo.

Când eu și părintele Antonie am văzut că frăția începea să se destrame și viața spirituală din Mănăstirea Milkovo se estompa, am decis să mergem la Mănăstirea Gornyak, unde stareț era părintele Serafim, tot rus, din Polonia. A venit în țara noastră pentru a studia teologia și a depus jurămintele monahale la Mănăstirea Gornyak. După ce a absolvit facultatea de teologie, a devenit stareț. M-a tuns ca monah în Gornyak. Doi ani mai târziu, mi-a oferit hirotonirea, iar după hirotonire, la cererea Patriarhului Barnaba, m-a trimis la Mănăstirea Rakovița, la școala de pictură de icoane. Acolo l-am întâlnit pe părintele Naum, cu care eram la Mănăstirea Milkovo. M-a înscris la școala de pictură de icoane. De la Mănăstirea Milkovo, a plecat la Mănăstirea Manase, de acolo Episcopul

său Veniamin, tot la cererea Patriarhului Barnaba, l-a trimis la Mănăstirea Rakovița.

În această perioadă, Patriarhul Barnaba a fost otrăvit și a fost înlocuit de Patriarhul Gabriel, care a ignorat școala de pictură a icoanelor din mănăstirea Rakovica, iar aceasta s-a destrămat rapid.

De atunci și până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, mi-am petrecut viața monahală ca stareț al Patriarhiei Pecca. Trebuie să spun că pentru mine, ca și călugăr, cel mai prețios loc este mănăstirea, pentru că aici mă pot dedica complet rugăciunii, tăcerii și, prin urmare, pot să-mi dedic tot timpul lui Dumnezeu și, astfel, sufletul se deschide mai repede harului. Dar, de fapt, ascultarea este cel mai bun mijloc de a dobândi smerenia. Trebuie să acceptăm orice loc pe care conducerea noastră ni-l numește. Pecca Patriarha avea nevoie de un ieromonah la acea vreme. Și, fiind cel mai tânăr ieromonah, Patriarhul Gabriel m-a transferat la Patriarha Pecca. Aici am fost prins de război. Noi, patru sârbi, ne-am întors la Belgrad, iar starețul, un muntenegrean, a luat banii mănăstirii și s-a dus în Muntenegru. În orașul Rugovo, albanezii l-au prins și l-au jefuit. Apoi l-au trimis înapoi la Patriarha Pecca, iar de acolo l-au condus în Albania, unde a murit. În Mănăstirea Patriarhală a mai rămas un singur călugăr, părintele Polichronie, un valaamit. Puțin mai târziu, când Iugoslavia s-a destrămat, un bătrân ieromonah, părintele Elisey, care fusese înainte în parohie, a venit la el; era din Peć și slujea în eparhia Prizrenului.

La Belgrad, am fost reținut de poliția specială și trimis la închisoare, unde se aflau deja Patriarhul Gabriel și Nikolai Jicha. Am fost acuzat de organizarea unei rebeliuni împotriva ocupației, pentru care a fost prevăzută o pedeapsă aspră. Între timp, am aflat de la un patriot sârb care lucra în poliție că urma să fiu eliberat în curând din închisoare. Și așa s-a întâmplat. Am fost eliberat și mutat la Mănăstirea Vitovnica. Aici, câteva zile mai târziu, comandantul orașului m-a chemat și mi-a cerut, în calitate de preot, să acționez sub ordinele biroului comandantului. Am refuzat, invocând faptul că nu puteam face nimic, deoarece nu aveam binecuvântarea episcopului.

Au fost vremuri grele când un singur cuvânt sau neîndeplinirea îndatoririlor oficiale puteau pune o persoană în pericol de moarte. Apoi am decis să găsesc un loc liniștit pentru rugăciune și viață spirituală. Am ajuns la Petroveț, iar apoi germanii m-au capturat pentru a doua oară. M-au pus într-o celulă cu doi negustori de tutun. Era o bancă lungă și îngustă, de doi metri și jumătate. M-am întins pe ea și m-am gândit că nu voi mai ieși niciodată viu din închisoare. Nu mai exista viață, venise sfârșitul. Doamne, Doamne. Eram disperat. Și acești doi vorbeau despre treburile lor.

Și în timp ce zăceam cu astfel de gânduri, un războinic înalt, cu o cruce de aur pe piept și o cască cu o pană pe cap, a apărut pentru o clipă în fața mea. Ține un sul în mână și se uită la mine. Apoi desface sulul și spune: „Uite, vezi o hartă!” Și arată spre nord-vestul Serbiei pe hartă. „Nu te teme, căci încă mai ai mulți de mângâiat și încurajat. Înțelegi?” spune el și se uită la mine. Și mă întreb dacă aceștia doi aud ce-mi spune. Nu am înțeles atunci că mi s-a arătat în lumea spirituală, nu vorbea așa cum vorbesc oamenii între ei, cuvintele lui răsunau mental în minte. Nu poți auzi cu urechea fizică, ci doar cu mintea. M-am uitat la negustori, încă vorbeau între ei și i-am întrebat dacă au auzit ceva. Sau poate au văzut? S-au uitat unul la altul și au răspuns că nu au văzut nimic. M-am întors din nou, dar războinicul dispăruse. Atunci am ghicit că am avut o viziune cerească, pe care Domnul mi-a trimis-o spre mângâiere și pentru a-mi vesti voia Lui în lumea aceasta. Și cât de frumos era îmbrăcat, precum arhanghelii din fresce. Nu există o persoană atât de frumoasă pe pământ, era un înger.

După eliberare, locuitorii din Peć au început să se plângă de ieromonahul Yelisey, care se afla în Pećul Patriarhal, bea mult și nu-i păsa de mănăstire. Întrucât Patriarhul Gabriel era încă în exil, a fost înlocuit de Mitropolitul Iosif. M-a chemat de la Vitovnica la Belgrad și s-a oferit să merg la Peć și să preia conducerea. Înainte de război, eram în Peć și știam că acolo conduceau comuniștii. Nu m-au plăcut, chiar și atunci mi-au spus: „Va veni vremea noastră, nu vei mai fi călugăr, îți vom face o altă slujbă”. Așa că l-am rugat pe Mitropolit să-l trimită acolo pe starețul mănăstirii Sfântului Ioanikije Dević. Acest arhimandrit a fost stareț în Vujan pe vremea lui Aleksandar Obrenović. Și, întrucât satul soției lui Aleksandar Draga nu este departe de Vujan, veneau des la mănăstire. Înainte de martiriul lor, dădeau mănăstirii o sumă suficientă pentru renovare. Au murit, iar el și-a însușit aurul și și-a cumpărat case în diverse stațiuni. Și, întrucât îl cunoșteam și știam că vrea să meargă în Kosovo, i-am sugerat Mitropolitului Iosif să-l numească stareț, iar el l-a numit stareț al Patriarhiei Pechka.

Mai târziu, când Patriarhul Gabriel s-a întors din exil, și el îl cunoștea și pe acest arhimandrit și nu-l plăcea din cauza trecutului său, l-a chemat imediat pe stareț la Belgrad și l-a întrebat: „Cine te-a numit stareț la Peči?” Iar el a răspuns: „Mitropolite Iosif”. „Nu ești potrivit pentru Patriarhie, caută-ți alt loc.” Desigur, apoi patriarhul i-a întrebat pe alți episcopi dacă exista cineva care fusese înainte în Pečiul Patriarhal. Și apoi mi-a fost sugerat, cred, de Episcopul Simeon Zloković, care mă cunoștea din Rakovica. El a spus: Tadeu din Gornyak, a fost în Pečiul Patriarhal și acum este în eparhia Braničevo. Patriarhul i-a cerut imediat Episcopului Veniamin să mă trimită urgent la Belgrad, pentru că avea nevoie de mine pentru Pečiul Patriarhal.

După ce m-am întors de la Belgrad de la Episcopul Iosif la Episcopul Beniamin, l-am rugat pe Episcop să nu mă trimită nicăieri altundeva din eparhia Braničevo. L-am rugat să mă trimită la Mănăstirea Gornjak, unde am depus jurămintele monahale, unde speram să găsesc pace și bucurie spirituală. Episcopul mi-a îndeplinit cererea și m-am alăturat frăției Mănăstirii Gornjak. Dar când Episcopul a primit un ordin de la Patriarhul Gabriel, mi-a trimis imediat, prin intermediul locțiitorului Episcopului, un ordin să mă prezint imediat în eparhie. Pe atunci, slujeam în parohia Bliznachka. Locuiam în Sigi și nu vizitam mănăstirea luni întregi, deoarece călătoria era destul de lungă. De Crăciun, am decis să slujesc la mănăstire, pentru că nu va fi nimeni în biserica Bliznachka. Când am ajuns, mi s-a transmis ordinul episcopului și m-am dus imediat la Požarovac.

Imediat ce am ajuns la tribunalul eparhial din Požarovac, Episcopul Veniamin mi-a spus: „De ce ați lipsit atât de mult timp? Patriarhul m-a întrebat deja de două ori de dumneavoastră, unde vă aflați.” Am spus: „Da, am fost la parohie și nu am știut despre rânduiala dumneavoastră până ieri. Și vă rog să nu mă lăsați să plec nicăieri în altă parte din Episcopia Braničevo.” Iar Episcopul mi-a răspuns: „Nu vreau să stric relația mea cu Patriarhul din cauza dumneavoastră.” Mi-a ștampilat o demitere canonică și a spus: „Iată o demitere canonică pentru dumneavoastră către Episcopia Belgradului. Astăzi îl voi informa pe Patriarh că v-am ordonat să vă prezentați în fața lui. Nu mai sunteți cleric al Episcopiei Braničevo și faceți ce vreți.”

Când am ajuns la patriarh, m-a trimis la Patriarhia Pechka și m-a numit acolo egumen. Am suferit mult acolo. Comuniștii, pe care i-am menționat, mi-au creat multe probleme. Oriunde au putut, au lucrat din greu pentru a complica situația. Dar, slavă Domnului, cu ajutorul lui Dumnezeu, am supraviețuit cumva tuturor acestora și, după douăzeci de ani de slujire în eparhia Belgradului, m-am întors la Braničevskaya, unde slujesc de patruzeci și opt de ani. Anii au trecut repede. Și medicii au spus că voi trăi doar cinci ani. În 1937, eu însumi așteptam sfârșitul, dar Dumnezeu a continuat. Și așa merge viața mea.

Când am venit la Mănăstirea Milkovo ca novice, mi-au dat un rozariu și m-au învățat să mă rog. Și am făcut exact așa cum mi-au arătat. M-am dedicat complet Rugăciunii lui Iisus. Mă gândeam că mai am doar cinci ani de viață și că nu-i voi irosi, ci îmi voi găsi calea către Dumnezeu. Și în scurt timp, aparent datorită devotamentului meu complet față de voia lui Dumnezeu și a aspirației sincere către Dumnezeu, Harul Divin a strălucit asupra mea, care a creat o bucurie și o pace de nedescris în sufletul meu. Îmi ascult inima și aud din interior: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.”

Voi încerca să-mi amintesc unele lucruri și evenimente din trecut și nu pot, toate gândurile sunt într-o lume de nedescris, iar întreaga mea ființă este cuprinsă de o

bucurie și o aspirație indescriptibile către Dumnezeu. Acestea sunt stările îngerilor și sfinților, starea de har complet. Numai cei care au primit har gratuit pot înțelege starea îngerilor și sfinților în Duhul Sfânt. Credeam că toți monahii, preoții și episcopii au har gratuit. Și cum s-a întâmplat... Atâția ani înainte de ziua de azi am petrecut cu monahi și preoți și am întâlnit un singur călugăr în care s-a deslușit harul gratuit. Un singur călugăr!

Printre oamenii lumești care trăiesc cu familiile lor, am întâlnit mult mai mulți oameni care au avut har gratuit. Un bosniac din Banja Luka a venit la mine, care trăiește în lume și practică Rugăciunea lui Iisus. Are un prieten de școală, un familist, are copii, un loc de muncă. Și acest prieten nu era un om atât de bisericesc, dar era o persoană foarte bună, un suflet bun. Într-o zi au început să vorbească, iar el i-a sugerat prietenului său: „De ce nu încerci Rugăciunea lui Iisus?” Prietenul s-a uitat la el surprins și a răspuns: „Dacă aș ști cum.” „Te voi învăța.” Și a început să-l învețe și i-a dat un rozariu. Nu a trecut mult timp și prietenul său a primit har gratuit și i-a transformat personalitatea și familia. Și acesta a citit Rugăciunea lui Iisus atât de mult timp și nimic... După un timp, acest prieten a venit aici la mine și mi-a spus: „Nu știu, Părinte, un fel de bucurie m-a cuprins și o pace de nedescris. Aud constant în inima mea: «Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul». Știu cum eram, la ce mă gândeam, dar acum nimic din toate acestea nu mai este în capul meu. Aveam gânduri păcătoase despre femei, puteam să mă enervez pentru orice fleac, dar acum nu știu, nu mă pot enerva. Nu mă pot gândi la nimic rău și vreau, dar nu pot. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Mă bucur doar, întreaga mea ființă a fost cuprinsă de o bucurie și o pace de nedescris. «Ai primit Har gratuit», îi spun, «și îl vei avea până când îți vei lega gândurile de o preocupare lumească. Și dacă se întâmplă asta, nu vei mai auzi rugăciunea în inima ta și atunci vei pierde pacea și bucuria din sufletul tău. „Atunci vei fi din nou chinuit de gândurile acestei lumi, peste care domnesc forțele demonice. Și dacă vrei să păstrezi acest har gratuit, trebuie să te rogi neîncetat lui Dumnezeu, pentru ca prin rugăciune să poți alunga gândurile grele și sumbre din capul tău și să păstrezi această pace și bucurie pe care le simți acum.”

Când am fost numit stareț al Mănăstirii Pokainitsa, am găsit această poziție dificilă. Mă temeam de pericolele și ispitele din partea locuitorilor care se stabiliseră în apropierea mănăstirii. Apoi, Domnul mi s-a arătat în vis și m-a avertizat. Deodată, m-am trezit în fața Lui. M-am uitat, Domnul avea un epitrahil, un omofor pe umeri și un alt epitrahil pe omofor. Am stat în fața Lui și El mi-a spus: „De ce vă luptați? Nu este ascultare în voi. Oriunde v-ar face stareț, vă rugați mereu să fiți eliberați de aceasta. Nu mai îndrăzniți să faceți asta. Să știți că fiecare ascultare care vă este dată trebuie îndeplinită cu mare dragoste, zel și devotament, fără a acorda atenție invidiei și răutății care vă înconjoară și vă

atacă.” Apoi m-a încrucișat de trei ori din cap până în picioare, a luat epitrahilul și m-a acoperit: „Aceasta este crucea pe care trebuie să o purtați.”

Poziția de egumen a fost întotdeauna dificilă pentru mine, pentru că trebuia să mă adâncesc în preocupările legate de lucrurile materiale, de frați, de oameni. Și în aceasta am irosit mereu harul gratuit pe care l-am primit când eram novice. Acest lucru a creat noi probleme în viața mea spirituală și mi-a afectat sănătatea fizică. Plămânii mi s-au vindecat, dar a apărut o nouă boală, nervii au început să cedeze. Mi-a luat mult timp până am învățat să mă relaxez. Doctorii mi-au dat antidepresive, dar nu m-au ajutat deloc. M-au sfătuit să „mă relaxez” și să devin propriul meu doctor. Și Domnul mi-a văzut nenorocirea, mi-a trimis puterea Lui și am început să mă „relaxez” din ce în ce mai mult. Dar chiar și acum, când permit ca preocupările materiale și de altă natură să predomine, este greu să mă calmez, este greu să ajung la o devoțiune completă față de voința lui Dumnezeu, atunci încep problemele cu nervii, încep tensiunea și anxietatea.

Dacă nu aș fi primit har gratuit ca novice, poziția de stareț nu mi-ar fi fost atât de dificilă. Când sunt agitat de problemele acestei lumi, îmi pierd pacea și anxietatea se instalează în mine. Devin din nou iritabil.

Odată l-am rugat pe episcop să mă trimită într-o parohie, poate că acolo mi-ar fi mai ușor, poate că mi-aș găsi liniștea acolo. Și episcopul mi-a dat o parohie - Vlashsky Dol. Dar indiferent unde ai trimite un pacient nervos, nicăieri nu se va simți bine. Acolo, în parohie, m-am simțit și mai rău. Am o fire excesiv de sensibilă, eram foarte supărat de nenorocirile și problemele enoriașilor, de păcatele lor. În scurt timp starea mea s-a înrăutățit simțitor, inima îmi bătea ca un iepure. Toată noaptea și toată ziua nu am putut trece peste asta și am decis să merg la o mănăstire ca să nu mor în parohie. Am venit la Vitovnica. Acolo unul dintre elevii mei m-a spovedit și mi-a dat o chilie ca să mă pot odihni. M-am trezit, am ascultat, slavă Domnului, s-a liniștit. Și atunci am auzit cuvintele în mintea mea: „Așadar, trebuie să te eliberezi. Nu te îngriji prea mult de lumea aceasta, ci păstrează-ți pacea și trăiește cu Dumnezeu. Lasă-o să treacă așa cum trece.”

Într-o zi din 1975, fratele Draghi a venit la mine și m-a invitat la un pelerinaj. Fratele Draghi era inginer de profesie și se ocupa de construcția unei biserici în Krnjevo, unde se afla cea mai mare comunitate de pelerinaj, și mi-a spus: „Haide, omule, și tu poți sta acolo și să vorbești.” I-am spus: „Nu merg nicăieri, nici la pelerinaj, nici la slava. Nu pot merge.” „Da, hai să mergem.” „Da, nu pot”, am spus. A plecat. Altă dată a venit cu doi sau trei. „Hai să mergem.” Am spus: „Nu pot.” A refuzat din nou. A treia oară, au venit șase oameni cu un jeep. Și de obicei mă plimb pe lângă biserică seara. „Și acum nu poți fugi de noi. Trebuie să pleci.” I-am spus fratelui Draghi: „Frate Draghi, ești membru al consiliului

eparhial, episcopul îi va aduna în curând pe membri și, când se termină ședința, îl vei întreba pe episcop. Dacă episcopul mă binecuvântează, voi merge. Altfel, tu sau altcineva mă va chema, nu voi merge. Nu merg nicăieri, nu știu să comunic cu oamenii, omule, îmi este greu, atât de greu pentru mine. Dar când se termină ședința, roagă-l pe Domnul. Dacă Domnul binecuvântează, atunci vino și ia-mă, atunci voi fi obligat să plec, pentru că Domnul a binecuvântat." Nu speram că va aranja asta. Când s-a terminat ședința, l-a întrebat pe Domnul, iar Domnul a binecuvântat. „Ei bine, acum nu mai este unde să merg", am spus. Și așa a început.

Acolo l-am întâlnit prima dată pe Episcopul Afanasi, care pe atunci era ieromonah și profesor la facultatea de teologie. Pe atunci, capul meu era încă plin de spusele Sfinților Părinți. Mă întreabă una, alta, iar eu răspund și văd că sunt mulțumiți.

Abia în 1975 s-au confirmat cuvintele îngerului pe care le-am auzit la începutul celui de-al Doilea Război Mondial într-o celulă de închisoare din Petrovac: „Încă mai aveți mulți de mângâiat și încurajat...".

Acum trebuia să vorbesc mult, iar gâtul meu, care încă nu este complet vindecat, a început să mă doară. Uneori îmi este foarte greu, abia pot sluji la liturghie. Așa merge viața... Am vrut să mă odihnesc, dar mi-am ales propria cale și trebuie să-mi port crucea. În fiecare zi vorbesc cu oamenii. Uneori este o mare tensiune. Și uneori mă odihnesc cu conversații, pentru că îmi place să vorbesc cu oamenii și despre oameni. Vă doresc toate cele bune de la Domnul și de la Preasfânta Maică, care este marea noastră ocrotitoare, patroană și mijlocitoare înaintea lui Dumnezeu. Ea se va ruga Fiului ei să ne dea puterea să fim buni, să-L slăvim aici pe pământ și în veșnicie.

Sfârșit și slavă lui Dumnezeu!

Să-i mulțumim Domnului

Învățături, exemple și sfaturi

Traducerea cărții: Otats Tadej. Îi mulțumim Domnului. Poke, try and saveti (Încearcă și salvează).

Nu există un singur moment, un singur pas, care să nu fie dat omului pentru instruire.

Putem merge unde vrem, facem ce vrem, și din nou, aceasta nu este libertate! Libertatea este acea libertate a lui Dumnezeu atunci când o persoană este eliberată de tirania gândirii.

Nu acorda prea multă importanță evenimentelor exterioare. Fii mai mult cu Domnul în adâncul inimii tale și lasă-le să plece. Fii doar bun, liniștit și blând cu toți, fără să-i bagi în seamă pe ceilalți.

Totul este gândire. Și memoria este gândire. Suntem constant în gânduri. Gândurile noastre, însă, nu sunt un secret. Sunt evidente. Se manifestă prin noi.

Înseamnă mult când există o carte de rugăciuni constantă în casă. Rugăciunea atrage harul lui Dumnezeu. Toată casa o simte. Chiar și cei ale căror inimi s-au răcit o simt. Prin urmare, trebuie să ne rugăm neîncetat.

Trebuie să iertăm totul din inimă. Pacea interioară nu poate fi păstrată atâta timp cât conștiința noastră expune ceva.

Sfinții Părinți spun: „Seamănă dragoste și vei secera dragoste. Seamănă pace și vei secera pace!” Este imposibil să dobândim pacea dacă suntem plini de invidie și răutate. Dacă nu ne eliberăm de aceste calități infernale, cum vom fi în veșnicie?

Trebuie să fim pașnici. Este mai bine să înduri o insultă decât să provoci o insultă. Dacă o îndurăm, Domnul ne va da putere și pace. Dacă nu o îndurăm, conștiința noastră nu ne va da pace. Conștiința este judecata divină.

Nu există nicio putere care să poată distruge mila Domnului. De aceea, martirii nu simțeau suferință, iar dacă simțeau, Domnul cel liniștit îi consola. Când harul Duhului Sfânt luminează sufletul, acesta nu mai simte suferință.

Atât cei slabi, cât și cei puternici, toți au nevoie de ajutor. Prin urmare, trebuie să ne exersăm constant deschiderea inimii către Dumnezeu.

Și rugăciunea este un exercițiu. Dacă repetăm constant rugăciunea, ea se transformă într-un sentiment. Sfinții Părinți au vorbit despre asta. Mulți oameni primesc har la începutul vieții lor duhovnicești, dar acesta, din cauza păcatelor noastre, se retrage mai târziu și apare din nou.

Când cineva se întoarce către Dumnezeu din inimă printr-o rugăciune mentală, se obișnuiește treptat cu ea și dobândește o bucurie și o pace care nu sunt din lumea aceasta. Și, deși o astfel de bucurie este dobândită, ea poate fi apoi

pierdută uneori. Însă o rugăciune a harului este o bucurie inexprimabilă, care nu se poate compara cu nimic din lumea aceasta.

Toți sunt chemați la sfințenie. Fiecare suflet se naște sfânt. Mare și mic, fiecare trebuie să fie sfânt, pentru că viața este energie divină care își are originea în Dumnezeu, Izvorul vieții. De aceea, toată lumea o primește, atât îngerii, cât și oamenii. Această energie este mereu cu noi. Și Dumnezeu este singurul Dătător de viață.

Este necesar să treci prin necazuri, diverse dificultăți ale vieții, aceasta este o școală a vieții, depășind fiecare necaz cu pace și liniște.

Viața este dureroasă pentru că nervii sunt puternic supraîncărcați, iar noi nu am învățat să ne relaxăm, trebuie să ne relaxăm mental. Când ne relaxăm mental, și corpul se odihnește. Spiritul, cu ajutorul sistemului nervos, intră în contact cu lumea fizică. Acordă atenție lumii din inimă, lasă să fie liniște, pace și relaxează-te. Dacă nu te poți ruga, fii liniștit, nu avea gânduri, lasă-o în seama Domnului, El o va aranja mai bine decât noi.

Există multă lumină depresivă în lumea de astăzi, aceștia sunt oameni care își pierd credința. O persoană se supraîncarcă cu gânduri de care nu are nevoie. Nu poate face nimic, ci se poate gândi doar la bine, dar nu poate face din nou bine fără Dumnezeu, binele se poate face doar prin energie Divină, deoarece numai Dumnezeu este bun. Slavă lui Dumnezeu - El este omniprezent și îi ajută pe toți, atât pe cei slabi, cât și pe cei puternici.

Toată lumea are nevoie de ajutor. Când ești copleșit de tristețe, nu ar trebui să-ți faci prea multe griji, nici să fii neliniștit. Ce se va întâmpla cu noi, cum va fi? Dacă ne-am gândi la asta, nu am avea pace. Dumnezeu își face griji.

Cum va fi voia lui Dumnezeu, așa va fi, nu are rost să te gândești. Dacă ești ocupat cu gânduri bune, vei avea pace. Dacă te gândești „asta va fi, aia va fi”, atunci îți strici starea de spirit, nu ai nici pace, nici liniște.

Ne saturăm de necazurile zilnice, pentru că nu știu cât de sănătos este un om fizic, până la urmă, are neajunsuri. Nicio creatură nu este perfectă, cu Dumnezeu putem fi perfecți, dar fără El nu putem. Dar, din moment ce El este Iubire, atunci când ne întoarcem către El cu inima noastră, ne ajută imediat.

Depresia este o combinație de gânduri. O persoană combină un lucru, altul și apoi se întâmplă un al treilea lucru. Se gândește, se va întâmpla asta, se va întâmpla aia, dar în realitate, nu se va întâmpla nimic. El doar complică lucrurile, îi strică starea de spirit, cineva este de vină pentru el acum că este într-o

dispoziție proastă. A întâlnit pe cineva și i-a stricat starea de spirit. Nu el, ci el însuși este de vină. Fiecare își poartă propria povară. Ajungi la cei mai apropiați, la cei mai apropiați, dar dintr-un anumit motiv nu ești în dispoziție, nimic nu merge bine pentru tine și aduci această dispoziție a ta acasă, la cei mai apropiați oameni și le strici starea de spirit. O transferi rudelor tale, iar după aceea altcineva este de vină. Tu însuți ești de vină, tu însuți ți-ai stricat starea de spirit și a tuturor celor din jurul tău. Ești așa, gândurile tale radiază prin tine, puterea mentală merge, toată lumea acceptă ceea ce porți, de aceea oamenii spun că ar fi mai bine să nu intri în casă, ca și cum mi-ar aduce flăcări, mi-ar da foc la casă. Niciodată în dispoziție, niciodată liniștit. Niciodată nu-și poartă problemele cu el.

Viața spirituală este o viață inteligentă și gânditoare. De aceea, trebuie să fim atenți la ceea ce roiește în noi și să ne rugăm zi și noapte Domnului să ne izbăvească de orice rău, să ne curețe și să ne dea putere să alungăm afluxul duhului răutății. Dacă acceptăm acest lucru și suntem de acord cu ceva, va începe imediat o luptă, vom combate un lucru, iar ei vor oferi un al doilea, un al treilea, un al patrulea... Și nu vom avea pace, nici odihnă. Atunci să ne întoarcem către Domnul cu inima și cu mintea noastră: „Doamne, iată, nu am putere, nu am învățat în tinerețe, am îmbătrânit în rău, răul a îmbătrânit cu mine și acum este nevoie de multă muncă pentru a le arunca pe toate acestea și a le eradica din mine. Dar Tu ești puternic și puternic, învață-mă să fiu bun la suflet, simplu, blând și smerit. Răsplătește-mă cu calitățile Tale Dumnezeiești, așa cum Îi răsplătești pe Îngerii și Sfinții Tăi.”

Nu avem pace dacă ne certăm psihic cu părinții noștri. Spiritele răului ne urmăresc cu orice preț ca să păcătuim împotriva părinților noștri. Ele dobândesc putere asupra noastră atâta timp cât credem că altcineva este de vină. Mulți își dau seama de acest lucru și își corectează gândurile. Subliniez întotdeauna acest lucru - unii sunt de acord, în timp ce alții sunt prea mândri. Ceea ce dăm, aceea primim înapoi.

Iubește lucrurile mărunte și străduiește-te să obții ceea ce este modest și simplu. Și când sufletul se maturizează, Dumnezeu îi va da pace interioară. Domnul pur și simplu se uită la tine acum și Îi place că îți este dor de lumea Lui. Până când sufletul nu se maturizează pentru Domnul, El îi va oferi doar ocazional o viziune că El este omniprezent și umple totul, întreaga lume, toată creația. Atunci sufletul devine atât de bucuros. Atunci are totul. Dar apoi Domnul Se ascunde din nou de noi, astfel încât tânjim după El și Îl căutăm din toată inima.

Cea mai mare dovadă că sufletul uman are o putere enormă este capacitatea unui individ de a observa fenomene inaccesibile ochiului vizibil. În fiecare persoană există un astfel de ecran, să-l numim, invizibil. În măsura în care o persoană este eliberată de grijile acestei lumi, în consecință, ecranul său mental,

datorită inocenței sale, ar fi pur, iar alegerile sale de viață ar fi mult dincolo de lumea vizibilă. În acest caz, nu am avea nevoie nici de televizor, nici de telefon, pentru că, așa cum am spus, avem toate acestea în noi înșine.

Domnul ne-a arătat ce ar trebui să fim: smeriți, ascultători, supuși voinței lui Dumnezeu. Dar noi vrem să rânduim totul după gândirea noastră. Ne chinuim, vom fi epuizați și - nu am făcut nimic! Această lume nu va fi așa cum credem noi. Și „stăpânul Eu" se înfurie atunci foarte tare că totul nu este așa cum crede el. Dar cel care s-a smerit nu se gândește la sine, că este cineva, știind că nu este nimic, că este corupție. Dacă Domnul nu ne-ar proteja, dacă nu ne-ar ține, atunci nu am fi nimic din noi!

Când vrei să te rogi pentru cineva, trebuie să știi ce poartă, pentru că tu îi vei lua povara. Trebuie să te uiți bine ca să știi ce povară poartă acea persoană și cât poți purta. Dacă vrei să te rogi după aceea, pregătește-ți bine spatele.

Când dorește binele cuiva, o persoană trebuie să privească cu atenție și să se gândească la ce se află în aspirația sa, pentru ca răul să nu decurgă din aspirația sa în loc de bine. Astfel, dorindu-și binele, o persoană poate suferi mult dacă nu a atins un anumit nivel de dezvoltare spirituală.

Succesul spiritual și orice alt succes constă în depășirea provocărilor și dificultăților. Oamenii care ne „iritează" în mod special sau față de care avem o rezistență internă au adesea ceva care este personal în noi, dar pe care nu îl recunoaștem în noi înșine. Așadar, de fapt, nu ei ne irită, ci „ceea" care este în ei creează anxietate și rezistență în noi.

Hristos ne-a poruncit să ne iubim aproapele și chiar dușmanii. De ce este atât de dificil? Pentru că nu ne-am curățat de invidie, mândrie, lăcomie și dorința de a poseda o altă persoană. Și, ca atare, ne condamnăm și ne disprețuim pe noi înșine și nu avem iubire în noi înșine. Cum putem atunci să avem iubire pentru ceilalți?

Domnul iubește faptele bune pe care le facem. Pomenile și tot ceea ce facem pentru mântuirea noastră, pentru folosul aproapelui nostru și al Sfintei Biserici, toate acestea sunt bune și dragi Domnului. Dar cea mai dragă și mai prețioasă Domnului este dragostea bună la suflet, simplă, copilărească, care ne leagă atât de mult de inima Lui. Aceasta este cea mai dragă Domnului, aceasta este ceea ce El cere de la noi. Și fiecare suflet poate face asta. Bogații și săracii, bătrânii și tinerii.

Întreaga natură este misterioasă, de la plante la păsări și oameni, pentru că Dumnezeu este prezent în toate. El ridică puțin cortina misterului doar pentru cei

care Îl iubesc cu adevărat, iar acesta este cel mai adesea o persoană cu inimă curată. Dumnezeu este o energie de neînțeles, iar omul poartă în sine o energie de neînțeles. Când ambele energii sunt în armonie, ce paradis este deja aici pe pământ, ce bucurie și iubire atotcuprinzătoare!

Domnul nu vrea să ne îndeplinească fiecare rugăciune, pentru că dacă am primi întotdeauna când am cere, cine ne-ar putea convinge că există pe pământ cineva mai înțelept și mai deștept decât noi și de la cine ar accepta un astfel de om sfaturi? Domnul ne descoperă uneori în gândurile noastre răspunsul la diverse întrebări și secrete, iar alteori Se ascunde pentru ca noi să ne îndreptăm spre oameni pentru sfaturi și astfel să ne smerim.

Iubirea, bucuria și pacea sunt daruri divine, trăsături divine. Luate separat, ele pot face minuni. Iubirea unește totul într-unul; pacea radiază dintr-o persoană în același fel, dăruiește liniște; bucuria ridică povara de pe sufletul omenesc: când un suflet vesel se apropie de unul trist și îi spune câteva cuvinte blânde, liniștite, este ca și cum i se ivește zorii. Așadar, separat, iubirea, pacea și bucuria fac minuni și, unite, pot comanda tot ce este în jur. Când sunt unite și stabilite în inimă, oriunde își îndreaptă un astfel de suflet gândurile, îi apare pacea, căci pacea radiază din el. Sfinții Părinți spun că munții pot fi mutați. Atunci au loc vindecări. Domnul, de exemplu, a arătat cum și a spus că vom face acest lucru prin puterea Sa divină. Vor fi astfel de semne: ne vom pune mâinile peste bolnavi și ei se vor vindeca. Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

Viața aici pe pământ este o luptă fizică și mentală continuă. Războiul este în primul rând mental, iar atunci când nu ne putem descurca cu gândurile noastre, atunci ne reglam conturile între noi. Ne aflăm într-o astfel de stare pe pământ și credem că luptăm pentru credință. Noi, ca indivizi, nu putem face nimic pentru credință, dar numai dacă ne unim ca unul singur, atunci devenim o forță și o putere. Trebuie să luptăm, pentru că suntem copiii unor părinți căzuți, iar dușmanii noștri, forțele mentale, ne conduc constant în rătăcire. Vrăjmașul învață un copil mic să se opună părinților săi. Vrăjmașul știe bine că, dacă se opune părinților săi ca și copil, îi va fi ușor să-i controleze pe tot parcursul vieții sale și va deveni al lui.

Există oameni blânzi, amabili și buni din naștere. Aceasta este răsplata lor de la Dumnezeu. Există mult mai mulți oameni agili și încăpățânați în lume, care trebuie să treacă prin multe necazuri, dar care, cu fiecare victorie pe care o obțin asupra răului din ei înșiși, primesc bucurie ca o răsplată minunată de la Dumnezeu.

Să ne amintim cuvintele Mântuitorului către apostolii uimiți: „Credința lui l-a ajutat!” Omul este doar un instrument în mâinile Domnului. Dacă omul se unește

cu sentimentele sale, cu inima sa, cu Izvorul vieții, atunci devine clar că energia Divină are putere, iar dacă este așa, atunci forțele malefice nu pot locui în trupul omului mult timp. Cu alte cuvinte, ele pot locui într-un credincios un anumit timp doar dacă acesta le permite prezența. Dar tocmai în acel moment în care credința sa devine de nezdruncinat, de la un singur cuvânt pe care Domnul Dumnezeu îl rostește, acele forțe sunt nevoite să-l părăsească imediat pe credincios.

Ne enervăm fie pentru că dorințele noastre nu sunt îndeplinite, fie pentru că ne înălțăm deasupra celui pe care suntem supărați. Dacă încetăm să ne mai punem ca judecători în fața oamenilor și ne considerăm deasupra celorlalți, ca pe cineva mai demn, nu va exista furie. Exact la fel este și cu grijile noastre. Gândurile neliniștite provoacă o stare haotică la ceilalți oameni cu care intrăm în contact. Trebuie să învățăm să ne controlăm gândurile, să le aducem ordine. Atunci gândurile neliniștite ale altor oameni nu ne vor putea face niciun rău. Trebuie să învățăm să fim nepretențioși și simpli, asemenea lui Hristos. Când vom merge undeva și vom vizita pe cineva și ne gândim dinainte că l-am putea deranja, atunci vizita noastră nu va ieși așa cum ar trebui, deoarece venim deja cu gânduri de nedumerire, care vor avea un efect negativ asupra celui la care mergem.

Omul se schimbă încontinuu, se perfecționează fie în bine, fie în rău, se schimbă încontinuu. Când știm că nimic nu este constant până la Judecata de Apoi, atunci să încercăm să nu ne mâniem. Până când nu vom învăța să fim smeriți, va trebui să îndurăm mult mai multe dureri ale inimii, deoarece acum Domnul permite spiritelor căzute să ne înțepe constant sub coasta stângă, ca să putem vedea câtă duhoare este acolo. Strigăm după ajutor, dar apoi spunem: m-a rănit chiar în inimă și nu-l pot ierta. Cum să nu-l ierți, când ești exact la fel și ai mâniat pe mulți, învață să fii împăcat acum. Și până când nu vom îndura dureri ale inimii, nu vom învăța să fim smeriți.

Mândria este un mare viciu uman. Și cum se dezvăluie la o persoană? Prin insultarea celorlalți și reacția noastră la insultele lor. De fiecare dată când ne simțim răniți, insultați, când cineva ne-a spus sau ne-a făcut ceva ce nu ne place, indiferent dacă acea persoană are sau nu dreptate, suntem în puterea mândriei.

Sufletele smerite și blânde sunt iubite de Dumnezeu. Nu se supără când le jignești, sunt pline de bunătate, pline de pace. De aceea, trebuie să muncim din greu și, prin însăși viața noastră, de fapt, să arătăm un exemplu aproapelui nostru, astfel încât să ne vadă și să devină blânzi, pașnici, buni, blânzi, smeriți. Duhurile de sub cer își fac lucrarea, caută să întoarcă fiecare suflet la rău, acesta este scopul lor. Și oamenii trebuie să se gândească la ce fel de viață să ducă aici pe pământ, deoarece cu astfel de trăsături de caracter trecem din această viață

la viața veșnică. Trăsăturile noastre de caracter ar trebui să fie trăsăturile de caracter ale Îngerilor și Sfinților. Este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu să ne transformăm și să fim buni. Domnul ne dă ceea ce avem nevoie, El se gândește la noi și la fiecare suflet.

Inima este rece când este distrată. Sufletul nu este acasă, rătăcește. Când este acasă, atunci încălzește inima.

Domnul privește în adâncul inimii, ce dorește ea în adâncul ei și spre ce tinde. Și dacă sufletul nu poate veni la sine, Domnul va curăți totul din nou la timpul potrivit și îl va atrage, astfel încât sufletul să vină la sine, la centru, și atunci sufletul se va smeri. Dar dacă în adâncul inimii există ceva care nu este curățit, ceva care ne apasă spre această lumină și ne leagă de ea, atunci rătăcirea noastră va fi lungă și vom avea multe chinuri și greutăți. Noi, cei evlavioși, vom avea mai multe decât cei care nu sunt. Pentru că ei nu au acea durere interioară, nu se gândesc la veșnicie, totul este din această lumină pentru ei: să se bucure, să mănânce, să bea... Acesta este obiectivul lor, dar noi suntem izolați, vrem să fim cu Domnul. Cu toate acestea, nu ne-am curățit circumstanțele materiale pământești, cu care inima noastră are multe legături și este în robie.

Este necesar să alungăm planurile și dorințele pământești din inimă, numai atunci putem iubi sincer aproapele nostru împreună cu Domnul. Altfel, dragostea noastră pentru această lume se va lipi când de un lucru, când de altul, și toate acestea sunt trecătoare, nu există nimic din asta. Și această trecătoare ne bate, ne bate constant. Nu acceptăm viața cu înțelegere, ci superficial.

Viața este peste tot, rasa umană este conectată peste tot, conectată între ea prin energie, dar oamenii nu pot observa și înțelege acest lucru, nu putem înțelege deloc că viața noastră este în vecinii noștri.

Fiecare ființă umană este un dar de la Dumnezeu, un templu al lui Dumnezeu. Și cine din lume dă cuiva dreptul de a lua decizia de a lua viața unei persoane, chiar și a unui criminal?

Mai ales acum trebuie să ne întoarcem către Domnul din inimă pentru binele nostru, pentru binele patriei noastre și pentru binele întregii lumi, pentru că dacă suntem ocupați cu gânduri bune, dorințe bune, atunci vom găsi acestea în veșnicie. Pentru că aceste gânduri, care ne sunt bune aici, ne vor da pace în veșnicie. Dacă suntem ocupați cu alte gânduri, rele, pline de invidie și răutate, când vom trece în veșnicie, vom vedea că am pierdut timpul, am ratat timpul, am fi putut să ne îndreptăm, dar nu ne-am îndreptat, și atunci va veni remușcarea din cauza timpului pierdut. Cine ne va elibera de aceasta în veșnicie? Numai Dumnezeu poate elibera o persoană de aceste gânduri negative, dar va exista

oare cineva pe pământ care să ne pomenească, care să se roage Domnului să ne elibereze de aceste legături mentale negative pe care le-am adunat aici pe pământ, nu ne-am eliberat de ele dinainte? Pacea și bucuria sunt cele mai mari bogății ale acestei lumi și ale celei viitoare.

De îndată ce avem chiar și un singur gând care nu este bazat pe iubire, trebuie să știm că am fost influențați de duhurile răului. Acceptând gândul răului, îl acceptăm pe inamicul însuși în trup. Duhurilor invizibile, le dăm un trup, astfel încât să devină vizibile.

Spiritele răului sunt atente la faptul dacă o persoană acordă atenție viselor. Dacă o persoană acordă atenție viselor (ele știu din acțiunile sale ce poate face și ce probleme poate crea cuiva), o lasă să vadă astfel de evenimente, iar atunci persoana devine un visător. Incapabil de viață, așteptând constant visele pentru a vedea ce se va întâmpla.

Minciunile, insultele sau calomniile la adresa personalității tale facilitează provocarea de suferințe spirituale de către dușmanul tău doar dacă răspunzi, adică accepți contactul cu spiritele rele. Dacă nu acceptăm aceste contacte, se întâmplă ceva neobișnuit. Exact aceleași calomnii și insulte, în loc să ajungă la cel căruia îi sunt îndreptate, se întorc ca un bumerang chiar asupra calomniatorului și îi dăunează întregii ființe.

Motivul originii răului și de ce cei drepți suferă, iar păcătoșii se bucură, mintea oamenilor nu o poate înțelege, iar acest lucru apasă asupra conștiinței.

Întreaga civilizație de astăzi are ca scop distragerea atenției omului, în special a tânărului, de la sine însuși, de la privirea spre interior, spre inima sa, spre adevăratele sale valori. Cultura materială îl distrage pe om de la o astfel de perspectivă, oferindu-i neîncetate distracții și preocupări exterioare. Astfel, valorile spirituale se ofilesc.

Și că ne urâm unul pe altul, nu merită, suntem conectați. Devine clar că dacă urăști pe altul, îți strici starea de spirit, te simți și mai rău, iar cel pe care îl urăști, este într-o dispoziție bună. Îmbunătățește starea de spirit a amândurora, va veni la tine cu dragoste, iar tu ești surprins: cum se face, el este cel mai mare dușman al meu. Și se comportă ca și cum nu ai crede nimic rău despre el. El devine profesorul tău, înveți bunătate de la el. El vede că nu este niciun beneficiu în a gândi rău, ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, a aruncat gândurile negative, le-a acceptat pe cele pozitive. Cel cu care te-ai certat, cu care nu ai vorbit, vine la tine. Ești surprins: cum se face că cel mai mare dușman mi se pare. Crezi că este un dușman, dar, de fapt, este un prieten.

Interesele noastre ne leagă de multe lucruri în viață. Uneori primul plan, alteori al doilea și așa mai departe. Credem că până nu plănuim ceva, nu vom realiza nimic. Trebuie să lucrăm conform conștiinței noastre, dar nu în grabă, pentru că în grabă inamicul ne doboară. În grabă nu acordăm atenție părților, fie că jignim pe cineva, fie că încălcăm interesele vecinilor noștri. Astfel păcătuim în detrimentul vieții noastre și împotriva vecinilor noștri.

Oamenii sunt nestatornici ca vântul. Azi pentru tine, mâine împotriva ta. Cine poate opri vântul și cine poate mulțumi lumea? Dacă încerci să faci ce vrea aproapele tău, cu siguranță îți vei crea probleme.

Evanghelia spune: Înțelepciunea, iartă. Să nu fim nimic înaintea luminii, ca înaintea lui Dumnezeu să fim ceva. Adevărul este veșnic, iar pe cine ține de adevăr, adevărul îl va ocroti în viața sa, precum Însuși Domnul a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”.

Să fim sinceri față de Domnul, ca și față de noi înșine. Așa cum nu ne putem nega pe noi înșine, așa și Domnul nu ne poate nega, deoarece suntem creațiile Sale. Să ne rugăm Domnului cel puțin la fel de mult cât se roagă oamenii pentru noi și să le facem bine lor și să le facem bine altora, la fel de mult cât vrem ca ei să ne facă bine nouă. Să nu ne atașăm de pământ, ci să ne atașăm de Cer. Pământul rămâne, și Cerul dăinuie pentru totdeauna, și viața veșnică, care nu trece. Fiecare trebuie să fie transformat în duh.

Suntem un aparat de gândire incredibil de precis. Din această cauză, gândurile noastre afectează nu doar sistemul nervos al creaturilor inteligente, ci și lumea animală și vegetală. Toată lumea așteaptă atenție și iubire de la noi. Și asta e cel mai puțin, asta e muncă, pentru că nu înțelegem că gândurile noastre sunt o forță uriașă. Este nevoie doar de puțină prudență pentru a vedea dacă vecinii îți trimit gânduri pline de bunătate, sau de altele. De aceea trebuie să fii în rugăciune.

Credința puternică într-o persoană cheamă inevitabil și cere rugăciunea. Rugăciunea puternică și de lungă durată va da cu siguranță naștere iubirii. Iar scopul vieții umane nu este altul decât să-și curețe inima, astfel încât să înceapă să cânte de bucurie. Rugăciunea inimii duce la o astfel de bucurie a inimii. Și nimic nu este greu pentru o persoană bucuroasă, pentru că este plină de iubire.

Cei buni la suflet, simpli la minte și neîmpovărați de grijile acestei lumi primesc repede focul divin pentru rugăciunea neîncetată.

Cel mai mic fir de praf împiedică vederea, așa cum cea mai mică grijă împiedică rugăciunea. Rugăciunea necesită o viață absolut lipsită de griji. Când o persoană

se antrenează să facă tot ce face din inimă, să o facă cu bună dispoziție, atunci persoana respectivă va fi rugătoare, iar munca îi va merge bine.

Cei smeriți și blânzi li se dezvăluie secretele a tot ceea ce ne înconjoară, pe care le înțelege mult mai profund decât cei care au studiat înțelepciunea acestei lumi ani de zile.

Atenția trebuie să fie înaintea rugăciunii, să fim de veghe și să fim atenți. Dacă ne rugăm fără atenție, atunci nu ne rugăm nici cu adevărat, nici în spirit. Când atenția este prezentă, știm ce căutăm și de ce ne rugăm, ne concentrăm atenția asupra cuvintelor pe care le rostim. Când cerem unei persoane să facă ceva pentru noi și știm că este capabilă să o facă pentru noi, ne îndreptăm, ca să spunem așa, cu toată ființa noastră și o implorăm: fă asta și aia pentru mine, știu că Tu ești capabilă să o faci pentru mine. Aceasta înseamnă că suntem complet încrezători și îl implorăm. Dar ne rugăm adesea fără atenție, de dragul ordinii, și credem că ne-am rugat, dar în esență nu am fost prezenți la rugăciune, ci ne gândeam la altceva.

Să nu uităm niciodată că tot ce putem face pentru noi înșine pentru a fi mântuiți și a intra în Împărăția lui Dumnezeu a fost făcut aici, pe pământ. De îndată ce trecem dincolo, nu ne mai putem ajuta singuri în niciun fel de „cealaltă parte”. Atunci doar rugăciunile celor vii pentru noi vor ajuta. Prin urmare, trebuie să ne amintim neîncetat de morții noștri și să ne rugăm pentru ei, pentru că Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre sincere pentru morți, iar ei îi ajută.

Doar bunătatea și iubirea salvează o persoană și întreaga lume. Violența nu va realiza niciodată nimic. Forța poate provoca doar rezistență și răutate. Nu este oare la fel într-o familie, într-un grup mare și într-un stat?

Un exemplu de viață evlavioasă confirmă cunoștințele teoretice și le oferă o confirmare practică. Acesta este cazul nu numai cu știința despre Dumnezeu, ci și cu alte științe. Fiecare cunoaștere pe care o persoană o descoperă prin știință este un dar de la Dumnezeu pentru oameni și dezvăluie prezența lui Dumnezeu în această lume. Cu totul altceva este aplicarea practică a acestei conștiințe acordate. Depinde de viața noastră - conform lui Dumnezeu sau împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, ea poate fi folosită în beneficiul sau în răul umanității. Nicio cunoaștere la care a ajuns știința umană nu a fost acordată de Dumnezeu spre rău, ci a acordat-o pe fiecare spre bine și numai spre bine. Doar liberul arbitru corupt al omului, care a pierdut frica de Dumnezeu, a transformat binele pe care Dumnezeu l-a acordat oamenilor în rău, din cauza căruia suferim și suntem chinuiți în această lume.

Este necesar să trecem prin necazuri, prin diverse greutăți ale vieții, aceasta este o școală a vieții, depășind fiecare necaz cu pace și liniște. Dacă suntem sănătoși fizic, dar împovărați de gândurile noastre, de grijile noastre, de slăbiciunile noastre, iar vecinii noștri ni se plâng de slăbiciunile lor, iar noi participăm la problemele lor, dacă nu știm să ne relaxăm, atunci înseamnă că nu știm să transmitem mai departe slăbiciunile noastre, slăbiciunile noastre și slăbiciunile vecinilor noștri. Nu am învățat să le transmitem Domnului. Atunci purtăm această mare povară, iar sistemul nostru nervos devine uneori insuportabil, devenim nervoși. Nu ne putem suporta pe noi înșine sau pe vecinii noștri. Și atunci, desigur, atât în societate, cât și în familie va fi o viață dureroasă, și la locul de muncă, peste tot. Suntem un popor mic, dar niciun dușman nu ne-ar putea învinge, datorită unanimității noastre pe calea lui Dumnezeu. Pentru că atunci va exista energie divină în noi, și aceasta este energia divină unită a multor oameni. Și aceasta, omule, este puterea! O mie fug de unul singur. Și există dizarmonie, cu dușmanul. Dar arată asta, cui îi vei spune asta, când fratele nu poate suporta pe frate... Iată ce înseamnă: cu un număr mic poți învinge un dușman mult mai mare și mai puternic.

Gândurile noastre sunt o forță și o putere uriașe. Oamenii nu se gândesc la asta. Totul se întâmplă, atât binele, cât și răul, din gânduri. Pe oamenii care s-au ridicat împotriva noastră, Dumnezeu i-a îngăduit. Pentru că nimic nu se întâmplă, nici pe pământ, nici în cer, în timpul veșniciei, fără Providență și fără permisiunea lui Dumnezeu. Pentru toate necazurile, noi înșine suntem cei mai de vină.

Suferim pentru că gândurile noastre sunt rele și dorințele noastre sunt rele. Noi înșine provocăm suferință, pentru că poporul nostru nu are pocăință. Cei pioși nu au pocăință și nici nu-i pomenim pe cei care nu sunt pioși. Cincizeci de ani de comunism au făcut mult mai mult rău decât cinci sute de ani sub turci. Atât de mulți oameni s-au îndepărtat de Dumnezeu, de om. Și aceste gânduri rele și dorințe rele ale noastre au risipit armonia lumii, pur și simplu au rupt-o și au dat naștere la roade rele și grele. Și noi înșine suntem de vină pentru toate acestea. Culegem roadele gândurilor și dorințelor noastre...

Într-o familie cu mulți membri, este suficient ca o singură persoană să fie nemulțumită - nu este necesar să arate nemulțumire față de nimic, este suficient să înceapă să se gândească la cum este nedreptățit și cum este tratat nepoliticos, iar pacea din această familie este stricată - și o strică el cu gândurile sale. Și toată lumea este nemulțumită, dar nu știe de ce.

Fă fiecare treabă ca și cum ar fi treaba lui Dumnezeu, pentru că lucrezi pentru Dumnezeu, nu pentru tine însuți. Fă-o cu dragoste și atenție, dedică-ți întreaga ființă lucrării și abia apoi fă treaba cum trebuie. Toți cei care te împiedică în

lucrarea ta nu sunt dușmanii tăi, ci învățătorii tăi. Ei te incită la gelozie. Este imposibil să avansezi în ispită fără ispite care vin la noi de la așa-zisul dușman.

Înainte de Războiul Balcanic, sârbii încă țineau mătănii ortodoxe în mâini și se rugau lui Dumnezeu. Din acel moment și până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, tot mai puține astfel de mătănii se aflau în mâinile poporului sârb și tot mai puțini dintre ei știau să le folosească. Astăzi, poporul ortodox sârb nu mai poate fi distins; unii dintre oamenii săi par să fi venit din iad.

Sufletul care s-a predat voinței lui Dumnezeu nu se teme de nimic, nici de amenințări, nici de nimic. Spune despre tot ce i se întâmplă că Dumnezeu a vrut așa. Dacă i se întâmplă o boală, gândește: „Dumnezeu mi-a trimis-o pentru un folos, altfel Dumnezeu nu mi-ar fi trimis-o.” Astfel se menține pacea în suflet și în trup.

Când suntem împovărați, trebuie să învățăm să ne descărcăm de noi înșine, să ne îndreptăm imediat către Domnul, pentru a-I putea încredința Lui atât grijile noastre, cât și grijile aproapelui nostru.

Predica nu ar trebui să vină din minte, ci din inimă. Numai ceea ce vine din inimă atinge o altă inimă. Niciodată să nu atacați, niciodată să nu vă opuneți nimănui. Dacă un predicator trebuie să-i îndepărteze pe oameni de vreun rău, să o facă cu blândețe, smerenie, cu mare frică de Dumnezeu, să fie un exemplu pentru alții.

Raiul și iadul sunt stări mentale reale.

Trebuie să fim pregătiți pentru Sfânta Împărtășanie. Fie că suntem pregătiți, inima și sufletul nostru simt acest lucru. Și să ne unim cu Domnul, deoarece suntem de felul Lui, nu numai spiritual, ci și în trupul nostru suntem de felul Lui. El a luat asupra Sa omul întreg, totul de la noi, toate grijile, greutățile, necazurile, suferințele, durerile noastre, El poartă totul. El este singurul care poate purta totul, deoarece noi nu suntem capabili să ne purtăm propriile poveri și de aceea El vrea să ne apropiem de El cu inimile, cu sentimentele, cu toată ființa noastră și să nu ne îndepărtăm niciodată de dragostea Lui.

Domnul a dat tuturor liber arbitru. Adesea încălcăm liberul arbitru, la fel de natural cum luăm hrană fizică. Toată lumea are liber arbitru. Unii sunt moderați, alții nu. Cei care sunt moderați în mâncare sunt mai sănătoși și trăiesc mai mult. În același fel, spiritual, unii folosesc corect gânduri pașnice, liniștite, amabile, blânde. Alții, care nu sunt pașnici, văd că nu sunt bine, dar rămân din nou pe aceeași cale.

O persoană smerită este dreaptă cu toți oamenii, dar strictă cu sine însuși, deoarece este periculos să fii strict cu ceilalți.

Vă îndemn în numele Domnului nostru Iisus Hristos, fiți sârguincioși cu privire la viața și mântuirea voastră și nu îngăduiți ca acest timp, nici măcar o clipă, să vă ia veșnicia, care nu are sfârșit, nici ca acest trup de pământ să vă despartă de Împărăția Luminii, care nu are sfârșit și care nu poate fi descrisă.

Creăm armonie sau dizarmonie în familie, depinde de gândurile noastre. Dacă proprietarul casei este împovărat de multe griji și gânduri despre o anumită problemă, el își creează griji nu numai pentru sine, ci și pentru întreaga sa familie cu aceste gânduri. Toți cei din casă vor fi deprimați, nu vor avea nici pace, nici consolare. El, ca proprietar, trebuie să radieze bunătate, iar această bunătate se transmite tuturor celorlalți din casă. Acesta este genul de aparat de gândire pe care îl suntem.

Pe atunci nu eram conștient că insultarea altora aduce consecințe grave pentru noi toți. Din gândurile noastre vine tot ce e bun sau rău, pace sau dizarmonie în familie, iar cei evlavioși vor întotdeauna să fie buni și pașnici. Ei funcționează, dar grijile pământești adesea împovărează o persoană. Domnul a luat asupra Sa toate grijile noastre, deoarece nu ne putem ajuta singuri, ci doar complicăm lucrurile.

Sfinții Părinți spun că trebuie să lucrăm astfel încât fiecare faptă a noastră, fiecare gând, fiecare lucrare, totul să vină din inimă, întrucât totul este perceput de inimă, nu de cap. Gândim cu capul, dar totul se naște în inimă, unde sunt concentrate toate puterile mintale.

Când ne rugăm, trebuie să o facem din inimă, pentru că Domnul este Domnul inimii. El este centrul vieții fiecărei ființe vii. El este dătătorul vieții și nu este nevoie să-L căutăm în altă parte. El este aici și așteaptă să fie acceptat, să fie crezut.

Suntem creaturi dăruite de Domnul, dar nu am învățat să trăim așa cum ar trebui și creăm iadul în noi înșine și în jurul nostru. Episcopul Nicolae a povestit cum un preot cerea constant să fie transferat într-un alt loc. Episcopul Nicolae a răspuns la cererea sa: „Părinte, te-aș transfera cu bucurie în orice loc, dar tu nu te-ai putea transfera acolo.” Episcopul Nicolae mai spune: „Dacă o persoană nu-și face rău sieși, nici diavolul însuși nu-i poate face rău.”

Domnul ne-a dat totul și depinde de noi dacă vom fi buni. Atâta timp cât acordăm atenție trăsăturilor negative ale oamenilor care se îndreaptă spre noi, nu putem avea pace și pocăință. De ce ne poruncește Domnul să ne iubim dușmanii? Nu

de dragul lor, ci de dragul nostru. Atâta timp cât ne gândim la insultele aduse nouă de dușmanii, prietenii, rudele, vecinii noștri, nu avem pace și odihnă și trăim într-o stare infernală. Trebuie să ne eliberăm de acest rău, să-l lepădăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, să iertăm totul.

Pace și bucurie tuturor de la Domnul! Căci pacea și bucuria sunt cele mai mari bogății atât ale acestei lumi, cât și ale celei de apoi. Ne străduim pentru toate acestea. Putem avea mult aici, pe acest glob, tot ce ne dorim, dar dacă nu avem pace, nimic nu ne va fi de folos. Și pacea vine din sursa păcii - de la Domnul. Domnul ne va răsplăti cu pacea Sa dacă ne schimbăm gândurile și ne îndreptăm spre Binele absolut. Binele absolut este Domnul Dumnezeu. El vrea ca și copiii Săi să posede trăsăturile Sale Divine. Smerenia, smerenia extremă, este perfecțiunea vieții creștine. Și smerenia este o calitate Divină. Oriunde domnește smerenia, în familie, în societate, oriunde s-ar afla, ea revarsă întotdeauna pace și bucurie Divină în urma ei.

Fiecare bine și fiecare rău de aici, pe pământ, provine din gânduri. Așadar, trebuie să muncim din greu, pentru că suntem un astfel de aparat mental care emite gânduri, raze mentale, cu care influențăm toate ființele vii, atât lumea animală, cât și lumea vegetală.

Nu există smerenie până când inima nu este calmă și începe să accepte influențele exterioare cu detașare. Nu este ușor să ajungi la o astfel de stare și nu înseamnă insensibilitate față de oamenii bolnavi și suferinzi, ci doar în raport cu propriile capricii, care continuă să ne provoace suferință. Cum se poate priva cineva de propriul sine și apoi să rămână pentru bolnavi și sfinți? Prin abnegație.

Sfinții Părinți spun că desăvârșirea vieții creștine este smerenia extremă. Aceasta înseamnă că desăvârșirea nu constă în învierea morților și vindecarea bolnavilor, în săvârșirea de minuni, deoarece aceasta este puterea credinței. Sfinții Părinți spun: orice dorește credința, Domnul va da; iar desăvârșirea este smerenia extremă.

Cei smeriți și blânzi sunt răsplătiți cu harul lui Dumnezeu. Cel smerit și blând nu se mânie. Și dacă îl certi, te mânii și el te compătimește pentru că te chinui așa. Un semn sigur că am fost onorați cu harul gratuit al lui Dumnezeu este smerenia noastră.

Cât de greu este să lăsăm toate grijile noastre în seama lui Dumnezeu, ce înseamnă să ne predăm călăuzirii lui Dumnezeu, voinței lui Dumnezeu! Eliberați de griji, ni se deschide calea către inimă, în centrul căreia se află Dumnezeu pentru fiecare om. Gândurile pure și luminoase din noi sunt gândurile lui

Dumnezeu. Când le descoperim în noi înșine, exercităm imediat o influență smerită, bucuroasă și luminoasă asupra oamenilor, animalelor și plantelor.

Sufletele plecate cer ajutor de la noi. De îndată ce vine sfârșitul vieții, ele pierd dreptul de a se ruga pentru ele însele, deoarece timpul pocăinței lor a expirat, alții se pot ruga lui Dumnezeu pentru ele.

Nu este nevoie să ne întristăm pentru cei morți, ci trebuie să ne rugăm Domnului să le dea așezările Evanghelice. Durerea strică totul. Creează obstacole în calea păcii pe care au primit-o de la Domnul. Prin urmare, trebuie să ne rugăm, pentru că a ne întrista pe cei dragi nu este creștin. Asta fac păgânii. Ne pregătim pentru viața veșnică aici. Trebuie să fim recunoscători lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm Domnului să ne ierte păcatele și să facem fapte bune în memoria lor. Acest lucru este acceptat. Numai Domnul poate elibera sufletul din legăturile iadului. Prin urmare, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu mai ales acolo unde se slujește Sfânta Liturghie zilnic și unde se roagă pentru cei plecați.

O persoană nu poate fi pe cont propriu fără ajutorul lui Dumnezeu. Crede că știe ceva. Este înflăcărat. Dar nu, totul îi este revelat din veșnicie. Misterul lui Dumnezeu este peste tot. Suntem înconjurați de mistere. Pentru noi înșine, suntem un mister imens. Nu știm cine suntem. De unde am venit? Încotro ne îndreptăm? Ce fel de creatură este această care gândește, se mișcă și spune ceva? Dar a auzit ceva de la cineva, se gândește, i-a venit în minte. Face ceva, el însuși nu știe cum. Ce este acest mister pentru el? Cum funcționează organele sale interne fără voia lui și complet? Și dă totul peste cap cu gândurile sale.

Deși avem încă un mic sprijin în lumea aceasta, avem puțină încredere în Domnul. Sfinții Părinți au primit totul, fie bine, fie rău, ca venind de la Domnul și s-au smerit. Când Domnul vede că sufletul este pregătit, îl umbrește cu harul Duhului Sfânt și atunci primește pace, bucurie și mângâiere, nu mai există frică. Acest suflet observă că fiecare suferă din cauza căderii. De îndată ce se mișcă, imediat vrea să plângă pentru toată lumea și să se roage pentru toată lumea.

Semințele victimelor nevinovate sunt pocăința și o viață mai pură pentru cei care rămân. Lecția acestor evenimente teribile este întotdeauna aceeași: răul nu poate și nu trebuie să fie răspuns cu rău. Consecințele sunt întotdeauna neprevăzute. Chiar și un singur gând rău dăunează atât purtătorului său, cât și împrejurimilor sale. Dacă nu răspundem răului cu bine, îl jignim și îl întristăm pe Hristos Însuși.

Uite, nu este ușor, nu este ușor să te întorci (mental). Îmi doresc constant să mă întorc la starea în care eram ca novice, dar nu pot. Încerc din toată inima, exersez, dar apoi va veni din nou o zi, va veni un gând - și din nou anxietate, iar

și iar, și mereu din nou, exersez constant. Dar când exersezi constant, Domnul nu te va disprețui. Într-o zi El îți va da putere și putere, ca să te poți elibera de grijile tale. Lasă-ți grijile în seama lui Dumnezeu și lasă-te pe tine și rudele tale în seama lui Dumnezeu, predă totul lui Dumnezeu.

Uitați-vă la istoria poporului Israel din Vechiul Testament pentru un exemplu despre cum Domnul a învins o forță uriașă cu un număr mic de oameni. Au fost douăzeci și cinci de mii de soldați care au mers în Egipt, dar au vrut să treacă prin Israel. Și apoi israeliții s-au pregătit să li se opună cu forțele lor și au adunat suficiente trupe, iar Domnul îi spune lui Samuel: „Ai pregătit mulți. După cină, lasă-i să bea apă; cei ce scot cu mâinile, desparte-i, iar cei ce se culcă să bea ca animalele, nu-i lua în seamă.” Erau doar trei sute dintre ei. Și Domnul spune: „Du-te în luptă cu ei”...

În legătură cu modul în care ne comportăm și cum gândim aici pe pământ, vom răspunde, pentru că Însuși Domnul a spus că fiecare se va îndreptăți prin cuvintele sale. Cuvântul nostru este gândul nostru. Un cuvânt este un gând rostit. Înainte, când eram mai tânăr, nu știam că nu se vorbește cu îngerii și sfinții așa cum vorbim între noi. Îngerii sunt forțe mentale și ne vorbesc mental. Nu există nicio asemănare, nu ne vorbesc așa cum vorbesc oamenii, nu îi auzim cu urechea noastră fizică, ci gândurile îngerilor și sfinților, pe care ni le trimit, răsună în mintea noastră. Înțelegem ce spun ei, deoarece suntem creaturi mentale și nu doar fizice. Prin urmare, trebuie să fim atenți la gânduri, astfel încât în noi și în jurul nostru să existe întotdeauna pace, liniște, iubire și bunătate.

În viața spirituală este atât de important să nu te bazezi pe tine însuți, încât fără aceasta, fii sigur de asta, nu numai că nu vei putea obține victoria dorită, dar nici măcar nu vei putea învinge cel mai mic dușman. Ține minte bine acest lucru. În ciuda slăbiciunii puterii spirituale și morale, de obicei avem o părere înaltă despre noi înșine. Și deși experiența noastră zilnică ne convinge în mod evident că o astfel de gândire este eronată, noi, printr-o amăgire de sine de neînțeles, nu încetăm să credem că suntem ceva, și ceva nu mic. Această slăbiciune a noastră, care este foarte greu de înțeles, este cea mai neplăcută pentru Dumnezeu. Este primul rod al iubirii noastre de sine, izvorul și cauza tuturor patimilor și a tuturor poticnirilor și căderilor noastre. Închide ușile prin care vine iubirea lui Dumnezeu la noi și nu-i permite să intre și să se așeze în noi. Căci cum poate iubirea să coboare asupra unei persoane care se crede cumva mare, că știe totul și nu are nevoie de ajutorul nimănui...

Cei care consideră tristețea excesivă, care vine după un păcat, o virtute, se înșală. Nu își dau seama că această tristețe excesivă se datorează mândriei și încrederii în sine, și tocmai acest lucru dovedește că astfel de oameni se bazează prea mult pe ei înșiși și pe puterile lor. Crezând că sunt cumva mari, au

asumat multe în speranța că vor face față cu propriile puteri. Când, după o cădere, văd că sunt slabi, se miră, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva neașteptat, se întristează și cad în lașitate, pentru că văd că idolii (și anume ei înșiși), în care și-au pus toate speranțele, s-au prăbușit. Acest lucru nu se întâmplă cu o persoană care nădăjduiește doar în Dumnezeu și nu așteaptă nimic bun de la sine. Când cade în vreun păcat, deși simte greutatea și este trist, tot nu suferă atât de mult, deoarece știe că a avut loc căderea din cauza slăbiciunii sale, și aici nu este nimic neașteptat sau nou pentru el.

Să știți că nici capacitățile și calitățile noastre bune, fie ele naturale sau dobândite, nici toate darurile noastre, nici cunoașterea întregii Sfinte Scripturi, nici faptul că am slujit lui Dumnezeu mult timp și am fost învățați aceasta, nici toate acestea la un loc nu ne pot ajuta să împlinim pe deplin voia lui Dumnezeu, dacă nu suntem inspirați de ajutorul special al lui Dumnezeu în fiecare faptă dumnezeiască pe care trebuie să o facem, în fiecare ispită pe care vrem să o învingem, în fiecare cruce pe care trebuie să o purtăm după voia lui Dumnezeu, și El nu ne dă puterea să le împlinim, căci Domnul a zis: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). De aceea, trebuie să păstrăm această convingere în inimile noastre de-a lungul întregii vieți, în fiecare zi și în fiecare ceas, și să nu ne bazăm deloc pe noi înșine.

Lepădarea de sine și încrederea în Dumnezeu sunt necesare pentru lupta spirituală, dar nu sunt suficiente. Dacă rămânem doar cu ele, nu numai că nu vom reuși să obținem victoria, dar există o mare probabilitate de a cădea într-un rău și mai mare. Prin urmare, pe lângă ele, trebuie să folosim și alte exerciții spirituale…

Nu judecăm corect pentru că nu privim în adâncul lucrurilor, ci la suprafață. Judecând după aparența exterioară, suntem cuprinși de iubire sau de ură. Dar când această iubire sau ură parțială ia în stăpânire mintea și o întunecă, nu se poate raționa corect. De aceea, când privești ceva sau te gândești la ceva, înfrânează-ți dorințele cât mai mult posibil și nu te lăsa imediat dus de iubire sau ură în raport cu ceea ce judeci. Ci mai întâi privește dezinteresat doar cu mintea. Când mintea este în starea ei naturală și nu este întunecată de frică, este liberă și pură și poate realiza adevărul și pătrunde în adâncul lucrurilor în care răul este adesea ascuns sub o aparență falsă și atrăgătoare, iar binele sub una la prima vedere neatrăgătoare.

Așa cum mintea trebuie păzită de ignoranță, tot așa trebuie păzită de prea multe și deșarte cunoștințe și curiozitate. Căci atunci când mintea este plină de multe cunoștințe, fără a exclude tot ce este deșartă, inutil și dăunător, devine incapabilă să realizeze ce este bine pentru îndreptarea și îmbunătățirea noastră. Prin urmare, în ceea ce privește lucrurile pământești care sunt permise, trebuie

să le tratăm ca și cum am fi deja murit. Întoarce-ți mintea spre interior și ține-o departe de toate lucrurile acestei lumi.

Pe lângă controlul minții, este necesar să controlăm și voința. Nu permiteți voinței să vă urmeze dorințele, ci lăsați-o să fie mereu una cu voința lui Dumnezeu. Țineți minte întotdeauna că nu este suficient să doriți ceea ce Îi place lui Dumnezeu, ci este necesar să-I slujiți cu o inimă curată și fără dorința de a vă plăcea pe voi înșivă. Pentru a reuși în aceasta, este necesar să îndurați o luptă cumplită cu firea voastră, cum nu s-a mai întâmplat până acum. Căci firea noastră este atât de înclinată spre ea însăși, încât în orice, chiar și în cele mai bune și mai spirituale fapte, este gata să se satisfacă pe sine și astfel se hrănește pe nesimțite și cu poftă. De aceea, atunci când faptele spirituale sunt înaintea noastră, se întâmplă să vrem să le împlinim nu pentru că voința lui Dumnezeu ne mișcă să facem acest lucru și nu pentru a-I plăcea lui Dumnezeu, ci de dragul acelor plăceri pe care ni le aduc aceste fapte. Această capcană este cu atât mai ascunsă, cu cât este mai spiritual ceea ce dorim. Așadar, să nu ne mulțumim doar să dorim ceea ce vrea Dumnezeu, ci trebuie să dorim și când, cum și de ce vrea El. Apostolul Pavel ne poruncește să fim atenți la faptul că voia lui Dumnezeu nu este numai bună, ci și plăcută și desăvârșită: Și nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci prefaceți-vă prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți bine care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12:2). Căci dacă este vreo lipsă în lucrare sau dacă nu facem această lucrare din toată inima noastră, ea nu este desăvârșită. Să știți că și atunci când Îl dorim și Îl căutăm pe Dumnezeu Însuși, pot exista diverse neajunsuri și greșeli care vin din dragostea noastră față de noi înșine, mai ales dacă avem în vedere mai mult binele nostru decât pe Dumnezeu.

Ca să-ți îndemni mai ușor voința să dorească mereu să-I slujești lui Dumnezeu, amintește-ți adesea că Dumnezeu ți-a arătat dragostea Sa în multe feluri. Te-a creat din nimic, după chipul și asemănarea Sa, și ți-a pus toate lucrurile la dispoziție; te-a izbăvit de slujirea duhului rău, a trimis pe Fiul Său unul-născut să te mântuiască cu cea mai grea și mai disprețuită moarte; în fiecare clipă te ocrotește de vrăjmași, te ajută cu dragostea Sa divină și îți dă să gusti în Sfintele Taine Trupul și Sângele Fiului Său.

În războiul spiritual, două voințe care trăiesc în noi se luptă una cu cealaltă; una aparține părții raționale a sufletului și de aceea se numește voință rațională, superioară, iar cealaltă aparține naturii noastre inferioare, senzuale și se numește voință senzuală, inferioară, trupească, pătimașă. Voința superioară este atrasă spre bine, iar cea inferioară spre rău. Ele apar de la sine, iar dorințele noastre bune nu sunt socotite drept virtute în sine, nici dorințele rele drept păcat. Modul în care sunt socotite depinde de libera noastră alegere: atunci când ne hotărâm asupra răului, răul ni se socotește. Și dorințele bune și rele merg

împreună, când apare una, cealaltă apare imediat după ea. Putem hotărî liber atât pentru bine, cât și pentru rău. Aceasta este lupta noastră spirituală nevăzută. Scopul acestei lupte este să nu ne permitem niciodată să urmăm dorințele voinței inferioare, trupești și pătimașe, ci să o urmăm întotdeauna pe cea superioară, deoarece este voința lui Dumnezeu. Legea fundamentală a existenței noastre este aceasta și ne supunem ei: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, căci aceasta este toată datoria omului” (Eclesiastul 12:13). Ambele dorințe trag de voință și vor să o subjuge. Dacă condamni ce e mai jos și alegi ce e mai sus, victoria este cu tine. Dacă alegi ce e mai jos și disprețuiești ce e mai sus, vei fi învins. Sfântul Apostol Pavel scrie că există o luptă în noi: „Aș vrea deci să găsesc o lege, ca atunci când vreau să fac binele, răul să fie prezent în mine. Căci mă desfătez în legea lui Dumnezeu, în omul dinăuntru; dar văd o altă lege în mădularele mele, care se luptă împotriva legii minții mele și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.” (Romani 7:21-23). Același Apostol stabilește o regulă pentru toți: „Zic deci: Umblați în Duhul și nu veți împlini pofta firii pământești.” (Galateni 5:16). Și aceasta nu se poate realiza fără a lupta împotriva trupului.

Dacă simți vreodată un atac păcătos atât de puternic încât ți se pare că nu-l poți învinge în niciun fel și că nu ai puterea să o faci, atunci nu renunța, ci revino la fire și stai neclintit. Aceasta este o viclenie a duhului rău, astfel încât să te gândești la deznădejde și să tai orice rezistență la ea, și astfel omul, după ce și-a lăsat arma jos, se va preda în mâinile ei fără luptă. Gândește-te așadar la această viclenie a vrăjmașului și nu te retrage. Căci până când nu te hotărăști cu voința ta să alegi o dorință pasională, stai printre învingători, chiar dacă sentimentele tale s-au înclinat spre partea răului. Și nimeni și nimic nu-ți poate forța voința, nici nu-ți poate smulge victoria din mâini și nu te poate învinge, indiferent de forța și lupta crudă dezlănțuită de vrăjmaș. Dumnezeu a dat atâta putere liberului nostru arbitru, încât chiar dacă toate senzațiile omenești, întreaga lume și toți demonii se răzvrătesc împotriva ei și se agață de lupta cu ea, nu o vor putea forța; De partea umană există întotdeauna libertatea de a dori sau de a nu refuza ceva. Prin urmare, voința este responsabilă pentru toate și este supusă judecății. Ține minte bine că, oricât de slab te consideri, nu te vei putea îndreptăți dacă alegi o voință rea. Conștiința îți va spune despre aceasta. Așadar, fii gata să dai o respingere mai aspră, cu cât atacul este mai puternic, și nu te dai niciodată înapoi de la această decizie. În orice caz, amintește-ți cuvintele: „Vegheați, stați tari în credință, fiți curajoși, fiți tari.” (1 Corinteni 16:13).

Dacă vrei să învingi spiritul rău cât mai ușor și mai repede posibil, trebuie să lupți cu îndrăzneală și continuu împotriva pasiunilor tale, în special împotriva iubirii de sine, a indulgenței de sine și a autocompătimirii, deoarece acestea sunt rădăcina și sursa tuturor relelor și pentru că nu pot fi îmblânzite de nimic altceva decât prin acceptarea cu bucurie a nenorocirilor, greutăților, acuzațiilor nefondate și a

opresiunii din partea oamenilor. Dacă acest lucru este trecut cu vederea și omul continuă să se compătimească pe sine, atunci încercările vor fi nereușite, iar victoriile imperfecte și incerte.

De îndată ce te trezești dimineața și spui rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă", încearcă mai întâi să te retragi în inima ta. Când faci aceasta, amintește-ți că de o parte este vrăjmașul și poftele rele cu care te lupți și care sunt gata să te atace. Așadar, ia imediat o hotărâre, fie să învingi, fie să mori, dar nu să te retragi. Amintește-ți că, în același fel, de cealaltă parte este Comandantul tău victorios, Domnul Hristos, cu Preasfânta Sa Maică și o mulțime de sfinți Îngeri conduși de Arhanghelul Mihail, gata să te ajute și, prin urmare, bucură-te!

Omule, recunoaște-ți nenorocirea duhovnicească și roagă-te lui Dumnezeu cu tărie și neîncetat ca El să te mântuiască. Nu-ți spune: „Nu sunt în pericol, nu sunt în nenorocire, nu am nevoie să mă rog des și mult ca să fiu eliberat din robie, pe care nu o înțeleg și despre care nu o știu." Nenorocirea duhovnicească constă în faptul că, chiar dacă ești în cea mai mare nenorocire, nu știi despre ea. Această nenorocire sunt păcatele tale. Dacă trebuie să înduri ispite, necazuri și boli, nu trebuie să fii slab de inimă, să nu te micșorezi, să nu te întristezi, să nu rostești cuvinte îndrăznețe înaintea Dumnezeului atotvăzător, ci îndură toate acestea cu vitejie, ca pe ceva ce te va ajuta să primești Împărăția Cerurilor. Treaba noastră este să îndurăm, să ne rugăm, să ne smerim și, mai presus de toate, să iubim.

Energia lui Dumnezeu este activă peste tot, și mai ales în acei oameni care s-au întors la Domnul. Dumnezeu este Pace, Mângâiere, Bucurie pentru toți. De aceea, vă doresc pace și bucurie de la Domnul.

Precum gândurile noastre, așa și viața noastră

1. Viața spirituală este o viață inteligentă, ridicată deasupra tuturor dorințelor și tuturor sentimentelor acestei lumi.

2. Cel mai important lucru în viața spirituală este să păstrezi inima în pace.

3. Domnul privește în adâncul inimii, ce dorește ea acolo și spre ce tinde.

4. Trebuie să îndepărtăm planurile și dorințele pământești din inimile noastre, numai atunci, împreună cu Domnul, putem iubi sincer aproapele nostru.

5. Comuniunea cu Dumnezeu este o stare normală a spiritului.

6. Primul pas către comuniunea cu Dumnezeu este predarea completă față de Dumnezeu.

7. Putem face totul cu ajutorul lui Dumnezeu, putem face totul atunci când ne întoarcem către Domnul din toată inima noastră.

8. Sufletul care s-a predat voinței lui Dumnezeu nu se teme de nimic și nu se stânjenește de nimic. Despre tot ce se întâmplă, spune: asta voiește Dumnezeu.

9. Pacea și bucuria sunt cele mai mari bogății ale acestei lumi și ale celei de apoi.

10. Dragostea este cea mai puternică armă dintre toate câte există; nu există nicio forță sau armă care să poată lupta împotriva iubirii: ea le învinge pe toate.

11. Iubirea, bucuria și pacea sunt daruri ale lui Dumnezeu, proprietăți ale lui Dumnezeu. Separat, iubirea, pacea și bucuria fac minuni și, combinate, pot împlini toate poruncile.

12. Mintea, voința și inima la oamenii iluminați erau unite, dar la o persoană [neiluminată] acestea sunt cel mai adesea divizate, de unde și numeroasele necazuri umane din viață.

13. Inima curată Îl va vedea pe Dumnezeu, dar cea necurată se va rușina veșnic de ea însăși.

14. Domnul privește în inimile noastre și, atunci când ne întoarcem de la inimile noastre [la El], Domnul ne va mângâia imediat.

15. Pe lângă păstrarea păcii în inimă, exersați să stați înaintea Domnului. Aceasta înseamnă să aveți mereu în minte că Domnul se uită la noi.

16. Nu există păcat de neiertat în afară de păcatul nerușinat.

17. Un semn sigur că un păcat este iertat este dacă nu se repetă și dacă persoana este împăcată în suflet.

18. Gândurile în care ne delectăm ne determină viața.

19. Trebuie să învățăm să ne controlăm gândurile pentru a le aduce ordine.

20. Pentru propriul nostru beneficiu, trebuie să ne dedicăm gândurilor și dorințelor bune, iar atunci armonia va veni la noi, la rudele noastre și mai mult pe

scară largă, căci oriunde ne-am afla, vom emana din noi înșine gânduri liniștite și pașnice, pline de bunătate.

21. Chiar și cel mai mic gând care nu este bazat pe iubire distruge lumea.

22. Cel care acceptă un gând rău îl acceptă pe inamicul însuși în trupul său. Spiritele sunt invizibile, le dăm un trup pentru ca ele să devină vizibile.

23. Gândurile noastre sunt cauza nu numai a războaielor și a cutremurelor, ci și a poluării mediului, care este depășită de poluarea spirituală, mult mai periculoasă.

24. Străduiește-te să ai gânduri bune și dorințe bune atât pentru prieteni, cât și pentru dușmani și vei vedea ce roade bune vei primi tu și toți cei din jurul tău.

25. Nu mai gândi rău despre șeful sau colegul tău de la serviciu, schimbă gândurile rele în gânduri bune și vei vedea cum se schimbă comportamentul foștilor tăi „dușmani”.

26. Dimineața, când te trezești, nu ieși din casă fără să te rogi, iar seara mulțumește-i lui Dumnezeu pentru această zi minunată.

27. Chiar și un fir mic [care intră în ochi] împiedică vederea, așa cum o mică grijă [de ceva străin] împiedică rugăciunea.

28. Dacă ne rugăm fără luare aminte, atunci nu ne rugăm nici în duh, nici în adevăr.

29. Toată lumea ar trebui să practice Rugăciunea lui Iisus, care spune: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.”

30. Rugăciunea este atragerea energiei din Sursa vieții.

31. Rugăciunea necesită atenție. Trebuie să vină înaintea rugăciunii, pentru a ști ce căutăm, pentru ce ne rugăm.

32. Smerenia este perfecțiunea vieții creștine.

33. Smerenia este o calitate divină. Acolo unde domnește smerenia: în familie sau în societate, ea emană întotdeauna pacea și bucuria lui Dumnezeu.

34. O persoană smerită este cea care [cu viața sa] dă oamenilor un exemplu în toate. Un exemplu este cea mai bună dovadă a adevărului.

35. O persoană smerită este pe deplin mulțumită de tot ce i-a dat Dumnezeu și este fericită în inima sa. O astfel de persoană are milă de oricine nu vrea sau nu știe cum să-și îmbunătățească viața.

36. O persoană smerită nu este răutăcioasă; ea nu dorește și nu face rău nimănui, nici măcar celor care îi fac rău.

37. O persoană umilă privește pe toată lumea ca și cum ar fi deasupra lui.

38. Smerenia se dobândește prin post, rugăciune și mai ales prin ascultare.

39. Postul este necesar pentru smerenia trupului, căci atunci când trupul este smerit, și sufletul se va smeri.

40. Cei smeriți și blânzi cu sufletul sunt plăcuți lui Dumnezeu. Ei nu se mânie când îi jignești, ei sunt plini de bunătate și pace.

41. Aici, pe pământ, ni se întâmplă adesea multe necazuri și greutăți, și toate acestea pentru că nu ne-am smerit.

42. Dacă o persoană cere mult, atunci se chinuie [cu asta].

43. Un om care crede că știe totul este neascultător și nimeni nu poate conduce un om neascultător.

44. Cel neascultător nu va putea intra în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că el vrea să facă voia lui, nu voia lui Dumnezeu.

45. Când suntem complet umili, atunci tot ce ne înconjoară va deveni umil.

46. Numai cei smeriți și blânzi vor intra în Împărăția Cerurilor.

47. Nu putem fi mântuiți fără a lupta împotriva diavolului. Trebuie să îndurăm multe dureri de inimă înainte ca sufletul să fie eliberat.

48. Furia este învinsă prin negarea dorințelor și a propriei voințe.

49. Dacă încetăm să ne mai punem în raport cu oamenii ca judecători și ca persoane demne, atunci nu va mai exista mânie.

50. Dacă cineva spune sau face ceva ce nu ne place și noi, fără să decidem dacă această persoană are sau nu dreptate, ne simțim ofensați, suntem cuprinși de mândrie.

51. Invidia distruge pacea și liniștea interioară.

52. Domnul ne descoperă uneori în gândurile noastre răspunsul la diverse întrebări și taine, iar alteori tace, astfel încât ne îndreptăm către [alți] oameni pentru sfaturi și astfel ne smerim.

53. Există ceva instructiv în viața fiecăruia. Chiar și cel mai mare tâlhar are ceva bun în el.

54. Viața aici pe pământ este o luptă fizică și mentală constantă.

55. Omul este doar un instrument în mâinile Domnului.

56. Mai bine e să cânți decât să te tânguiești. Cântă. Se spune: cine cântă nu se gândește la rău.

57. Iubirea divină nu tolerează egoismul.

58. Atâta timp cât acordăm atenție aspectelor negative ale indivizilor care se îndreaptă către noi, nu putem avea pace și pocăință. Atâta timp cât păstrăm în noi gândul la ofensa care ne-a fost cauzată de dușmani, prieteni, rude, cei dragi, nu avem pace și odihnă și trăim într-o stare infernală.

59. Când găsești un suflet înrudit, rămâi cu el, căci este o mare bucurie să fii prieten cu oameni care gândesc la fel ca tine.

60. Întreaga civilizație de astăzi are ca scop îndreptarea atenției omului, în special a tinerilor, departe de sine însuși, de la privirea interioară, în inima sa.

61. Oamenii [necredincioși] trăiesc așa, angajați în filosofie, reflecție și realizări, dar toate acestea sunt o consolare pe termen scurt și iar vine melancolia, singurătatea.

62. Răul este abuzul binelui de către ființele raționale care au căzut în înțelepciunea josnică și acum, cu gândurile și dorințele lor, produc haos în ele însele și în jurul lor.

63. Lumea devine din ce în ce mai afundată în păcat și rău și amestecă iubirea și patimile, dar iubirea și patimile nu au nimic în comun. Iubirea este Dumnezeu, iar patimile sunt ceea ce vine din duhurile răului.

64. Îi certăm pe politicienii noștri care sunt la putere, dar ei sunt copiii noștri. Noi am greșit înainte, nu ei, pentru că nu le-am dat un exemplu de viață pe care să-l poată urma.

65. Nu există atei! Ei nu există. Și vrăjmașul crede și tremură, dar nu face binele.

66. 50 de ani de comunism ne-au cauzat mult mai mult rău decât 500 de ani sub turci. El [comunismul] i-a înstrăinat pe oameni de Dumnezeu.

67. Suferim pentru că gândurile și dorințele noastre sunt rele. Noi înșine suntem cauza suferinței noastre, căci nu există pocăință printre poporul nostru. Nu există pocăință printre credincioși și cu atât mai puțin printre necredincioși.

68. Magia se face acolo unde nu există rugăciune și există o speranță puternică în Dumnezeu.

69. Doar dragostea și bunătatea salvează atât omul, cât și întreaga lume. Nimic nu poate fi realizat vreodată prin violență. Forța poate provoca doar rezistență și ură.

70. Fiecare cunoaștere pe care omul o descoperă prin știință este un dar de la Dumnezeu pentru oameni și proclamă prezența lui Dumnezeu în această lume.

71. Dumnezeu nu a dat nicio cunoaștere că știința umană a ajuns la rău, ci totul a fost dat exclusiv spre bine.

72. Harul este o putere divină care acționează pretutindeni, dar mai ales în sufletele celor ale căror inimi caută izvorul vieții – caută-L pe Domnul.

73. Nu putem menține pacea interioară atâta timp cât conștiința ne acuză de ceva. Trebuie [mai întâi] să ne liniștim conștiința.

74. Este mai bine să ne condamnăm noi înșine decât să ne condamne Domnul. Dacă ne condamnăm singuri, atunci El știe că ne-am pocăit și că nu mai vrem să păcătuim.

75. Pocăința este o schimbare a vieții, părăsind omul bătrân cu toate obiceiurile sale rele și întorcându-se către Dumnezeu și adevăr, pentru ca să fim pașnici, liniștiți, buni și blânzi.

76. Dacă părinții tăi sunt atei, iar tu ești credincios, nu-i mustra și nu-i tachina cu credința ta, ci roagă-te pentru ei și fii bun cu ei.

77. Trebuie să învățăm să ne descărcăm de ceea ce suntem împovărați, [în care scop] să ne îndreptăm imediat către Domnul și să-I încredințăm Lui atât grijile noastre, cât și grijile aproapelui nostru.

78. Este necesar să ajutăm o persoană să-și cunoască credința.

79. Predica nu trebuie făcută din minte, ci din inimă. Numai ceea ce este spus din inimă va ajunge la o altă inimă.

80. Este mult mai bine să înveți prin viață decât prin cuvinte.

81. Este periculos să fii strict cu ceilalți.

82. Cei care sunt stricți cu vecinii lor ajung [în viața spirituală] doar la un anumit grad și rămân la [nivelul] realizării fizice.

83. Oricare ar fi atitudinea noastră față de aproapele nostru, așa este și atitudinea noastră față de Dumnezeu.

84. Aproapele nostru este cel care ne cere ajutorul.

85. Trebuie să ai o atitudine egală față de vecinii tăi. Nu poți diviza oamenii: îmi place acesta, dar nu-mi place acela.

86. Atâta timp cât acordăm atenție caracteristicilor negative ale oamenilor care vin la noi, nu putem avea pace și liniște.

87. Tot ce se face pentru Dumnezeu și nu pentru glorie este bine.

88. Cine muncește prost nu se poate aștepta la o plată bună.

89. Bogat este doar cel ce este cu Domnul și cel ce este înștiințat de mântuirea Lui.

90. Frica de Dumnezeu nu este frica animalică a acestei lumi. Aceasta este o calitate infernală. Viața noastră este în permanență în frică: ce se va întâmpla mâine, în viitor? Frica de Dumnezeu este [așa]: când iubești pe cineva din inimă, atunci ai grijă ca cu toată ființa ta, nu numai cu vorbele și faptele, ci și cu gândurile, să nu-l jignești sau să-l superi.

91. Nicio ființă nu este perfectă. Putem fi perfecți cu Dumnezeu, dar nu putem fi perfecți fără El.

92. Grija pentru suflet este mai prețioasă decât toate darurile acestei lumi.

93. O familie plăcută lui Dumnezeu trebuie să fie plină de dragoste, noblețe, blândețe, smerenie, evlavie și rugăciune.

94. Dacă un părinte își lovește copilul cu furie, nu va realiza nimic prin asta.

95. Dacă într-o familie în care aproape toți membrii sunt fericiți, unul este nemulțumit și începe să creadă că este tratat nedrept și necorespunzător, atunci toți membrii acelei familii devin nemulțumiți și nu știu de ce.

96. Toți cei care au intrat în căsătorie fără binecuvântare sau au fost forțați să se căsătorească nu au pace și dragostea lor nu le este de niciun folos.

97. Când se naște un copil, plânge pentru că nu știe ce păcate îl așteaptă. Iar când o persoană moare, este fericită pentru că merge spre viața veșnică. Atunci toți cei din jur plâng că rămân aici.

98. Nu este nevoie să ne întristăm pentru cei morți, este mai bine să ne rugăm Domnului să le dea așezările Evangheliei. Durerea tulbură totul. Tulbură pacea pe care au primit-o de la Domnul.

99. A jeli pentru rudele sale [decedate] nu este creștin. Aceasta este [soarta] celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm Domnului să le ierte păcatele și să facem fapte bune în memoria lor.

100. Aici, pe pământ, nu există nimeni care să ne dea pace interioară. Căci nici bogăția, nici gloria, nici onoarea, nici poziția socială, nici rudele, nici vecinii nu ne pot da o pace interioară de nezdruncinat. Există un singur dătător de viață, pace și bucurie - Dumnezeu.